

# [Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Dục Hải

## Contents

|                                            |          |
|--------------------------------------------|----------|
| <b>[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Dục Hải</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                      | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                      | 11       |
| 3. Chương 3 . . . . .                      | 16       |
| 4. Chương 4 . . . . .                      | 23       |
| 5. Chương 5 . . . . .                      | 32       |
| 6. Chương 6 . . . . .                      | 39       |
| 7. Chương 7 . . . . .                      | 50       |
| 8. Chương 8 . . . . .                      | 60       |
| 9. Chương 9 . . . . .                      | 64       |
| 10. Chương 10 . . . . .                    | 72       |

## [Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Dục Hải

---

### Giới thiệu

Dịch: Hy Hy Vì sự kiện viên kim cương bốn mươi triệu. Nhân viên của interpon là Diệp Vũ Chân lại bị tên trùm hắc bá

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-duc-hai>*

## 1. Chương 1

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Cám ơn những ai đã chờ đợi...

Một tiểu đảo thuộc Cyclades (1) trên biển Aegean (2).

Nó tuy rằng là một phần của quần đảo Hy Lạp, nhưng vì thuộc lãnh địa tư nhân nên miễn du khách, lại còn cách xa những hòn đảo khác trong độ mười hải lý (3), ấy là lý do dấu phong cảnh ở đây rất tươi đẹp vẫn cứ vắng vẻ lạ thường.

Một thanh niên người Trung Quốc tóc đen ngồi trên một rìa đá sát biển, ánh mắt rơi về một khoảng không xa xăm ngoài khơi.

Mái tóc mềm rũ lò a xòa, đôi mắt lại không giống với người châu Á cho lắm, hốc mắt hơi sụp trùng càng làm tôn nên sống mũi cao thẳng, sự sâu sắc trong ánh mắt nhờ đó càng tăng thêm vài phần. Bờ môi giản đơn một màu hồng nhạt, cánh môi dày dặn. Dưới ánh mặt trời của biển Aegean, nước da phô ra không sót điều gì, ánh lên sắc da màu mật ong nhàn nhạt, khiến cho ngũ quan đẹp đẽ của anh càng trở nên xuất sắc.

Quần áo anh rất giản dị, áo luôn là áo sơmi Budd (4) được may thủ công bằng sợi đay, quần đen cũng thủ công tương tự, dưới chân là đôi giày da đóng tay của Edward Green (5) xuất xứ từ London màu sẫm để mềm. Bất luận trong mắt mỗi một ai, đây đều là một thanh niên cực kỳ đẹp trai và thanh nhã.

Ordelys bảy tuổi dường như biết cái anh người Trung Quốc ngồi cả ngày cạnh bờ biển ấy trông rất được, nhưng nó chắc chắn không biết người ấy cũng thật là gợi cảm.

Nó chỉ biết phụ nữ xung quanh nó ngày ngày đều thăm thì to nhỏ với nhau về người thanh niên kia. Mọi cư dân tiểu đảo Cyclades đều biết đến sự tồn tại của người nọ, lòng họ cũng tràn ngập tò mò lắm nhưng chung quy cũng chẳng dám tiếp cận người đó đâu.

Lúc trước Cyclades được một kẻ giàu có đến từ Bắc Âu mua đứt, may mắn là gã không đuổi ngư dân ở đây đi, thậm chí hai năm qua còn không ngần ngại tiếp nhận dân di cư từ nơi khác đến.

Có điều thế cũng không có nghĩa là ngư dân đã quên mất lãnh thổ này thuộc về người đàn ông Bắc Âu kia, một kẻ có mái tóc màu bạc và luôn mang vẻ cười lãnh khốc.

Chàng thanh niên ấy hiển nhiên là khách của gã đàn ông lãnh khốc đó, hay là... tù phạm. Cư dân chỉ dám phỏng đoán yên lặng trong lòng.

Nếu nói là khách, anh ta rõ ràng bị hạn chế phạm vi hoạt động, cách anh ta không xa luôn có ba vệ sĩ mặc Âu phục đen sì, đeo kính râm, trên vai vác súng, đạn lên sẵn nòng, ai trông đến cũng phải run cầm cập.

Mà nói là tù phạm, thì anh ta lại được chăm sóc cực kỳ kỹ lưỡng, ăn mặc cao quý, thức ăn hảo hạng, chỗ ở xa hoa.

Cứ đến giữa trưa lại có hai vệ sĩ đưa cơm đến cho anh. Khi thì là trứng cá muối đen của Nga (5) ăn kèm với bánh mì tỏi (6) kiểu Pháp vừa ra lò còn nóng, có lúc lại là bò bít tết Angus (7) đẳng cấp prime, và thì thoảng còn có cả những món ăn châu Á, ví dụ sashimi cá ngừ Nhật Bản (8), hoặc là cháo bào ngư (9) của Hồng Kông.

Không kể đến kỹ thuật nấu thức nào, tất cả cũng đều là thượng hạng.

Nhưng thật đáng tiếc, người thanh niên tựa hồ chẳng lấy làm hứng thú đối với những món ăn cao cấp đó. Anh ăn rất ít, thông thường chỉ qua loa vài món phụ, hoặc nếm hai, ba lát bánh mì. Mà số đồ ăn còn lại, đều trở thành thức ăn ngon cho bọn Ordelys.

Ordelys, tuy mới có bảy tuổi nhưng đã là đại ca trên đảo nhỏ Cyclades rồi. Rất nhiều đứa trẻ con khác trên đảo đều răm rắp nghe theo lời nó.

Cá tính nó cũng rất bạo dạn và biết nhìn nhận, ví dụ như lúc này, trong khi bọn nhóc chỉ dám bình luận người thanh niên một cách vụng trộm, thì nó đã bắt đầu lân la thử tiếp cận anh, cuối cùng thành công nếm được số đồ ăn đó.

Mới đầu Ordelys cũng hơi hơi sợ sệt, nhưng rồi nó phát hiện ra đám vệ sĩ chỉ dám lần chần song không có tiến lên ngăn cản, thành ra nó trở nên tràn đầy tự tin lắm.

So với đám bảo vệ, người thanh niên hiển nhiên ôn hòa hơn rất nhiều. Anh ta bình thường toàn mỉm cười cho Ordelys thức ăn, có khi còn tự mang xuống cho nó.

Như rất nhiều người truyền miệng, chủ nhân của Cyclades tức ông chủ Andrew là quý tộc Bắc Âu, thế nhưng Ordelys thì liền thoắt tuyên bố với lũ đàn em của mình, so với gã đàn ông tóc bạc mắt bạc lãnh khốc đó, người thanh niên mới đích thực là một quý tộc.

Hôm nay Ordelys cũng theo thường lệ chạy lên trên núi đá, nhìn lướt qua bàn thấy còn nguyên xi món sữa tươi trắng miệng, liền sung sướng hấp háy hết cả lòng mào lông mi.

Người thanh niên mỉm cười nghiêng người đưa đồ ăn tới cho nó. Ordelys nuốt nước bọt ừng ực, tay vừa mới chạm đến, đột nhiên cảm thấy lưng mình bị cái gì túm lấy mạnh bạo, ngay sau đó cả người bị văng ra ngoài, rơi cái phịch đau điếng trên bờ cát.

Nó nhe răng trợn mắt hầm hè ngoắt mặt lên, lại giật mình trần trối thấy gã đàn ông Bắc Âu cao lớn đang lạnh lẽo dùng cái nhìn trên người nó.

Trận đối đầu tưởng tượng giữa hai đại ca đảo Cyclades của Ordelys rốt cuộc không xảy ra.

Cặp con người màu bạc nọ như cả một tầng băng khổng lồ bao phủ lấy nó. Nó không phản kích, run run khóc bù lu bù loa quay đầu bỏ chạy.

Bấy giờ Andrew mới xoay người sang chỗ khác nhìn đến người thanh niên vừa mới nhảy xuống núi đá, mỉm cười bảo “Diệp Vũ Chân, người biết ta không hề thích có kẻ khác đến quá gần người mà.”

Diệp Vũ Chân cười lạnh “Đó là bởi vì người quá biến thái.”

Andrew nghiêng đầu đánh giá Diệp Vũ Chân hồi chốc, bất ngờ một phát vọt tới, tóm lấy cánh tay ấn Diệp Vũ Chân trên đá. Môi gã kê sát, toàn bộ hô hấp đều phun trên mặt Diệp Vũ Chân.

Diệp Vũ Chân tựa hồ không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là nhắm mắt lại.

Andrew nhú mày một thoáng, bàn tay thành thực kéo khóa quần anh, nắm ngón tay mờ ám luồn vào trong mà xoa nắn, lắng nghe nhịp thở của Diệp Vũ Chân dần dần trở nên gấp gáp, gã thích thú cười “Thật ra ta cũng thích người khác ngưỡng vọng người, ái mộ người, vì người tư tưởng đến người thì nhiều, nhưng có thể có được người lại chỉ độc một mình ta.”

Diệp Vũ Chân thỉnh linh mở bừng mắt, một cú đâm móc phang mạnh vào mép phải Andrew.

Andrew loạn choạng bị đánh lùi vài bước. Gã đưa tay chùi vết máu bên miệng cười gian tà “Cuối cùng cũng có người tức giận.”

Diệp Vũ Chân hiển nhiên rõ thực lực Andrew thế nào, cẩn thận di chuyển đề phòng, không để cho Andrew tìm được sơ hở. Thế nhưng Andrew đã thẳng tắp vọt lên, trúng ngay một đâm nữa của Diệp Vũ Chân, đồng thời cũng một đâm đánh Diệp Vũ Chân ngã trên bờ cát.

Andrew hít vào một hơi, nhìn Diệp Vũ Chân co quắp bên cạnh biển mà cười lạnh “Ta đã nói với người từ lâu, người nên ăn nhiều một tí.”

Gã bước lên, cười ở trên người Diệp Vũ Chân, lật anh đối diện với gã, thô lỗ giật tung chiếc áo sơ mi hơn nghìn USD của anh, theo đường cong cơ bụng duyên dáng nhìn đến đôi mắt Diệp Vũ Chân lại một lần nữa nhắm lại.

Trước ngực anh đeo một vật tựa bùa hộ mệnh hình nữ thần Hy Lạp kiểu dáng cổ quái, một con mãng xà thật lớn trườn bò xung quanh cơ thể hiền lành của nữ thần, chạm trở tinh xảo theo nhiều lớp, nhưng chính kiểu dáng thế này lại làm cho món trang sức toát ra một loại cảm nhận không nói nên lời, như là thuộc về thần thánh, rồi lại ngập tràn tà lực cám dỗ.

Andrew cúi người hôn lên mặt dây hộ mệnh. Có đôi lúc gã rất tình nguyện được thể hiện phong độ quý ông thượng lưu, nhất là khi gã cùng Diệp Vũ Chân ở trên giường.

Gã luôn coi việc Diệp Vũ Chân cùng sa vào biển dục với gã là mục tiêu cao nhất, mà không, có lẽ là có thể làm cho Diệp Vũ Chân sa vào biển dục mới là mục tiêu cao nhất.

Tay gã chuẩn xác vò nhẹ lấy đầu ngực anh, tay kia cách lớp quần lót mà cao thấp hoạt động theo tiết tấu. Sắc mặt Diệp Vũ Chân dần dần trở nên ửng đỏ.

“Mẹ kiếp, người việc gì phải thế, đừng có lãng phí thời gian!” Diệp Vũ Chân mở mắt hung hăng quát.

Andrew dù bận vẫn ung dung nhìn đến đôi mắt Diệp Vũ Chân lúc này đã bị sương mờ giăng tỏa “Vũ Chân à, ta đây là giúp người nhận thức rõ bản thân mình thôi, sao người cứ nghĩ thành ta bắt ép người thế!”

Diệp Vũ Chân giận dữ cười thành tiếng “Ồ phải lắm, ta thích bị người nhốt, bị người cưỡng, thích đến buồn nôn phát ốm.”

Andrew lắc đầu nguây nguẩy. Gã nhìn chăm chăm mắt Diệp Vũ Chân, giải thích “Vũ Chân, sao người có thể nói vậy? Đúng, lần đầu tiên của người là bị ta làm trong lúc không tỉnh táo, có điều người dám nói người đêm đó không phải cam tâm tình nguyện không? Người chỉ là không ngờ tới làm người là ta, chứ không phải Tăng Vũ Sâm, ta không muốn để người bị hụt hẫng thôi mà. Về phần giam nhốt...”

Andrew liên tục tặc lười, nói tiếp “Là chính người nguyện ý lấy thân mình trao đổi tính mạng của Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, tính thế nào cũng là một đổi hai, bỏ mẹ lắm, ta thật sự vẫn muốn mạng của thằng oắt Tăng Vũ Sâm.”

Diệp Vũ Chân cắn răng chửi gã “Cái loại lưu manh...”

Andrew lơ đãng, còn mỉm cười sáng láng “Vũ Chân, ta thích bộ dạng người không khống chế được, so với kiểu giỏi giang mà lạnh lùng của người càng làm cho ta có thêm hứng ăn uống hơn đây.”

“Let me be your freedom!” (Nào, hãy để tôi mang đến cho em tự do! Trích từ ‘The phantom of the opera’)  
(10)

Miệng gã thì nói liên hồi nhưng tay cũng không nhàn rỗi, âu yếm xoa nắn, kỹ thuật điều luyện lại còn hiểu rõ cơ thể Diệp Vũ Chân, chẳng mấy chốc gã đã nhấn chìm Diệp Vũ Chân vào trong bản năng \*\*\* nguyên thủy.

Nhân cơ hội, gã cởi quần dài của Diệp Vũ Chân, một bên khống chế để anh không quá nhanh tiến tới cao trào, một bên cẩn thận làm công tác chuẩn bị. Những lúc ấy, Andrew sẽ không hề làm cho Diệp Vũ Chân khó chịu dù chỉ nửa điểm, giữa cơn hồ mê anh rất nhanh trở lại tỉnh táo.

Ordelys không chạy xa. Nó đánh liều vòng ngược trở lại, nấp sau một khối đá nhìn lên.

Thấy cảnh đánh nhau trước mắt làm nó không ngừng toát mồ hôi lạnh thay cho người thanh niên, nó thật lo lắng anh ta sẽ bị gã dã man hung tàn kia giết chết mất.

Rồi nó nhìn thấy người thanh niên với nửa thân trần bị đặt trên bờ cát, dưới thứ động tác đang nửa quỳ kỳ lạ của Andrew mà rên rỉ, nghe tựa tiếng khóc cầu xin, chất giọng anh ta trở nên tê dại “Giết ta đi, giết ta nhanh lên!”

Thế mà ở sau bọn họ, hai tên vệ sĩ đứng thẳng tít nơi nào, hoàn toàn thờ ơ, cứ như là đã quá quen thuộc.

Ordelys trợn mắt há hốc mồm. Nó không hề biết đây là loại khổ hình gì, lại có thể làm cho người thanh niên tưởng chừng như sắt đá hoàn toàn bị hủy đi.

Mái tóc Diệp Vũ Chân mềm mại vương đầy trước trán. Trời đã nhá nhem chạng vạng, sóng đánh càng gần, trên mặt anh nhoe nhoẹt bởi nước biển.

Andrew mặc quần vào cho anh, tay nâng đầu Diệp Vũ Chân như sắp sửa ôm lấy, nhưng cổ tay lại bị ngón tay thon dài mạnh mẽ của Diệp Vũ Chân cầm lại, anh lạnh nhạt nói “Ta tự đi được!”

Andrew đánh giá anh một lát mới tà ác mà cười, dán mặt vào tai Diệp Vũ Chân, cơ hồ liếm láp vành tai đó “Ta thích làm người... Nhưng cũng thích... cảm giác bế người trong tay.”

Diệp Vũ Chân gắt gao cắn răng chẳng nói chẳng rằng, không rõ là bất lực hay là giận dữ.

Andrew mặc kệ Diệp Vũ Chân có đồng ý hay không, cứ thế mạnh mẽ bế anh lên, đi về hướng tòa nhà như một cung điện ngầm của căn biệt thự lộng lẫy giữa trung tâm tiểu đảo Cyclades.

Andrew đều tự mình tắm rửa cho Diệp Vũ Chân. Gã vốn không thích có kẻ khác chạm vào Diệp Vũ Chân, mà tính dục siêu cường của gã lần nào lần nấy đều khiến cho Diệp Vũ Chân chẳng còn tí sức lực nào.

Đối với Diệp Vũ Chân mà nói, giãy giụa hay phản kháng trong nhà tắm là điều cực kỳ bất lợi. Hậu quả trực tiếp do việc đó, sẽ là kích cho tên cầm thú kia lập tức lại thêm một lần lên cơn, gã sẽ lại đặt anh trên sàn để mà thỏa mãn cơn dục vọng mới bị khơi mào tiếp của gã.

Cho nên ở trong phòng tắm Diệp Vũ Chân tuyệt đối im lặng. Andrew lau người giúp anh, rồi mặc cho anh áo ngủ lụa tơ tằm cao cấp vận chuyển từ chính quốc đến, sau đó cúi đầu nhìn Diệp Vũ Chân nằm trên giường, thái độ tự đắc như là thưởng thức kiệt tác nhân gian.

Andrew vốn dĩ không thích tơ lụa. Gã cảm thấy thứ vải này không thấm hút mồ hôi, lại không dai chắc, nhưng gã cũng có một suy nghĩ song song rằng, đồ đến từ Trung Quốc gì đó chắc là hợp với người Trung Quốc nhất.

Với cả không dai chắc cũng tốt, đối với Diệp Vũ Chân không chừng khi nào sẽ động thủ mà nói, loại vải dễ xé này sẽ cung cấp cho Andrew khá tiện nghi lẫn hưng phấn.

Andrew thưởng thức chán chê xong bèn giúp Diệp Vũ Chân đắp lại chăn cho ổn, cuối cùng đi ra cửa phòng, đặt năm ngón tay lên cửa điện tử để kiểm tra vân tay, mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

Cửa phòng Diệp Vũ Chân chỉ có Andrew mới có thể mở, mà cửa phòng trong lại to một cách đồ sộ, sổ cửa sổ còn lại có thể nhìn ra biển khơi phía xa đều làm từ loại thủy tinh chống đạn cứng cáp nhất, đánh vỡ nó là việc cực kỳ khó khăn, không thua gì tường cốt thép cả.

Có điều, Andrew là một kẻ tự tin cực độ, cho nên không phải lúc nào Diệp Vũ Chân cũng bị nhốt trong phòng. Chỉ trừ khi Andrew rời khỏi đảo, anh mới bị giam giữ trong căn phòng ngủ diện tích khoảng 300m<sup>2</sup> này, với đủ các loại hình giải trí, còn có cả một chiếc giường siêu lớn nữa.

Còn khi Andrew ở đây... Diệp Vũ Chân được cho phép đi dạo loang quanh trên bãi biển.

Đôi khi, sự xuất hiện của Andrew lại tương đương bầu không khí trong lành và vị gió biển mằn mặn của đảo nhỏ Cyclades, những dạo bước tự do lại đồng nghĩa với khuất nhục, chinh phục mà thôi.

Mỗi lúc cô đơn một mình, đã có những phút giây Diệp Vũ Chân hoang mang tự hỏi, bản thân rốt cuộc có muốn gặp Andrew hay là không nữa.

Andrew cười tươi rồi đi vào phòng họp tầng một, nơi đó có một người tóc vàng đang chờ.

Hắn mặc một bộ trang phục dân tộc rất đặc biệt song lại không kém phần thời trang. Khí chất nguyên bản của hắn thể hiện rằng hắn là một nhân vật khoan thai và cao quý.

Thế nhưng giờ phút này, hai mắt hắn phun lửa, tiếng hít không khí thật sâu ám chỉ hắn đã sắp bùng nổ tới nơi rồi.

Andrew tựa hồ cũng chẳng để ý, chỉ đơn giản phất phất tay, hai vệ sĩ phía sau hiểu ý liền rời khỏi phòng.

Andrew ngồi xuống đối diện với người tóc vàng, mở hộp xì gà vàng ròng rút ra một cây, châm lửa rồi cười nói “Ngại quá vương tử William, để cậu phải đợi lâu rồi.”

Trên mặt William đỏ bừng cứ như mạch máu dưới lớp da thịt nhẵn nhụi của hắn muốn nổi đôn hết cả lên. Hắn giận dùm dùm hét lớn “Ta đã tới đây hơn một tiếng đồng hồ rồi đấy!”

Andrew hút một ngụm xì gà, cười đỡ “Ta đã xin lỗi rồi, vương tử.”

“Ông nghĩ rằng ta không biết ông đi làm cái gì sao?” Trong mắt William tràn ngập ghen ghét “Chẳng qua ông bận chơi cái tên Interpol đó chả dứt ra được thôi!”

Andrew nhú nhú hàng lông mày rậm của gã “Đâu còn cách nào. Cậu thừa biết dự vọng chưa được thỏa mãn đủ là chuyện khổ sở đến nhường nào mà.”

“Thật vậy á, xem ra tên cảnh sát đó thỏa mãn ông ghê gớm nhỉ!”

William càng được dịp ác độc mỉa mai “Anh ta là người tài giỏi, giờ lại thành ra yếu ớt như thế, ông cảm thấy mình đã hoàn toàn chinh phục được anh ta, nhỉ Andrew...”

William tràn ngập cảm khái kêu đích danh tên Andrew, sau đó nói tiếp “Có điều ông nên tự hiểu, sở dĩ anh yếu ớt, cũng không phải là vì ông, mà là vì Tăng, Vũ, Sâm!” (khiếp gờ đến cái tên anh mà tay mình run rẩy TT)

William thực thỏa mãn nhìn Andrew vốn không hề biến sắc, mặt mũi gã vừa hung tàn như bọn cướp biển vừa vô sỉ không khác lũ côn đồ, thế mà giờ sắc mặt đã hơi bị biến đổi.

Andrew gác hai cái chân dài nghêu của gã lên chiếc bàn hội nghị làm bằng gỗ lim mà gã đã vung ra khá khá tiền để vác về từ đồng tài sản quốc gia.

Gã bình thản trông đến William. Thời điểm Andrew không cười, cặp con ngươi của gã cứ như đông kết con người ta vậy, thật khiến không rét mà run.

William tự nhận thấy mình có chút nói hơi quá đà, ho nhẹ một tiếng cố làm dịu bầu không khí “Andrew, ông hiện tại là đại lý lớn nhất của ta ở châu Âu, ta là không muốn ông bị lật thuyền giữa đoạn sông nhỏ mà thôi.”

“Cái tên cảnh sát đó, ông cũng đừng có sa đà vào anh ta quá, nên nhớ bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể quăng lại cho ông một khoảng trống thất tình to đùng ấy, mọi thời khắc cạnh nhau ông chẳng khác gì đang nằm cạnh một con hổ đầu.”

“Ông biết không, mỗi lần ta chạm mặt anh ta đều bị anh ta cố tình châm chọc, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, đều có châm ngòi quan hệ giữa ông với ta... Bởi vì anh ta biết ta đối với ông là thật.”

“Thế thì đừng để hấn châm ngòi.” Nhìn hấn thâm tình khấn khoản, Andrew bật cười, tựa hồ cũng tiếp nhận ý tốt của hấn.

Gã kéo bỏ khóa quần Tây của mình, vẫy vẫy tay với William. William dường như ngầm hiểu đi đến. Hấn nửa quỳ bên người Andrew, thở hổn hển vỗ về cơ ngực cường tráng của gã.

Dáng người kiện mỹ của Andrew trong mắt hấn là gợi cảm lạ thường. Tuy rằng hấn cũng có rất nhiều đàn ông tặng người khỏe khoắn, nhưng tất cả bọn chúng không có ai so được với Andrew. Sức mạnh của gã, giao hoạt của gã, thậm chí còn cả hung tàn của gã, đối với William chính là tổ hợp hoàn hảo nhất.

Bởi vậy ngay cả William cũng hiểu được chính mình càng ngày càng để ý Andrew. Hấn thường xuyên bỏ cung điện riêng ở sa mạc Sahara mà chạy đến nơi này với gã.

Hấn thừa hiểu trên Trái Đất này có hơn ngàn người cứ nhè hấn mà đến lôi thôi, nào là kẻ buôn lậu kim cương lớn nhất châu Phi, kẻ ủng hộ chủ nghĩa khủng bố, hoặc là cả vương tử Monaco, hấn cũng chẳng thèm đặt chúng vào trong mắt. Nhưng làm cho hấn phiền lòng chính là, kẻ mà Andrew phải chú tâm nhất có vẻ như không phải là hấn.

Andrew tựa hồ không kiên nhẫn với sự vuốt ve của William, trực tiếp nắm đầu hấn ấn vào giữa đũng quần mình. William hưng phấn mà hét lên.

Andrew có một chút dở khóc dở cười nhìn William khẩu giao thay gã, nói “Có lẽ đối với cậu, ta là một thằng lưu manh bỏ mẹ, không nên đi mơ mộng hão huyền một vương tử chính thống, mà là chỉ xứng với chuyện \*\*\* đàng này của cậu thôi.”

Sau cơn thỏa mãn, William lại trở về với sự khôn khéo, hấn nghiêm túc cùng Andrew đàm luận. Andrew thấy hấn đổi hết kim cương buôn lợi chiếm được thành vũ khí có lực sát thương cao nhất trên thế giới, liền hơi hơi lắc đầu. Dã tâm sâu xa của William có lẽ không chỉ đơn giản là ngừng lại ở việc làm một trùm sò buôn lậu giữa sa mạc thôi đâu.

“Andrew, có một giao dịch có thể giúp ông thu được hai mươi triệu USD đấy.” Cặp con ngươi xanh ngọc của William nhìn Andrew, nói.

“Hai mươi triệu?”

Andrew nhíu lại lông mày. Kia tuyệt đối là một cuộc mua bán siêu khủng. Gã xuất nhập hàng cho William mấy năm cũng chưa chắc có thể chạm được đến con số đó.

“Đúng vậy.” William thưởng thức một hộp Oloroso (11), vừa cười vừa nói.

“Cậu muốn ta hỗ trợ bao nhiêu?”

William lắc đầu “Không cần hy sinh cái gì hết, chỉ cần ông thả một người, anh ta có thể thay thế ông hoàn thành nhiệm vụ.”

Andrew lẳng lặng nhìn William. Con ngươi màu bạc của gã có một cỗ áp lực vô hình khiến cho William vốn định thừa dịp nước đục thả câu không thể không bắt đắc dĩ mà khuyên giải “Ông còn nhớ rõ ông hưởng với Tăng Vũ Sâm cái kết sắt kim cương bốn mươi triệu không?”

“Ra là cái đó...”

Andrew cười nhạo, tỉnh bơ mà rằng “Mật mã kết sắt đã sớm mất tằm với một đôi tình nhân ngay trước mũi cậu, ngay cả cậu còn không biết thì còn có tác dụng gì? Mà vấn đề chủ yếu là cái kết nếu không có mật mã, chỉ cần vừa mở ra sẽ bị nổ lan tanh bành, ta đang sầu không có biện pháp nào xử lý được cái đồ thải đó đây.”

“Thật ra thì cái kết sắt đó là do một nhà thiết kế vốn là lính người Palestin đào ngũ khỏi Israel, bán cho bọn ta. Tên đó từng nói không ai có thể mở được loại kết độc nhất vô nhị này, ngoại trừ chính hắn.”

Thấy Andrew bắt đầu hấp háy hai mắt hứng thú, William thần bí nói tiếp “Mà nhà thiết kế này hoạt động chủ nghĩa khủng bố ở Luân Đôn nên bị cảnh sát tóm rồi, bị giam ở một nơi bí mật... Nhưng mà ta nghĩ đối với Diệp Vũ Chân mà nói, chỉ cần anh ta muốn biết, bí mật này là không tồn tại.”

Andrew buồn cười hỏi “Ý của cậu là để ta thả Diệp Vũ Chân, cho hắn mang cái kết đi lập công lớn?”

William nhàn nhã đáp “Loại kết này trùng hợp ta cũng có hai cái. Để Diệp Vũ Chân mang cái tất nhiên không phải là thật đi, nhưng ta sẽ lắp một máy điện tử cảm ứng vi diệu trên đó, chỉ cần cái kết được giải khóa, nó sẽ sao chép lại. Sau khi lấy được chúng ta mỗi người một nửa. Thế nào? Ông nên biết viên kim cương đó vốn chính là của ta.”

“Xem ra mang tiếng là kết sắt độc nhất vô nhị cũng được sản xuất hơn cả tá!” Andrew buông lời châm biếm. Gã trầm ngâm một lát mới bảo “Bất quá đây quả thật là một biện pháp hay...”

William sung sướng lên tiếng “Vậy là ông quyết định...”

Andrew cắt ngang lời hắn “Quyết định bỏ hai mươi triệu này.”

Sắc mặt William lập tức thay đổi, gắt gao “Này Andrew, thu được hai mươi triệu tiền sạch lại được cả sự hỗ trợ của ta, chẳng mấy chốc ông sẽ có thể trở thành buôn lậu lớn nhất châu Âu, và là trùm tối cao của giới hắc đạo.”

Andrew gỡ xì gà này giờ vẫn ngậm trên miệng xuống, phỉ phỉ khói bụi vương lại, cười nói “Không có hai mươi triệu USD, ta cũng sẽ trở thành trùm tối cao quyền lực nhất của cả châu Âu.” Dứt câu liền dập xì gà lên tấm mặt bàn bằng gỗ lim quý giá, tỏ vẻ cuộc đàm thoại ngày hôm nay chấm dứt ở đây.

William không cam lòng nhìn Andrew vênh vang đi ra khỏi phòng họp, nhưng hắn cũng không có tiến thêm một bước thử thuyết phục Andrew.

Hắn không tin Andrew thật sự hoàn toàn buông tha cho con mồi hai mươi triệu này.

Không ai so với hắn hiểu hơn rằng nhân loại ở trước mặt tài phú đều vô pháp cưỡng lại, huống chi kẻ như Andrew, gã thật sự có nỗi bao nhiêu chân tình chứ?

Kể cả Andrew đối với Diệp Vũ Chân là thật, đáng tiếc Diệp Vũ Chân đối với tình cảm chân thật của gã cũng sẽ dập tắt trụi lủi nhiệt lòng nhất thời của Andrew đi mà thôi, cho nên hắn thực chắc chắn mình có thể yên tâm mà chờ.

Đang lúc William đầy cõi lòng tin tưởng, giống như phải xác minh tư tưởng của gã, Andrew mặt mũi tối tăm nghiêm trọng ngồi trong phòng sách của mình. Trong phòng này có nguyên cả bộ màn hình quan sát Diệp Vũ Chân, góc độ lia của camera gần như là khắp mọi góc ngách căn phòng.

Đương nhiên mấy cái camera sao mà gạt được Diệp Vũ Chân cơ chứ, mà cũng chẳng thêm gạt, Andrew là công khai trắng trợn rình coi. Có điều Diệp Vũ Chân cũng không biết có tổng cộng bao nhiêu camera, anh vẫn thong dong bình thường. Ăn cơm, thay quần áo, thậm chí đi WC, tắm rửa, đều rất thoải mái.

Dù rằng Andrew nuôi ý định muốn hạ thấp, nhưng sau cùng cũng không thể không thừa nhận, cái xã hội tiêu chuẩn đã bồi dưỡng cho Diệp Vũ Chân cái khí chất tao nhã. Vô luận anh ta thân trong nghịch cảnh nào, trong loại tâm tình nào, đều không thể làm cho anh trở nên hèn mọn hay vật vãnh.

Sự bình tĩnh của anh cứ đều đều hiện trên màn hình khiến cho Andrew tự thấy mình bỉ ổi và tẻ ngắt. Loại tương phản này gây cho gã một thứ thất bại sâu thẳm thẳm, đồng thời cảm giác chênh lệch giữa gã và Diệp Vũ Chân càng lúc càng bị đục khoét.

Nhìn vào màn hình hiện lên đáng dấp Diệp Vũ Chân, Andrew ngẫu nhiên không nhận được mà tự hỏi: Người này sẽ thuộc về mình sao?

Nhưng vốn lớn lên trong một cái xóm nghèo bé tí, từ một tên côn đồ trở thành trùm hắc đạo tung hoành châu Âu, ý chí của gã cứng cỏi không giống người thường. Thứ cảm giác thất bại nho nhỏ này chẳng qua chỉ là chút ít gia vị nêm thêm động lực chinh phục bằng được Diệp Vũ Chân của gã mà thôi.

Vì thế gã rất nhanh mỉm cười đứng dậy khỏi chỗ, mở ra một cái lối đi bí mật che ở đằng sau giá sách. Dù tiểu đảo Cyclades có trên dưới hơn trăm tên lính đánh thuê nhưng Andrew vẫn tận lực khả năng không cho kẻ khác biết chính mình tọt cùng đang ở nơi nào.

Dưới dinh thự huy hoàng này là một tòa nhà khổng lồ trong lòng đất. Vì nhóm kiến trúc sư thiết kế ra tòa nhà dưới lòng đất này, Andrew đã tặng họ một chuyến đến Tây Thiên từ lâu, cho nên trừ Andrew ra, không ai biết cái chốn dưới lòng đất phức tạp ấy rốt cuộc là đi như thế nào, thông hướng ra làm sao.

Andrew trở lại phòng ngủ. Làm một gã buôn lậu giàu có cực độ, Andrew thích hưởng thụ xa hoa. Bất luận là quần áo, đồ ăn thức uống hay nơi nghỉ ngơi đều yêu cầu phải là thượng hạng của thượng hạng, đến cả ngẫu nhiên dừng chân ở chỗ nào cũng yêu cầu sự phục vụ cao cấp nhất.

Thông minh cùng ham học hỏi khiến cho Andrew có khí chất hàng đầu, nếu gã muốn, từ một gã đàn ông tạng người cao lớn tiêu chuẩn, gã có thể trở nên đầy đường hoàng và tôn quý.

Chẳng những có dáng vẻ bất phàm, gã có cả một chất giọng cực kỳ tốt. Âm sắc trầm thấp giàu từ tính mà âm vực thì rộng rãi mạnh mẽ, lúc nào gã hứng lên có khi hát nguyên được cả một đoạn opera, phu nhân hay công chúa nào cũng đều phải mê muội.

Cho nên nếu không gặp Diệp Vũ Chân, Andrew chưa từng lần cần sự quý tộc thượng lưu của chính bản thân mình, thậm chí gã còn bắt đầu dùng ánh mắt kỳ thị nhìn đến tinh hoa xã hội thượng lưu bề ngoài hào nhoáng mà thực chất nội bộ thối rữa và rối loạn.

Có điều gã cũng rất bất hạnh, đụng phải Diệp Vũ Chân. Diệp Vũ Chân sử dụng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất phá hủy biểu hiện giả dối gã có được. Dưới ánh mắt rét lạnh của Diệp Vũ Chân, gã ném đi tất cả mặt nạ quý tộc, trang phục diễn tinh hoa, hiện nguyên hình bản chất lưu manh của gã.

Đối với điểm này, Andrew kỳ thật cơ bản cũng không quá đoái hoài, nhưng gã không thể không ảo não. Diệp Vũ Chân hủy diệt giấc mộng của gã – giấc mộng về một kẻ có cả quý tộc và lưu manh luân phiên tự do tráo đổi gã, có thể tự do vừa là một quý tộc được người người trọng kính, đồng thời cũng vừa là một kẻ lưu manh.

Hơn nữa Diệp Vũ Chân còn làm cho gã bị chịu dạy bảo, rằng dạng gọi là nhân tài quý tộc không nằm ở ăn cái gì mặc cái gì, mà là phụ thuộc ở mọi thứ vốn có ở anh ta cơ.

Andrew cởi bộ Âu phục bởi cơn kích tình ban nãy mà bị thứ đó vấy lên, lỏa thân đi đến phòng tắm xây lên từ vàng cùng châu báu.

Trong chiếc gương xa hoa khổng lồ hiện ra hình ảnh một vật tượng trưng cho giống đực hùng vĩ kêu ngạo, cơ ngực cường tráng và hai cánh tay rắn chắc, không hề có sẹo lồi, cơ bụng bằng phẳng, đôi chân khiến kẻ khác phải thềm thuồng. Andrew băng quơ nhìn lướt qua gương, coi như hài lòng với cơ thể của gã.

Tắm rửa một hồi, Andrew lấy xuống một bộ Âu phục mới màu đen, đứng trước chiếc gương lớn phủ kín cả tường ung dung thắt cravat, động tác mặc Tây phục còn nhún nhảy điệu jazz, mồm thì hát ông ổng “Bess, you are my woman now!” (Hỡi Bess, giờ đây em đã là của tôi rồi! Trích từ ‘Porgy and Bess’) (12)

Andrew có sức quyến rũ hào phóng của đàn ông. Điệu nhảy jazz hợp với âm nhạc của người da đen áp dụng trên người gã lại có vẻ phù hợp cực kỳ, trộn cả vài phần phóng khoáng.

Tựa hồ sự nhớ tới cái gì đó, gã đưa tay ấn vào bức tranh được giả theo bức ‘Hoa hướng dương’ của Van Gogh, bức tranh từ từ hé mở, lộ ra một cái kết an toàn kích thích rất to. Gã mở kết, không hề nhìn đến đồng tiền bạc lẫn ngọc ngà bên trong mà là nhìn về một cái kết bạc ở tít gần trong cùn.

Andrew nhìn quét nó ước chừng có hơn mười giây, bên miệng nhếch ra một tia cười lạnh.

Không thể từ tia cười lạnh này đoán được ý tưởng chân thật của gã. Có rất nhiều người đã diện kiến một Andrew gọn gàng dứt khoát, nhưng hiếm ai có thể thấu được cái sự đa đoan nham hiểm của Andrew, có lẽ là bởi những kẻ ấy, không thể nào còn cơ hội để kể cho người khác về cái giả dối và thâm độc của Andrew nữa rồi.

Chú thích:

#### 1 + 2. Biển Aegean và quần đảo Cyclades

Biển Aegean là một vịnh biển dài thuộc Địa Trung Hải, nằm giữa phía Nam của Balkan và bán đảo Anatonian, ngăn cách lục địa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Biển Aegean có một số lượng lớn rất nhiều các đảo.

Quần đảo Cyclades nằm ở giữa vùng phía Nam của biển Aegean và Đông Nam của Hy Lạp. Quần đảo này trông giống như một hình tròn huyền bí bao quanh hòn đảo Delos nằm ở khu trung tâm, bao gồm hơn 220 hòn đảo, trong đó, chỉ có 25 hòn đảo được nhiều người biết đến với dân số khoảng 100.000 người.

Mọi tên Cyclades trong truyện chỉ mang nghĩa hoán dụ ^^”

3. Hải lý (dặm biển – nautical mile – NM, International Nautical Mile – INM) là một đơn vị độ dài được dùng trong hoa tiêu hàng hải. 1 hải lý = 1,852km

Credit: Seven Giam Cầm ==)) thanks Yura:”>

4. Budd là gia đình nhận làm áo thủ công đặt hàng duy nhất ở London mà vẫn còn làm việc trong cơ sở riêng của họ. Đây là một thương hiệu uy tín đã qua nhiều thế hệ.

Địa chỉ: 1a-3 Piccadilly Arcade Jermyn Street, St James’s London, SW1Y 6NH ==))

Điện thoại: 020 7493 0139. Fax: 020 7491 7524 ==))

Nếu có nhu cầu xài đồ đôi vs thiếu gia Diệp hãy liên hệ vs như trên ==))))))))))

4. Edward Green là một thương hiệu giày cao cấp độc quyền ở Anh được thành lập năm 1890, có các chi nhánh ở London và Paris. Cơ sở sản xuất được đặt tại Northampton, Anh. Khẩu hiệu của họ là “The finest shoes for the discerning few”. Mỗi một đôi giày được đặt đều mất vài tuần để được hoàn thành.

Cái giày đen đế mềm của thiếu gia Diệp đây:

5. Trứng cá muối là trứng cá của nhiều loại cá khác nhau được chế biến bằng cách ướp muối, mà nổi tiếng nhất là từ trứng cá tầm. Nó được buôn bán trên thị trường thế giới như là đồ cao lương mỹ vị và được ăn chủ yếu trong dạng đồ phết trên các đồ nguội khai vị.

Trong tiếng Anh, nó được gọi là caviar, có nguồn gốc từ (Khag-avar) trong tiếng Ba Tư, có nghĩa là “vật sinh trứng”. Trên thực tế, trong tiếng Ba Tư, tên gọi này được dùng để chỉ chính cá tầm và sản phẩm của nó là trứng cá tầm.

Hiện nay, trứng cá muối tốt nhất có được là từ cá tầm được Nga và Iran đánh bắt ở biển Caspi. Các loại trứng cá muối đắt nhất là các loại Beluga, Ossetra, and Sevruga (lưu ý rằng trứng cá muối Beluga thu được từ cá tầm trắng, tiếng Nga: -Beluga, mà không phải từ cá voi trắng cũng có tên bằng tiếng Nga là -Beluga). Nói chung trứng cá muối của Nga là cao cấp nhất, hơn cả Đức cả Pháp cả Uruguay cả Mỹ, thế mới hiểu chú Andrew chăm bảo bối nhà chú thế nào nhá ==))

Bảy loại trứng cá muối (trứng cá muối đen nó ở bên tay trái kia:”>):

6. Bánh mì tỏi thông thường gồm có bánh mì bọc ngoài tỏi và dầu ôliu hoặc bơ, sau đó sẽ được nướng cho đến khi chín.

7. Gia súc Angus (Arberdeen Angus) là một giống bò được sử dụng rất nhiều trong công nghiệp chế biến thịt bò. Chúng có nguồn gốc từ các tỉnh Anberdeenshire và Angus thuộc Scotland, và được biết đến với cái tên Arberdeen Angus ở hầu khắp các nơi trên thế giới.

8. Sashimi (IPA: /'sa imi/ tiếng Nhật: | có thể dịch ra tiếng Việt là “xẻo thân”) là một món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống. Sashimi được cắt thành từng lát mỏng có chiều rộng khoảng 2.5cm, chiều dài 4cm và dày chừng 0.5cm, nhưng kích cỡ có thể khác nhau tùy vào

loại nguyên liệu và người đầu bếp, ăn cùng với các loại nước chấm như xì dầu, tương, các loại gia vị như wasabi, gừng và một số loại rau nhất là tía tô, bạc hà và củ cải trắng thái chỉ hoặc một số loại tảo biển.

Sashimi cá ngừ trong chương này được gọi là Maguro ( ):

9. Bào ngư (ốc cừ khổng) là tên gọi chung cho các loài thân mềm chân bụng trong chi duy nhất Haliotis của họ Haliotidae, liên họ Haliotoidea.

Cháo bào ngư:

10. The phantom of the opera (bản opera)

Chú thích về The Phantom of the Opera thì có rất nhiều điều nhằng nhịt phải chú thích, và BẮT BUỘC phải đọc thì mới hiểu được truyện, vì nó liên quan đến cả đến phần 3 Phong Sa cơ:"D Tổ sẽ không chú thích một lèo luôn mà sẽ phân ra chú thích ở những chương có đoạn liên quan cho dễ hiểu hén:"D

Liên quan đến câu hát lần này của chú Andrew, câu này được trích trong bản opera The Phantom of the Opera được viết bởi Andrew Lloyd Webber và hầu hết lyric là do Charles Hart viết, sau đó lyric đã được Richard Stillgoe viết thêm, ra mắt lần đầu tiên năm 1986 tại London và trở thành như 1 biểu tượng. Bản nhạc này dựa trên cuốn tiểu thuyết Le Fantôme de l'Opéra của Gaston Leroux (nội dung tổ sẽ chú thích trong mấy chương sau ^^)

Bản nhạc đã đạt được giải thưởng giải thưởng Oliver (năm 1986) cho Âm nhạc xuất sắc nhất và giải thưởng Tony (năm 1988) cho Màn biểu diễn xuất sắc nhất, ngày nay nó là một bản nhạc cực kỳ nổi tiếng được biểu diễn ở rất nhiều quốc gia khác nhau.

Câu hát của Andrew là trích trong All I Ask of You, gồm hai vai nhân vật hát là Raoul và Christine, thuộc đoạn gần cuối của màn 1. Đây là vid nghe youtube có kèm lyric.

11. Oloroso (hay "scented" trong tiếng Tây Ban Nha) là một loại rượu sherry được lên men thành rượu vang, sau đó được hãm với rượu mạnh và cuối cùng được trữ trong thùng gỗ sồi theo dây chuyền Solera. Rượu vang được pha trộn từ từ với số lượng nhỏ hai thứ vang cùng loại, một thứ non tuổi, một thứ cao tuổi. Sự pha trộn ở công đoạn này kéo dài hàng năm trời. Sherry Oloroso màu vàng đậm, ít vị cay hơn, hương vị thơm hơn và hậu đậm hơn.

12. Porgy and Bess là một vở opera được trình diễn lần đầu tiên năm 1935, với nhạc được viết bởi George Gershwin, lời nhạc kịch viết bởi DuBose Heyward, và lyric là bởi Ira Gershwin cùng DuBose Heyward. Nó dựa trên cuốn tiểu thuyết Porgy của tác giả DuBose Heyward và vở kịch 'Porgy and Bess' được đồng viết cùng với vợ ông ta.

Câu chuyện kể về một người ăn mày tên Porgy da đen tàn tật sống tại một khu ổ chuột ở Charleston, Nam Carolina. Hắn nỗ lực cứu lấy cô gái Bess khỏi sự bắt giữ của Crown, gã người tình độc chiếm và bạo lực của cô, và cả Sportin' Life một tên bán thuốc phiện.

Với những thành công ban đầu, vở opera này đã gây ra một làn sóng tranh cãi. Một số nhà phê bình ngay từ đầu đã coi nó là bức chân dung phân biệt chủng tộc với người Mỹ gốc châu Phi. Trong khi dàn diễn viên biểu diễn cũng là người Mỹ gốc châu Phi, đó là một sự lựa chọn táo bạo và có cái nhìn trong thời điểm đó.

Đoạn chú hát là bài 'Bess, you is my woman now' thuộc cảnh 2 màn 1. Ừa nó đúng là 'is' đó, tổ check cả lyric rồi, đúng câu chú hát nó là 'you is my woman now' cơ, chắc Hương già nhầm lẫn gì nên để là 'are', và tổ vẫn để là 'are' theo Hương già, thế nhé:"D

Link nghe cho các bạn:"> câu của chú hát ở ngay đoạn đầu tiên ấy, còn lặp đi lặp lại mấy lần nữa cơ =))

nào, có ai còn nhớ mình và Dục Hải không:"D post đc xong nó mình cũng rất vui:"> type vậ ra trong suốt 1.5 tuần mới xong đó =)) có lẽ tốc độ Dục Hải sẽ không được nhanh như Vũ Lâm đâu, nhưng thôi cố dc chừng nào hay chừng nấy, hén ^^"

mà nói thiệt, Dục Hải phải đc đổi tên là Quý tộc và Lưu manh mới đúng =))

hãy ủng hộ chú Andrew biến thái mặt dày sến súa (ờ xét về khía cạnh nào đó thì chú xứng đáng là hảo huynh đệ vs Ivan đại ca =))) trên đoạn tình trường gian nan vất vả chinh phục thiếu gia mỹ nhân bằng giá

nhà chú nha  
(và ủng hộ cả mình nữa:”>)

## 2. Chương 2

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Andrew mở khóa vân tay, lại đi vào phòng Diệp Vũ Chân. Lúc này Diệp Vũ Chân đã tỉnh, đang nằm trên chiếc ghế xếp đặt trước cửa sổ.

Andrew đến gần anh, rà mắt từ trên xuống dưới đánh giá anh một lượt. Diệp Vũ Chân vẫn chưa thay ra chiếc áo ngủ bằng lụa, gã bèn khoanh tay chất vấn “Vì cái gì không thay quần áo đi? Ta đã dặn tối nay người phải xuống lầu dùng bữa tối với ta cơ mà.”

Diệp Vũ Chân thản nhiên trả lời “Thật là có lỗi. Hôm qua người xé rách cái áo sơmi cuối cùng của ta rồi.”

Andrew không chịu được nữa rống lên “Budd có chỗ ệch nào hay ho chớ! Cũng chỉ là cái loại nhãn hiệu bị đào thải tự cho là quý tộc! Mẹ nhà người thật quá là cố chấp. Cố chấp mặc cùng một kiểu sơmi, một kiểu quần, một kiểu giày. Mẹ nhà người, đầu làm bằng đá chắc...”

Andrew bỗng tỉnh ngộ, Diệp Vũ Chân bề ngoài hòa hợp như gió xuân, kỳ thực bên trong lại là một kẻ cực đoan cố chấp đến thế. Anh ta không chỉ cố chấp quần áo, quan trọng hơn là anh ta sẽ cố chấp không đi thích một người mà anh ta không hề thích chút nào như gã.

Nghĩ đến đây, Andrew thấy trong lòng đông cứng lại.

Đó là một loại cảm giác gã không quen, vừa tựa thể mất mát, vừa tựa thể muộn phiền.

Bất quá mất mát hay muộn phiền đối với một lưu manh theo chủ nghĩa thực dụng mà nói cũng chỉ là như một vở kịch diễn, trên sân khấu thì hoành tráng lắm, thế nhưng trong hiện thực lại hoàn toàn vô dụng.

Cho nên Andrew tự đem hết các loại u sầu trong lòng do cái ý niệm vòng vo đó sinh ra vứt bỏ sạch sẽ.

Mím cười, gã lôi một hộp xì gà từ trong ngực ra, châm lửa đốt rồi phun khói vào mặt Diệp Vũ Chân. (mịa đúng là lưu manh –)

Cách một lớp sương khói phiêu lãng, ánh mắt gã trở nên thô tục, giống như nhìn thấy Diệp Vũ Chân trần trụi không một mảnh vải che thân ở trước mặt gã, thậm chí là đang giữa cơn khát, rên rỉ, vằn vẹo.

Diệp Vũ Chân từ từ nhắm mắt nhưng cũng biết tổng cái nhìn của gã, khuôn mặt lộ ra vẻ hơi hơi phiếm hồng, cuối cùng nhịn không được mở trừng mắt quát Andrew “Cút ra ngoài mà hút!”

Andrew dụi tàn thuốc trong chính lòng bàn tay mình, sau đó tao nhã xoay người thi lễ, nói “Đương nhiên rồi, phu nhân, chấp thuận mệnh lệnh của em chính là sứ mạng của ta.” Đoạn gã ngênh ngênh đi ra khỏi phòng ngủ, bỏ lại phía sau Diệp Vũ Chân giận đến không thể hô hấp một cách bình ổn cho được.

Andrew vui vẻ đi xuống cầu thang. Chuyện chọc cho Diệp Vũ Chân phát tức khiến gã vô cùng sung sướng, mỗi lúc đó, gã cảm thấy giữa hai người đã không còn dằng dặc khoảng cách trời đất xa xôi.

Có điều trên thực tế, sở dĩ gã vừa gặp đã thích Diệp Vũ Chân cũng là bởi cái sự cao ngạo của kẻ đứng trên đầu người khác ấy của anh. Khí chất phong nhã, xuất thân cao quý, giáo dục tốt đẹp, hoàn toàn phù hợp với hình tượng hoàn mỹ như những gì một lưu manh luôn phải giầy giụa trong nhơ nhớp lầy bùn như gã có thể tưởng tượng được ra.

Giống như một tên lưu manh ngưỡng mộ một hoàng tử không thể chạm tới, đến khi giữ được anh ta rồi, lại hy vọng chính mình có thể ngang hàng với anh ta.

Bên bàn cơm tối đã có William đợi sẵn. William đẹp đẽ tóc vàng đây chính là một vương tử đúng nghĩa thật sự. Andrew tự cười rồi đi qua.

William hiển nhiên đã tắm rửa, mặc nguyên bộ quần áo nói lỏng được dệt từ đay, mái tóc vàng đường như cũng chuẩn bị khô rồi, trông có vẻ rất mượt mà và mềm mại.

“Sao? Vị cảnh sát không muốn xuống ăn cơm à?” William thích chí nhếch miệng cười khẩy.

Andrew ngồi xuống đầu bàn bên kia, cầm dao nĩa im lặng cắt thịt bò.

Khuôn mặt Andrew chứa những đường nét đặc thù của đàn ông Bắc Âu, cơ thể cường tráng lằn rõ những thớ bắp đầy ắp, mặt mũi rõ rệt, không giống với Diệp Vũ Chân. Những thớ bắp và nét của gã khuyết thiếu sự nhu hòa, mỗi một biến chuyển cứng nhắc lại gợi theo vết tích của lưỡi rìu đục.

Bởi vậy nếu Andrew không cười, cái mặt gã sẽ phô ra thứ biểu cảm cực kỳ nghiêm nghị và đầy sát khí. William tuy có kết giao một thời gian với Andrew, nhưng thường thường vẫn phải chịu thua sự im lặng lạnh buốt người này của gã.

William ho nhẹ một tiếng, cười cười “Hôm nay thật ra ta có mang quà cho ông đó, chẳng qua xảy ra một ít biến cố cho nên quà đến muộn hơn ta vài tiếng đồng hồ.”

Andrew hé mí mắt, cảm thấy hứng bèn nói “Quà bị muộn hửn mấy tiếng so với vương tử đây, chắc là thứ khó tới được tay nào đó rồi, ta rất hào hứng nha.”

William giơ tay vỗ bốp bốp, liền có một tên trợ thủ gầy nhom tay đeo găng trắng bê một cái mâm bạc đi vào. William cười bảo “Giới thiệu với ông, đây là được sĩ hàng đầu thế giới – Short Als.”

Andrew bất động thanh sắc ngó lăm lăm lão gầy tổng gầy teo kia đặt lạch cạch cái mâm lên bàn cơm, sau đó ánh mắt di chuyển lên những thứ đồ trên mâm đó, bao gồm một bình rượu và một ly thủy tinh cao cấp.

Short hành lễ với William và Andrew rồi cất lời “Thưa ngài Andrew, đây là một loại thuốc có độ gây tê rất mạnh đối với thần kinh con người do tôi nghiên cứu chế tạo. Nó có thể hòa tan trong nước, không màu không vị, đặc công tinh nhuệ cũng không cách nào phát hiện được sự tồn tại của nó.”

Hắn cười quỷ dị “Nhưng nó khác xa với các loại thuốc tê bình thường mà cơ thể sinh ra kháng thể được, cho nên tác dụng không chế của nó so với các loại được thuốc khác càng mạnh hơn.”

“Hơn nữa nó có thể dùng lâu dài, người uống phải sẽ như bị thôi miên, 100% nghe theo mệnh lệnh được chỉ định.”

“Ta biết ông đã dùng nhiều đồ kích dục cao cấp, nhưng mà có vẻ tính cảnh giác lẫn tính kháng được của vị cảnh sát kia rất là cao.” William thấp thoáng ý cười quan sát Andrew, ngón tay dài miết mãi lên mặt bàn, thanh âm như mê hoặc mà kể lể “Có thứ này, ông sẽ hoàn toàn thao túng được anh ta... Thử nghĩ để vị cảnh sát ấy quỳ trên mặt đất phục vụ ông, có phải khoái cảm lắm không?”

Andrew cứ như nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, mỉm cười nói “Cậu tốn công sức nghiên cứu chế tạo cho ta như vậy, chắc không chỉ muốn san sẻ ưu sầu với ta thôi đấy chứ?”

William liếm môi có phần hưng phấn “Tất nhiên không phải. Đây là bước kế tiếp trong dự án làm ăn của ta. Buôn lậu kim cương đúng là vợ được khối tiền thật, nhưng thực không là gì so với dư lãi kếp sù của thuốc phiện loại mới.”

“Loại thuốc này một lần là bị nghiện ngay, hơn nữa hoàn toàn là chế từ hóa học, không cần gieo trồng cây kiểng phiền nhiễu gì cả. Ta sẽ sản xuất hàng ở Sahara, ông sẽ phụ trách tiêu thụ...”

William ngửa đầu uống cạn ly rượu đỏ, sau đó giơ ly về phía Andrew nói “Cho tới giờ phút này, thế cục giới hắc đạo đều phải thay đổi vì chúng ta.”

Andrew đứng dậy cười vắn, William cũng cười theo khanh khách không ngừng. Ai ngờ Andrew quay ngoắt lại giá trưng bày trên tường cạnh lò sưởi, vợ lấy khẩu tiểu liên tạch tạch tạch tạch bắn điên loạn lên mặt bàn. Toàn bộ chén đĩa dao nĩa bị bắn cho nát bét.

William cùng Short sợ tới mức nằm úp sấp trên mặt đất. Andrew quét súng chán chê xong, mới nghe cách một tiếng. Súng hết đạn.

Andrew rửa Shit, quăng súng đi, đi qua tóm lấy mớ tóc vàng của William, lôi xềnh xệch William đang thét chói tai ra ngoài biệt thự, cười gằn “Ta cảnh cáo cậu, đừng có mà xớ lớ thuốc phiện trên địa bàn của ta. Nếu không ta sẽ nhét ngay cậu vào quán zai bao ở Colombia cho cậu tha hồ mà sung sướng.”

Bọn vệ sĩ lũ lượt chạy tới nâng William run run đứng dậy, dìu hắn đến chỗ trực thăng. Ngồi ổn mông rồi hắn mới căn răng chỉ vào Andrew “Ông, ông cứ chờ xem, sớm muộn gì ông sẽ phải hối hận.”

Andrew cúi người nhặt một quả dừa trên đất ném đến, William sợ quá hét tướng lên, cuống cuống nằm up xuống.

Andrew nhìn theo chiếc máy bay một triệu USD ẩn mình mất hút vào không trung rồi, bấy giờ liền thở hắt ra, lắc lắc đầu ngán ngẩm trở về phòng ăn.

Gã búng tay kêu rõ to một phát, một tên đồ đen chạy tới cung kính “Chủ nhân ạ, ngài có gì cần phân phó?”

“Dạo gần đây phi vụ buôn lậu kim cương sao rồi?”

Tên áo đen lập tức trả lời “Sắp lên bờ rồi ạ. Chủ nhân định đổi cách thức giao dịch ư?”

Andrew kéo kéo cái khăn trải bàn để chùi tay, rít khê “Đổi? Sao phải đổi? Tất cả đều như cũ, mày bảo lũ ở Sahara tăng thêm nguồn cung ứng đi, kim cương thủy tinh (1) đợt này chạy hàng ở Bắc Âu lắm. Với cả bảo với chúng nó, tao yêu cầu giảm giá mua vào xuống ba phần.”

Áo đen nhìn thoáng qua Andrew, giọng nói không khỏi ẩn chứa lo lắng “Nhưng mà... Không biết vương tử William liệu có đồng ý không...”

Andrew quay đầu lại cười, tỉnh bơ nói “Nếu William là đứa tự tiện thay đổi đối tác, hấp tấp thiết lập con đường lưu thông hàng hóa mới, hắn đã chẳng là Vua buôn lậu kim cương lớn nhất Nam Phi.” Nói đoạn liền phát phát tay ý bảo đi đi.

Tên áo đen tức khắc cúi người đi khỏi.

Andrew đi một vòng quanh cái bàn mới tìm được Short đang nấp dưới gầm run lấy bẫy. Gã cười kéo cả người Short ra, hồ hởi “Lại đây, lại đây, ngồi đi nào ngồi đi nào!”

Short ngồi trên ghế không khác gì bị bệnh sốt rét, răng đánh lập cập “Ngài ơi, xin hãy tha cho cái mạng nhỏ của kẻ hèn tôi, tôi không dám nữa đâu mà!”

Andrew vỗ vỗ bả vai hắn, mặt mũi toàn là vẻ hiền hòa “Không cần sợ hãi như thế. Ta vốn luôn tôn kính những người tài giỏi, nhất là là nhân tài hàng đầu thế giới như ông.”

Short nói liều “Ngài ơi, xin hãy tha cho cái mạng nhỏ của kẻ hèn tôi! Từ nay về sau tôi sẽ không chế thuốc nữa. Tôi thề!”

Andrew chau mày hỏi vặn “Sao lại không chế thuốc nữa cho được.”

Short bắt gặp sắc mặt trầm xuống của gã, sợ quá hai chân mềm nhũn, trượt tà tà từ trên ghế xuống đất.

Andrew đến là bó tay đỡ Short đứng lên, đặt ở trên ghế, ôn tồn “Ý ta là, người có học vấn như ông, nên dùng kiến thức của mình ở những việc chính nghĩa, như vậy ta sẽ không giết ông, ngược lại còn sẽ cấp cho ông kinh phí nghiên cứu nữa là!”

Về mặt Short tắc tịt ngó đi ngó lại kẻ đối diện rõ ràng không phải là người lương thiện gì cho cam mà là đại ca hắc đạo hần hoi, nhưng miệng theo bản năng xu nịnh đáp liền “Vâng, vâng, tôi về sau nhất định tạo phúc cho nhân loại, tuyệt không làm những chuyện thương thiên hại lý. Thượng Đế làm chứng, nếu tôi còn làm chuyện xấu nữa sẽ vĩnh viễn không được tha thứ, chết sẽ bị đày xuống địa ngục!”

Andrew rất chi hả hê vỗ vỗ vai hắn mà hùa “Tốt lắm, lúc nhỏ ta hay ăn cơm ở trong nhà thờ, có một vị linh mục mỗi lần cho ta ăn đều giảng cho ta một câu Kinh Thánh. Ta nhớ rõ có một câu thế này: Chúa dạy, nếu các con tha thứ cho người đã phạm lỗi, Chúa tất cũng sẽ tha thứ cho lỗi lầm của con.”

Gã mỉm cười “Cho nên ta quyết định tha thứ sai lầm cho ông...” Sau đó trong khi Short lộ rõ vẻ mừng như điên, gã thủng thẳng vừa cười vừa nói tiếp “Như vậy Người cũng sẽ quên đi chuyện ta đã giết linh mục!”

Short liền như bị cắn trúng lưỡi, cố thu hết dũng khí để hỏi “Chẳng hay quý ngài hy vọng tôi sẽ làm chuyện tạo phúc nhân loại nào đây?”

Andrew vừa lòng gật gù “Ta nghe nói một số loài côn trùng giống đực dựa vào mùi tìm được đồng loại giống cái để \*\*\*, cái mùi đó có thể kích thích đực vọng chủng nó...”

“Ngài ám chỉ là với con người, một người chỉ khi ngửi thấy mùi riêng trên người ai đó mới có thể sinh ra tính dục mãnh liệt được, như vậy xã hội sẽ trong sạch cỡ nào, ực, đúng không ạ?”

Câu hỏi của Andrew làm cho Short đột nhiên giác ngộ ra được, mồm bắt tri bắt giác há hốc.

Đến tận giờ phút này, Short mới hoàn toàn hiểu được ý của Andrew. Hóa ra thứ quý ngài này muốn không phải thuốc phiện cao cấp, mà là thuốc kích dục cao cấp cơ.

Short dù sao cũng là kẻ lanh lợi. Hắn cơ hồ trong một giây dùng ngay ngữ khí vạn phần kích động khẳng định cấu tứ của Andrew “Vâng vâng, thưa ngài, đúng là một ý tưởng sáng suốt và sâu sắc. Nếu một người chỉ sinh ra dục vọng được với một người, xã hội được cứu rồi, tỷ lệ tội phạm thuyên giảm, gái \*\*\* hoàn lương.”

Andrew không biết từ khi nào đã lại chộp lấy khẩu súng sẵn trên chiếc giá trưng bày cạnh lò sưởi, nòng súng nhắm vào cái đầu trọc lông lóc không nhú nổi một sợi tóc của Short. Short vài lần thử né đi đều thất bại.

Andrew lạnh lùng thốt ra “Nếu ông thất bại, hoặc là làm ra cái tác dụng phụ gì ta không ưa, ta đây sẽ thu hồi giao dịch với Chúa.” Dứt câu, gã bóp cò, khoảng không vang lên tiếng nổ xé gió, Short trong chớp mắt bị dọa cho xỉu tại chỗ.

Andrew vung tay lên, người hầu bên cạnh đã nhanh nhẹn đi tới, thuận thực đem Short chết ngất lôi ra ngoài.

Andrew treo súng về chỗ cũ. Hôm nay chuyện ngoài ý muốn xảy ra rất nhiều, nhưng hiển nhiên Andrew tự hài lòng với năng lực xử lý sự tình của gã, cho nên thoải mái ngồi trở lại chỗ còn chưa dọn dẹp hết phế tích mà sung sướng ăn hết miếng thịt.

Ăn xong, Andrew phân phó thuộc hạ đặt hàng bên Anh một tá áo sơ mi Budd. Gã gào rú “Nói với thằng chủ Budd, giao một tá áo bèn chắc tí về đây! Đeo mẹ, nhà chúng nó dùng vải còn không bèn chắc nổi bằng quần áo bọn công nhân sửa xe của tao.”

“Chủ nhân, ý ngài là chiếu theo loại vải công nhân sửa xe của chúng ta để chọn vải may một tá áo sơ mi Budd cho thiếu gia Diệp ư?”

Andrew nheo mắt hỏi “Chẳng lẽ như vậy không gọi là Budd?”

Bọn thuộc hạ khúm núm “Nhưng Budd chỉ dùng vải do chính bọn họ tự dệt thành, hơn nữa mỗi đợt chỉ làm một số lượng nhất định đã được đặt trước.”

Hiểu biết thiếu sót về áo sơ mi khiến cho Andrew càng tự có bằng chứng thân phận quý tộc của gã. Điều này làm gã lại thấy thất bại, thậm chí còn có điểm thẹn quá hóa giận.

Huống chi hiện tại số lượng áo Budd chưa thể có ngay càng kích động Andrew, gã quát tướng “Xéo, kệ xác Budd dùng vải dệt hay cái đếch gì dệt, tóm lại ba ngày nữa mà không thấy áo sơ mi, tao cho cái hiệu đó... cho mày vĩnh viễn biến mất luôn!”

Ba ngày sau, trong phòng chiếu phim của tổng bộ Interpol Anh quốc đang ngồi một một người tóc đen trẻ tuổi. Hắn tựa thể mang huyết thống Hy Lạp, sống mũi cao thẳng, mắt sâu nhưng màu con người lại là đen tuyền. Phiến môi rõ ràng nhưng rất mỏng, da vàng, dường như lại thấp thoáng dáng dấp người châu Á.

Bộ Tây phục hắn mặc vừa khít hoàn hảo với dáng người, mười ngón tay cắt gọn gàng giao nhau đặt trên đầu gối. Thời điểm hắn không biểu cảm gì, đoạn chính y hệt một nhà ngoại giao dày dặn kinh nghiệm, chín chắn vững vàng không có lấy một lỗ hổng.

Ngay sau đó hắn bị màn hình chiếu làm cho nở nụ cười, bờ môi mỏng mảnh cong lên, bên miệng xuất hiện hai lúm đồng tiền, con ngươi sâu thẳm và đen láy co rút, khiến cho hắn thoát nhìn bỗng có một luồng tà khí không thể nào diễn tả.

Mà thực tế trên màn hình chiếu cũng có cái gì đáng cười đâu, chỉ là chiếu một cuộn phim về một ít tư liệu cuộc đời của tổ trưởng Interpol Anh quốc đang mất tích – Diệp Vũ Chân thôi mà.

Diệp Vũ Chân đang mỉm cười tiếp nhận cúp quán quân thi đấu đấu vật tự do Interpol từ tay huấn luyện viên. Ngón tay người trẻ tuổi động đậy, đoạn phim dừng lại, vừa vặn dừng lại hình ảnh Diệp Vũ Chân đối mặt với máy quay mỉm cười trong chớp nhoáng.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ nhẹ, người trẻ tuổi lười biếng nói “Vào đi!”

Cửa đẩy ra, người vừa vào thấp giọng báo cáo “Tổ trưởng Lâm, tôi đã tìm ra manh mối áo sơ mi Budd rồi. Đây là danh sách tất cả các khách hàng nước ngoài đặt áo sơ mi và quần Tây sắp tới. Chúng tôi đối chiếu với danh sách Edward Green, lọc được ra người đồng thời có tên trong cả hai danh sách này, là một khách hàng ở Nam Phi.”

Người trẻ tuổi tóc đen không thèm quay đầu lại nhìn danh sách một tí, nhân viên Interpol đằng sau lưng phải nuốt ực nước bọt. Tổ trưởng mới này tên là Lâm Long, cũng có dòng máu người Hoa giống tổ trưởng trước, nhưng mà cả hai người bất luận tướng mạo, tác phong làm việc hay tính tình cũng đều chênh lệch nhau một trời một vực.

Cha của Lâm Long có tỷ lệ gốc Hoa rất cao, nhưng dung mạo hần lại giống bà nội người Hy Lạp và mẹ huyết thống Tây Âu.

Tác phong hành sự của hần khác xa hoàn toàn với Diệp Vũ Chân. Nếu Diệp Vũ Chân muốn sự hợp tác giữa toàn đội, danh dự tập thể càng sâu sắc hơn thì Lâm Long lại thích độc lai độc vãng, dầu hần phải bạn đi làm chuyện gì cũng không thèm nói cho bạn biết lý do.

Đối với Diệp Vũ Chân, các thành viên trong tổ là đồng đội cùng hành động. Đối với Lâm Long, bọn họ là binh sĩ qua sông, là quân cờ để đạt thành mục tiêu. Nếu có ai dám phản kháng, hậu quả tất yếu bạn sẽ bị lợi dụng, bị diệt trừ. Có lẽ ấy chính là nguyên nhân mấy thành viên lâu năm của tổ đã hoàn toàn mất tâm mất tích không rõ ở nơi nào rồi.

Có một thành viên vốn hiểu biết chút ít về những góc khuất thâm sâu đã từng cho bọn họ vài lời khuyên, Lâm Long có một bối cảnh cực kỳ phức tạp, gia tộc của hần đều có quan hệ qua lại không đơn giản với cả hắc bạch lưỡng đạo.

Mà Lâm Long chính là nhân vật mấu chốt mà tổ chức Interpol dùng để duy trì thế cân bằng của hai giới hắc bạch lưỡng đạo toàn châu Âu.

Như vậy có nghĩa là Lâm Long có cùng lúc hai thân phận, giả sử hần có thể lôi ra một cái lý do chính đáng nào đó, thì các nhân vật lãnh đạo cấp cao cũng đành mắt nhắm mắt mở với mấy trò ám muội của hần mà thôi.

Cái này ảnh hưởng nặng nề đến tâm lý sợ hãi của các thành viên tổ đối với vị tổ trưởng này. Nếu có thể, bọn họ tuyệt đối không muốn xuất hiện gần hần trong vòng 100m.

Lâm Long nhìn đến hai cột mục lục mà cười khê một tiếng, liếm liếm môi, nói “Thích mặc áo sơ mi Budd, quần Tây đen, giày da Edward Green. Tom, cậu có thấy tổ trưởng trước kia có phải là một người hoàn mỹ không?”

“Đúng là thế.” Tom theo phản xạ đáp nhanh, nhưng lập tức lạnh rùng mình.

Cậu cư nhiên dám ở trước mặt tổ trưởng đương nhiệm mà khen ngợi lãnh đạo cũ, không ngờ mình đã cố gắng cực-kỳ-cẩn-thận-cẩn-thận-cực-kỳ rồi, thế nhưng án chết vẫn cứ giáng vào đầu cậu không suy chuyển được.

Trong lúc Tom đang sợ hãi không thôi, Lâm Long lại rất vui vẻ vỗ vỗ vai cậu khen ngợi “Xem ra cậu rất có mắt nhìn.” Sau đó đối với Tom đầu óc bị choáng váng không hiểu bất thành linh mà nhanh chóng phát lệnh “Lập tức thông báo đến các thành viên thuộc tổ, nghiêm mật giám thị đến người đặt hàng Budd, không cần thiết đánh rần động cỏ, tôi muốn biết hàng hóa này sẽ được giao đi đâu!”

Đoạn, Lâm Long ngoảnh lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Vũ Chân trên màn hình, trong lòng thâm nghĩ:

Diệp Vũ Chân, anh đang ở Nam Phi thật ư? Kể cả anh ở nơi nao đi chẳng nữa, tôi nghĩ, chúng ta sẽ gặp mặt nhau sớm thôi.

Chú thích:

1. Kim cương thủy tinh là kiểu dạng kim cương nhân tạo ý, nó gồm pha lê, thạch anh các loại... được làm giả kim cương.

Đại ca Lâm Long, cuối cùng đại ca đã lên sàn, đại ca ngẫu quá điiiiiiiiiiiiiiiiii

mà có khi nào anh Sâm đứng tên thay chú Andrew nhận hàng không ấy nhỉ => chứ k sao lại Nam Phi trùng hợp thế =))))))

chân lý của chú Andrew: thuốc phiện là xấu xa, chú ghét cay ghét đắng, thuốc kích dục mới là chính nghĩa =))))))))))))))

### 3. Chương 3

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Hãy vừa đọc chương này vừa nghe The music of the night ở chú thích số 1

Andrew nhìn đến thứ chất lỏng màu nâu nhạt trong chai, quay đầu dùng ánh mắt hoài nghi xoáy vào Short đang kinh sợ “Ông xác định cái nước trông bẩn bẩn này có thể dùng được ư?”

Short vội vàng vỗ ngực cam đoan “Quý ngài, ngài yên tâm, loại chất lỏng này tuyệt đối hữu hiệu. Tôi đã tổng hợp mùi của ngài lại và phóng đại nó lên gấp sáu mươi lần...”

Andrew nhúu mày nghi ngờ “Phóng đại mùi của ta lên sáu mươi lần?”

“Đúng vậy, thưa ngài!” Short cuống quýt giải thích “Loại mùi này bình thường chỉ khi ngài hưng phấn mới tiết ra nhiều. Trên thế giới này, còn trùng dựa vào cái gì để đi theo đồng loại của mình \*\*\*? Chính là ngôn ngữ. Đây là ngôn ngữ mùi.”

“Con người cũng có ngôn ngữ mùi, chỉ là những loại ngôn ngữ khác chúng ta về sau quá phát triển mà ngôn ngữ mùi bị lãng quên...”

“Chỉ cần ngài về sau cứ chung đụng với người kia thì để chúng tỏa ra, loại mùi này sẽ chặt chẽ ghi tạc trong đầu người nọ, chính cái gọi là bị lãng quên mới đúng là bản năng... Như vậy không lâu sau đó, trong đầu của người đó, mùi hương này... ừm, sẽ mang ý nghĩa \*\*\*.”

Andrew hài lòng gật gù, vỗ vai Short, hấp háy mi nói “Đúng rồi, là một nhà khoa học, ông nên làm những chuyện có ý nghĩa như vậy!”

Short vặn vẹo ra nụ cười gượng, dù chọn hại một người hay là hại rất nhiều người, hấn quả thật đã làm chuyện thật là ý nghĩa. Andrew là một kẻ thông minh. Gã thừa hiểu phải sử dụng thủ đoạn nào để chinh phục một người đạo đức chính trực.

Rất nhiều người chính trực nghĩ rằng Đức Thiên Chúa là điều không tưởng tối cao, họ quan niệm đặt Chúa tại một địa vị chủ đạo vững vàng trong tâm tưởng, tà niệm sẽ không thể nào nhen nhúm.

Nhưng Andrew lại nghĩ họ sai lầm rồi. Không tưởng tối cao không phải là Chúa. Chỉ có thể là dục vọng.

Như vậy đối với chính nhân quân tử, đả kích lớn nhất đó là làm cho họ nhận ra đầu óc mình lấp đầy bởi dục vọng, chỉ có thể họ mới hiểu được, họ cùng những người mà họ phân biệt đối xử thực tế nào có mấy phần khác nhau đâu.

Điểm khác nhau duy nhất chính là cái nhóm người cận bã luôn chân thật theo đuổi dục vọng của mình. Chỉ xét mặt đây thôi, Andrew đã cho rằng cận bã cũng vẫn còn là thành thật chán.

Đương nhiên, ham muốn rành rành ở Andrew chính là phần tội bậc nhất của dục vọng.

Cho nên Andrew hiện tại muốn Diệp Vũ Chân cũng có thể thành thật một chút đi. Gã ép Diệp Vũ Chân vào vách tường bằng gạch men sứ ở phòng tắm, dùng một tay bóp lấy cằm Diệp Vũ Chân, bức anh hé miệng bện kết hai lưỡi với gã.

Nước không có nơi trôi chảy, tí tách rơi xuống ướt đầm mái tóc, ướt đầm cả áo sơ mi của Diệp Vũ Chân.

Andrew chưa từng có nơi tính giao cố định nào cả, thế nên khi gã động dục trong phòng tắm, Diệp Vũ Chân cũng chẳng lấy làm lạ.

Một góc phòng tắm phẳng phất mùi xông hương, nhưng dường như không phải mùi hương vẫn thường dùng mà là thứ mùi của xì gà, quai dẹt khô xiết, làm người không thể ổn tâm.

Thật vất vả chờ môi Andrew dứt ra, Diệp Vũ Chân mới có thể hít sâu một hơi, như vậy anh chỉ có thể nuốt luôn cả nước bọt của Andrew xuống, điều này làm cho anh thấy ghê tởm, xen vào đó lại có một loại cảm giác là lạ nói không nên lời.

Andrew dùng ngón cái bao trên lớp áo sơ mi mà xát đầu ngực anh khiến anh càng sâu sắc thêm cái thứ cảm giác quái dị. Như bình thường, Diệp Vũ Chân luôn bởi cảm giác tại nơi này mà biểu hiện ra vẻ kích động, lại yếu ớt, tựa thể một cú đánh khiến anh rã rời.

Anh cố hít sâu, lưng gắt gao dựa sát vào tường. Vách gạch men sứ nguyên bản lạnh như băng tiếp xúc với thân thể mang theo nhiệt độ nóng hôi hổi của anh, cũng trở nên muôn vàn bóng rẩy.

Andrew xả quần dài của anh xuống, dùng một ngón tay đưa vào nơi đó đằng sau, nhẹ nhàng chà xát, thế rồi khàn giọng bảo “Ta thật vui sướng người vẫn cho ta tắm thân thủ như ngọc của người, ngoài ta ra, không ai được hưởng thụ đến nơi này...”

Cả người Diệp Vũ Chân phát run nhưng thứ tê dại nhũn mềm bản năng từ phía sau truyền đến lại làm mọi lời nói anh thốt ra nhất thời cứng ngắt tại cổ họng.

“Chẳng lẽ không đúng ư?” Andrew ra vẻ ngỡ ngàng “Ta từng điều tra người rồi. Người từ học mầm non cho đến học tiến sĩ, cả khi huấn luyện cảnh sát người đều rất nghiêm chỉnh.”

“Đàn ông không biết người là đồng tính luyến ái, đàn bà không biết người không phải là kẻ dị tính luyến ái. Ở trong trường người sẽ không ngủ với anh em bạn bè. Ngủ với Hứa An Lâm, người không làm cái gì cả. Muốn ngủ với Tăng Vũ Sâm, kết quả lại thành ngủ với ta...”

Dù cho tính nhẹn của Diệp Vũ Chân rất tốt nhưng anh cũng không thể chịu được nữa. Anh co đầu gối húc thẳng nơi bộ vị yếu hại nhất của Andrew.

Nhưng Andrew đã đoán được, một nhát chặn lại chân của Diệp Vũ Chân vì bị vướng ống quần mà thế tấn công không còn sắc bén, sau đó thuận thế đè giữ lại chân anh, ở bên tai anh nhỏ giọng nói “Kỳ thật người như vậy ta rất vui, ta thích người thuộc về ta...”

“Trên đời này, người chỉ thuộc về duy nhất một mình ta.”

Gã biến đổi nét mặt, từ một tên lưu manh vô sỉ tự nhiên biến thành hình tượng lãng tử u buồn mà thâm tình tha thiết, thật làm cho Diệp Vũ Chân nhất thời không biết nên khóc hay nên cười. Tên này độ dày da mặt có khi tưởng thành cũng phải chào thua.

Andrew giống như tiếp tục say mê với vai diễn của mình, dùng giọng nói đậm đặc nhục dục đầy mê hoặc thì thầm “Cho nên ta phải báo đáp người, ta muốn đưa người lên đỉnh cực lạc, hưởng thụ khoái cảm cực hạn...”

Gã quỳ xuống, giữa biểu tình kinh ngạc của Diệp Vũ Chân mà ngậm lấy cái đó của anh vào trong miệng.

Gã dùng đầu lưỡi liếm đỉnh của nó. Cả người Diệp Vũ Chân run lên không ngớt, túm chặt tóc Andrew, rên rỉ “Nhả ra đi, đồ điên...”

Câu trả lời của Andrew là sự tiếp tục nuốt nhả đắm tình.

Diệp Vũ Chân nép vào tường, chỉ cảm thấy loại khoái cảm này tựa hồ mở bung tất cả lỗ chân lông của anh, anh tự lớn tiếng rên rỉ, máu trong người nóng bỏng như lửa, lộn xộn chảy rần rạt băng qua từng mạch máu.

Làn khói hương xông mỏng mờ trong phòng tắm chậm chậm bốc cháy, tựa thể con người của Diệp Vũ Chân giờ đang thất thần mông lung một màn sương ẩm.

Diệp Vũ Chân hạ vũ khí đầu hàng, nước nở phóng ra trong miệng Andrew. Andrew đứng dậy, trên khóe miệng còn đọng thứ chất lỏng màu trắng nhờ, vài giọt rơi xuống cơ ngực trắng kiêu của gã, chất lỏng trắng nhờ cùng làn da bởi phơi nắng mà thành màu mật, có vẻ trở nên gợi tình khác thường.

Thời điểm Diệp Vũ Chân bị Andrew xâm nhập trên vách tường, khoảng trống trong óc anh thể mà lại không rời đi được màn đậm tình ấy.

Mỗi lần sau khi làm tình, Diệp Vũ Chân đều nặng nề trực tiếp tiến vào giấc ngủ.

Andrew co một chân ngồi cạnh anh hút xì gà. Gã hơi hơi miên man suy nghĩ, nếu đây là mười năm, hai mươi năm sau, khi hắn cúi đầu ngắm nhìn người bạn tình đang mê man bởi một nhòai, phát hiện đó vẫn là Diệp Vũ Chân tóc đen, lúc đó gã sẽ có cảm giác gì chứ?

Liệu có thể thấy chút nhàm chán nào hay không? Có chút đơn điệu nào hay không? Andrew thử giả sử một ít, bỗng nhiên phát hiện tâm tình của mình trở nên thực bình tĩnh, một loại bình an gã chưa từng có bao giờ.

Đầu của gã quá gần Diệp Vũ Chân, hơi khói thuốc phun ra khiến Diệp Vũ Chân khê ho húng hắng. Andrew ngửa đầu dụi xì gà vào chiếc gạt tàn thủy tinh bên cạnh, tự đắc bật cười “Hai mươi năm sau ta mà còn dừng mảnh như vậy, quả nhiên là chuyện rất đổi lạ yên tâm.”

Gã đột nhiên hăng hái đứng phắt lên, ngâm nga đôi ba câu hát “Night time sharpens, heightens each sensation. Darkness wakes and stir imagination.” (Trong đêm khuya, mỗi một cảm giác đều dần dần sống lại. Bóng tối cũng tỉnh lại và kích thích những ảo giác. Trích từ ‘The Phantom of the Opera’) (1)

Giọng hát Andrew vốn dĩ hay lắm, hát về bóng ma Erik vừa dao động biến đổi lại vừa thâm trầm.

“Cưng yêu dấu à, người có biết không, đây là vở opera mà ta yêu thích nhất. Có một bậc thầy âm nhạc yêu một cô gái, hắn ẩn núp ở một góc tối âm u của nhà hát, dẫn dắt cho cô gái kia trở thành diễn viên lên sân khấu. Ấy vậy sau khi nổi tiếng rồi cô gái đó lại yêu một công tử, nàng ta coi vị bậc thầy âm nhạc kia là quỷ ma... Hoàn toàn đã quên bằng mắt có ma quỷ mới có nàng ta của ngày hôm nay.” (2)

Gã cứ như ưu sầu vô tận mà thở dài một tiếng quay đầu phát hiện Diệp Vũ Chân vẫn còn trong giấc ngủ say, hoàn toàn không thể cùng đồng cảm với gã. Andrew chăm chú nhìn anh một hồi, lại thở dài sườn sượt. (chứ ạ, ng’ ta nói thở dài nhiều quá là thổi bay tuổi xuân đi mất đấy =))

Gần một tháng sau, Andrew cảm thấy nên kiểm tra một chút cái ngôn ngữ mùi của Short xem đã có hiệu quả gì chưa. Gã để người ta đốt hương cho Diệp Vũ Chân, sau đó ngồi mân mê xì gà quan sát qua camera theo dõi.

Diệp Vũ Chân vốn không thích bật đèn ngủ, có điều với thiết bị dạ quang đặc biệt gắn trong phòng vẫn có thể thấy mọi nhất cử nhất động của Diệp Vũ Chân rất rõ ràng.

Cơ hồ đã hơn nửa đêm, Diệp Vũ Chân vẫn không có biểu hiện nhiễu loạn hay nhu cầu mãnh liệt gì cả, điều này không khỏi làm cho Andrew đùng đùng nổi giận.

Ngay tại khi gã gần như mất đi nhẫn nại với thành quả nghiên cứu của Short, gã đột nhiên phát giác, đêm nay Diệp Vũ Chân nằm co mình mà ngủ, tựa như không có đổi tư thế nằm nào khác. Anh vùi mặt vào chăn, làm cho người ta căn bản không thể thấy rõ được vẻ mặt.

Andrew mỉm cười, lẩm bẩm “Sao lại cứ thích tự làm khổ mình vậy nhỉ.”

Gã mở cửa phòng Diệp Vũ Chân, giống như một đấng cứu rỗi xuất hiện ở đầu giường, gỡ cái chăn đang bọc lấy Diệp Vũ Chân, bắt Diệp Vũ Chân đang hầm hập nóng như phát sốt buộc phải đối mặt với gã.

“Cưng yêu dấu, rất muốn đấy à?” Andrew tư lự cười hỏi.

“Ta hận người!” Diệp Vũ Chân dường như là cắn răng mà rít.

Andrew chủ động chui vào trong chăn âu yếm giữa hai chân Diệp Vũ Chân đã cương cứng, mỉm cười từ tốn bảo “Nhưng mà... ta lại không hận người!”

Mỗi một vuốt ve không chút nương tình của gã đều có thể khiến Diệp Vũ Chân khó ức chế được hơi thở gấp gáp cùng những cơn run rẩy không kìm được.

Andrew dán vào vành tai anh nhẹ nhàng dụ dỗ “Nói người muốn ta đi, muốn ta làm người, cả đời này muốn lên giường với ta.”

Bờ môi Diệp Vũ Chân run run “Thằng cha thối hoắc!”

Andrew chép miệng, tiếc nuối nói “Người rất thô tục, dù người là quý tộc của xã hội thượng lưu Luân Đôn cơ đấy!” Miệng gã trêu đùa, một tay thêm dầu vào lửa lướt qua thân thể Diệp Vũ Chân, tay kia vẫn gắt gao nắm lấy cái đó, làm cho anh ở mỗi một lần lên đỉnh vô luận thế nào cũng không thể tiết phóng.

“Người... Người tốt nhất là nên giết ta đi.” Đáy mắt Diệp Vũ Chân phủ mờ sương mù, sắc mặt anh dưới ánh đèn nhấp nhোয় ửng đỏ lên một cách khác thường.

Tại trong sự dục dõ bình tĩnh đến tàn nhẫn của Andrew, tại trong hơi thở không thể vùng thoát, Diệp Vũ Chân cơ hồ mỗi phân mỗi tắc đều dần dần vỡ tan.

Chưa từng có ai nói Andrew là người thương hương tiếc ngọc, do đó ở những lúc thế này, Andrew dĩ nhiên sẽ không buông tha thắng lợi trong tay.

Gã nhích hương xông đến gần hơn, nhìn tới ánh mắt Diệp Vũ Chân thất thần giằng xé, gã bảo “Vũ Chân, nói ra dục vọng của người đi, ta sẽ giúp người giải thoát.”

Diệp Vũ Chân run rẩy, giãy giụa, nhưng cuối cùng lại nát vỡ trong bủa vây của Andrew “Đúng thế, đúng thế, ta muốn làm tình với người... Ta muốn người làm ta, người hài lòng chưa!”

Andrew buông anh ra, Diệp Vũ Chân bưng mặt cơ mình khóc lớn.

Không biết vì sao, Andrew đột nhiên cảm thấy sâu kín trong đáy lòng bị ai đó nhẹ nhàng chiếm giữ, thế nên gần như quên mất mục đích của chính gã.

Gã hơi ngây ngẩn lẩm nhẩm một câu thoại trong ‘The Phantom of the Opera’ “Let me be your freedom, let daylight dry your tear I’m here, with you, beside you, to guard you and to guide you.” (Hãy để tôi mang đến cho em tự do, hãy để ánh nắng lau khô cho em những hạt lệ trên mi mắt tôi ở đây, cùng em, bên em, bảo vệ em và chỉ lối cho em.)

Andrew hát xong, tự mình cũng thấy cảm động, bởi vì Diệp Vũ Chân quả nhiên không còn khóc nữa, chỉ có ậm ừ những tiếng phát âm từ cổ.

Gã âm thầm thở dài, nhanh chóng cởi hết quần áo, ôm lấy Diệp Vũ Chân vào lòng, ghé vào lỗ tai thì thầm thật dịu dàng “Người có biết Lucifer nguyên bản là một Thiên thần có quyền lực cao nhất chỉ dưới Chúa thôi không, toàn thân ông ta đều là trắng tinh, cho đến khi ông ta quyết định không theo Chúa nữa mà đi phục tùng dục vọng, cái bụng ông ta tuy rằng vẫn là trắng nhưng đôi cánh lại hóa đen.”

“Cưng yêu dấu à, kẻ địch của Chúa chưa từng bao giờ là Satan, mà phải là dục vọng.”

Gã một bên mềm nhẹ làm công tác chuẩn bị, một bên chậm rãi nói “Người không phải Chúa, Vũ Chân à, cho nên bại bởi dục vọng cũng chẳng có gì là đáng thẹn. Cho dù người từ nay về sau phục tùng theo dục vọng cũng không có gì phải sợ...”

Andrew cười, cười đến thực vui vẻ “Dù sao cái bụng người vẫn là trắng, người không có cánh, không cần lo lắng cánh bị biến đen.”

Phát biểu xong lý lẽ giải thích của mình, gã thẳng lưng tiến vào trong cơ thể Diệp Vũ Chân.

Cái sự chuyển động rất nhịp điệu này khiến Diệp Vũ Chân hoảng hốt, cảm giác cả người mình cứ thế rơi xuống, đã xuống đến tầng chót cùng rồi vẫn còn tầng chót sâu hun hút hơn thế. Cái gọi là lý trí hay sáng suốt đều bị thứ khoái cảm làm kẻ khác ngọt ngào lấp liếm hết rồi, rõ ràng biết mình sa đoạ đến tận cùng địa ngục, thế nhưng bất lực để vùng ra chạy về phía trước.

Câu nói về Chúa và Satan của Andrew như thể một lời cảm dỗ, tháo bỏ mọi xiềng xích trói buộc Diệp Vũ Chân, giải thoát anh để anh tiếp tục rơi xuống rơi xuống sâu hơn nữa.

Phải rồi, không ai cần phải đi tranh đoạt quyền kiểm soát dục vọng với Chúa cả.

Diệp Vũ Chân bắt ngờ ôm lấy cổ Andrew, tiếp xúc hai làn môi cùng gã.

Trong nháy mắt, Andrew đơ người. Mỗi lúc làm tình, hai người bọn họ vẫn chỉ là một bên chủ động, còn bên kia bắt buộc dĩ phải chấp nhận.

Diệp Vũ Chân chưa bao giờ chủ động như hôm nay, hơn nữa lại mang đến một sự cuồng dã, móng tay anh ghim khắp đầu ngực Andrew khiến gã khó có thể tự ngăn được những tiếng gầm gừ nho nhỏ. Làm Andrew càng thêm bị kích thích còn chưa chấm dứt, Diệp Vũ Chân đã lật người một cái, đặt Andrew ở phía dưới.

Andrew nhìn ngắm Diệp Vũ Chân mặc chiếc áo ngủ trắng bằng con mắt đắm say.

Có lẽ bởi châu lục khác nhau, cơ thể Diệp Vũ Chân khác xa so với hình thức trắng kiện nở nang như Andrew. Anh hết sức thon thả, hết sức rắn chắc, hết sức cân đối.

Kiểu hình thể gọn gàng này trước thể tích cực đại của Andrew lại có vẻ thoang thoảng nét mỏng manh, làm Andrew bằng quên mất Diệp Vũ Chân vốn dĩ rất khỏe.

Chiếc bùa hộ mệnh bằng bạc mỏng trên cổ anh chảy xuống một bên, lơ lửng giữa không trung loe lóe ánh sáng bởi những cơn chuyển động. Andrew thăm thò hỏi “Tại sao người lại khảm một viên đạn vào trong nữ thân?”

Diệp Vũ Chân không trả lời, chỉ điên cuồng làm tình với gã.

Cơ thể anh lỏa lồ mang theo màu da thịt mật nước đặc trưng người châu Á, đường cong tuôn chảy ẩn hiện từng dòng mồ hôi trong suốt, Andrew ngạt thở tới mức chỉ muốn than lên rằng thật gợi cảm.

Đường nhìn chạm đến vòng eo mê hoặc không ngừng di chuyển, gã hưng phấn lên mà gầm to. Cứ ngỡ đêm nay là mình khiến cho Diệp Vũ Chân tiêu hồn thực cốt, kết quả Diệp Vũ Chân cũng cho gã một đêm khó quên.

“Mẹ kiếp thật...” Andrew bưng ly rượu đổ trên tay, mồm lẩm bẩm.

Người hầu bên cạnh gã không dám lộ ra ánh mắt kỳ quái, cứ để mặc gã từ sáng hai mắt thâm quầng ngồi ở bàn ăn tự lâu bầu một mình.

Diệp Vũ Chân khóc trong ngực gã, hôn gã, lúc này nhớ lại cứ như giấc mơ Andrew cả đời tưởng chừng không thể đạt được, nhưng cuối cùng hết thảy lại thành ra chân thật đến vậy.

Andrew cố gắng hồi tưởng tình cảnh lúc đó, nhưng bây giờ lại chỉ còn mập mờ. Gã đã rất hưng phấn, cho nên không thể hồi tưởng được biểu cảm lúc ấy của Diệp Vũ Chân.

Mái tóc đen của Diệp Vũ Chân nguyên sơ khá ngắn, từ khi đến tiểu đảo Hy Lạp, Andrew tận lực giảm thiểu cơ hội tiếp xúc bên ngoài của Diệp Vũ Chân, đâm ra dù Diệp Vũ Chân không có để tóc dài quá nhưng phần mái lại đủ để che đậy con người tối như ngọc trai đen kia.

Có điều không thể phủ nhận, tâm tình Andrew trở nên cực kỳ tốt. Gã ôm theo cái tâm trạng gió nhẹ nắng tươi đó đến ban công để ngắm cảnh biển.

Đằng sau, một tên đàn em đưa đến một chiếc điện thoại màu đen, báo cáo “Chủ nhân, vương tử William yêu cầu phải được trực tiếp nói chuyện với ngài.”

Andrew cầm lấy điện thoại cười tươi roi rói “HI vương tử điện hạ!”

Tiếng nghiêng răng kèn kẹt của William vọng đến “Ông muốn ta giảm tiền mua vào xuống ba phần?”

Andrew búng tay cái tách, sai người mang một điều xì gà cho gã, gác hai cái chân dài nghêu lên lan can chạm tro hoa văn màu trắng đầy phong tình Hy Lạp, cười nói “Vương tử điện hạ ới cậu có biết trên khắp thế giới có bao nhiêu kẻ đang chăm chăm quan sát cậu không. Làm ăn với cậu, ta thừa nhận phải chịu nhiều áp lực lắm, ta suốt ngày phải đau đầu suy nghĩ để làm việc giúp cậu đó”

“Mà ta á, chỉ khi uống rượu ngon nhất, hút loại xì gà thơm nhất mới có khí lực kiếm tiền cho cậu được. Cậu thừa biết ta cần tiêu nhiều khoản chi phí thế nào mà, mỗi chai vang đỏ Bordeaux (3) cũng phải hơn chục nghìn Euro, mỗi một hộp xì gà Brazil (4) cũng phải hơn trăm Euro nha.”

William gào ré lên “Chỉ sợ ông còn phải vung kha khá cho tên người tình trên giường cao quý kia của ông mà thôi!”

Andrew lơ đãng cười cười “Ta cũng chỉ vì công việc thôi à, huống chi chừng đó tiền với vương tử cậu cùng lắm cũng không đáng là bao đâu nhỉ.”

William im lặng trong chốc lát, giọng nói biến đổi, bình thản hỏi “Thật ra ta cũng rất tò mò, năm nào cũng ít nhất có hơn nghìn tên cảnh sát truy đuổi ông, trong số đó có thể chọn ra một, hai mỹ nam được đấy chứ? Ông vì cái gì chỉ ưng mỗi anh ta?”

Andrew rít một hơi xì gà, thông thả phun ra một vòng khói rồi mới đáp “Nói thế nào giờ. Trước đây ta từng nghe qua một câu chuyện. Có một ca sĩ vĩ đại vì không có ngoại hình xuất sắc nên chỉ có thể ẩn nấp trong một góc tối của nhà hát, chọn một diễn viên hát opera phụ thay hấn cất cao tiếng hát tài hoa.”

“Mới ban đầu hấn cũng chỉ là để thỏa niềm say mê của mình. Thế rồi một hôm chuyện bất ngờ xảy đến, cô diễn viên đó ngoài ý muốn được lên solo suốt cả vở diễn, kinh diễn rực rỡ, người ca sĩ kiêm nhà soạn kịch vĩ đại kia liền đem lòng yêu cô diễn viên đó.”

Andrew nhẹ nhàng miệng, kể tiếp “Rất khó giải thích người ca sĩ yêu cô diễn viên hát phụ, hay là yêu cái sự kinh diễn rực rỡ, sân khấu huy hoàng, ánh đèn chói lóa và tiếng vỗ tay nồng nhiệt lúc đó nữa.”

Andrew ngắm nghía điệu xì gà trên tay, nhớ lại buổi đầu tiên gã gặp Diệp Vũ Chân.

Đôi tay sạch sẽ gọn gàng của Diệp Vũ Chân ném bài xuống bàn, xoay người cảm sủng chìa về phía gã, mỉm cười “Thật đáng tiếc, ta không phải đến đánh bài với người. Ta là đến bắt người!”

St Mary Highstreet 1033 không thua gì một cái sân khấu. Dưới ánh hào quang, mái tóc đen huyền mềm mại của Diệp Vũ Chân tỏa ra một tầng sáng bóng huy hoàng.

Lúc ấy, Andrew đã nghĩ, hóa ra hấn chính là... Diệp Vũ Chân.

Andrew bật cười “Ta không thấy ưa tên cảnh sát nào khác, vì chúng trước mặt ta không có vẻ kinh diễn trên sân khấu!”

William ở đầu dãy bên kia cười rống lên, cứ như cười đến không thể thở nổi “Ca sĩ kiêm nhà soạn kịch vĩ đại đó... Ông là đang nói đến con quái vật cứ quần lấy con diễn viên trong ‘The Phantom of the Opera’ chứ gì?”

Andrew tỉnh bơ trả lời “Mỗi người đều có một góc nhìn khác nhau. Cậu thấy hấn là một con quái vật, ta lại thấy hấn là một nhà soạn kịch, một ca sĩ, một bậc thầy âm nhạc vĩ đại. Đây chính là vấn đề khẩu vị đấy.”

Tựa hồ nghe được tiếng motor rền lên từ không trung xa xa, gã vô thức thoáng nhìn lên, nhíu mày.

William buồn cười nói “Ông Andrew à, ta phái mười cái máy bay chiến đấu đến thẳng chỗ ông đó. Nếu trong một tiếng đồng hồ chúng thả bom mà ông vẫn không chết, ta sẽ chấp nhận cái giá ông ra, Andrew... ta chờ mong vẻ kinh diễn trên sân khấu của ông đó.” Dứt câu, giòn giã cúp máy.

Đúng lúc đó, bóng máy bay trên bầu trời cũng xuất hiện rõ ràng phóng thẳng về phía Andrew. Phản ứng đầu tiên của Andrew là ngay tức khắc ném cả xì gà lẫn điện thoại đi, phi vọt khỏi ban công, quả bom đầu tiên vừa phóng tới cũng đồng thời nổ tung.

Ánh lửa cùng tiếng nổ mạnh trong thời gian ngắn đã tạo nên một tác phẩm khủng bố, Andrew vừa mới thoát ra được, sắc mặt đã đại biến, hét lên không xong rồi, lại chạy về hướng căn biệt thự.

Từ phía sau, người trong biệt thự đang kích động mà nhón nháo chạy trốn, thấy Andrew đang chạy về hướng ngược lại không khỏi kinh ngạc kêu “Chủ... Chủ nhân, nguy hiểm lắm!”

Andrew không thèm để ý tới chúng, một đường lao thẳng vào biệt thự đã dày đặc lửa cháy và khói thuốc súng, vọt lên tầng hai, mở cửa phòng Diệp Vũ Chân, thấy anh ngã xuống cách cửa không xa, không biết là do sặc khói hay bị sức ép của bom mà hôn mê bất tỉnh.

Andrew một tay nâng anh dậy, ôm lấy quẹo vào phòng sách, mở nhanh mật khẩu rồi né vào trong.

Phòng của Andrew vốn là căn cứ hầm trú ẩn hạt nhân, nếu không phải bom hỏa lực quá mạnh thì căn bản sẽ không thể làm bị thương đến người bên trong. Andrew đưa Diệp Vũ Chân đặt trên giường lớn, thấy anh hai mắt nhắm nghiền nhưng hô hấp vẫn đều đặn, lúc bảy giờ mới nhẹ nhõm thở ra.

Gã cúi đầu nhìn khuôn mặt Diệp Vũ Chân hình như hơi tái nhợt, so với lần đầu mình gặp hẳn, gầy đi rất nhiều.

Trong suốt những trận bom vang dồn dập, một trận lại một trận, không ngớt bên tai, Andrew trầm nghĩ, chính mình rốt cuộc là trong một khắc Diệp Vũ Chân xuất hiện ở sông bạc liền đã thích anh, hay là từ khi đọc cái tư liệu cơ hồ rất hoàn mỹ của anh để để ý anh rồi?

Quý công tử của giới xã hội thượng lưu, học giỏi nhiều ngành, đẹp trai khí chất, dũng cảm giỏi giang thế nhưng lại còn rất trẻ, tiến sĩ trẻ tuổi, tay súng thiện xạ trẻ tuổi, lãnh đạo viên Interpol trẻ tuổi.

Andrew như bình tĩnh từ cơn mê, cảm xúc khi đọc những dòng tư liệu ấy phải chăng là ghen tỵ. Người này có tất cả những gì gã ước mơ tha thiết, xuất thân tốt đẹp, phẩm cách cao quý, kiệt xuất đến thế, tựa hồ từ nhỏ đã là diễn viên đứng trên sân khấu.

Andrew gần như dùng ánh mắt khủng hoảng đọc lại từng dòng từng chữ trong tư liệu, xác định nó quả thực sờ sờ chân thật.

Mà lần đầu tiên gã thấy Diệp Vũ Chân, cơ hồ không vì nguyên nhân gì, gã giương mắt nhìn Diệp Vũ Chân không một lần chớp mắt. Hóa ra... anh ta chính là Diệp Vũ Chân. Diệp Vũ Chân nên là như vậy, Diệp Vũ Chân hẳn là chính xác hoàn mỹ như vậy.

Diệp Vũ Chân đang ở ngay tại những đầu ngón tay gã, lông mi rất dài, mũi thẳng, phiến môi đầy đặn. Andrew ghé sát vào mặt anh, cười khê “Không đúng, ta là trong lúc bị người coi là Tăng Vũ Sâm, cái biểu cảm khi người bị bỏ rơi... Nếu kẻ khác đã không muốn người, ta đây hào phóng một chút cũng được!” Gã nói xong hung hăng hôn lên môi Diệp Vũ Chân.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, trận thả bom chỉ còn vang lỗ chỗ. Andrew không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, rửa mặt cầu than thở đi điên.

Diệp Vũ Chân hiển nhiên không có gì trở ngại. Andrew để anh ở lại trong phòng rồi đi ra.

Biệt thự gần như đã bị nổ cho tan tác. Andrew cảm lên mấy thứ đồ đạc đắt tiền đều bị cháy hết rồi, một số ít còn vương lên từng đợt khói nhẹ nhẹ.

Những thuộc hạ không bị nổ chết đang tích cực dập lửa dọn dẹp hiện trường. Andrew gọi tới hai tên vệ sĩ, phân phó chúng canh chừng cửa phòng sách, trông coi Diệp Vũ Chân, còn mình thì xoay người đi xuống tầng dưới xem William rốt cuộc hạ lệnh phá những nơi nào.

Mà ngay tại khi gã rời khỏi cửa, trong chớp nhoáng Diệp Vũ Chân mở mắt, chuyển người xuống giường. Ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng kia hoàn toàn nhìn không ra vừa rồi anh là một người chịu tấn công đến ngất, thậm chí là một Diệp Vũ Chân tối qua chông chênh đánh mất ranh giới của chính mình.

Chú thích:

1. Đoạn trên chú Andrew hát là trong ‘The music of the night’, bài số 9 thuộc màn I khi Erik giải thích vì sao hẳn chọn nàng hát bài hát của hắn và nói yêu nàng.

Link nghe onl: đây

ừm lại là ngay đoạn đầu tiên đó:)) và xin thề khi tưởng tượng cái giọng trầm trầm thấp thấp đó là của chú Andrew tớ muốn khóc quá đi mất TT chú ơi... TT

Và đoạn Hãy để tôi mang đến tự do vs lau nước mắt thì xin xem lại chú thích số 10 của ^^

## 2. ‘The Phantom of the Opera’ nội dung văn tắt:

Câu chuyện xảy ra ở Paris thế kỷ IX, trong nhà hát opera Paris liên tiếp xảy ra những chuyện quái lạ, rất nhiều người nhìn thấy 1 nhân vật bí ẩn đeo 1 chiếc mặt nạ kỳ quái, những lời đồn ma quái từ đó cũng trở nên lan tỏa.

Trong những góc lẩn khuất của nhà hát có 1 người bởi sinh ra đã mang vẻ ngoài xấu xí, để tránh cho người đời sợ hãi và cười nhạo, hắn chỉ có thể ẩn nấp trong bóng tối, bị người dân gọi là “bóng ma”, tên thật của hắn là Erik.

Nghe opera ở nhà hát Paris là tất cả niềm vui trong cuộc đời hắn, thế nhưng vẻ ngoài của hắn khiến cho giọng nữ cao của nhà hát là Carlotta sợ quá mà bị sinh bệnh, do đó người quản lý nhà hát chỉ có thể đề bạt Christine thay thế vị trí cho Carlotta. Vẻ xinh đẹp và hồn nhiên của Christine đã chạm đến trái tim Erik. “Bóng ma” rơi vào bẫy tình đó lại càng thêm giấu kín thân phận của mình, dùng khả năng âm nhạc thiên tài của mình để hướng dẫn Christine, đồng thời đe dọa những thành viên khác của nhà hát, ngăn cản không cho họ tranh đoạt vị trí hát nữ chính.

Diễn xuất của Christine càng lúc càng nổi tiếng, nàng trở thành niềm yêu mến chung của giới kịch opera Paris. Tử tước Raoul vốn là bạn từ thuở nhỏ với nàng tình cờ gặp lại nàng đã tỏ tình với nàng, Christine cũng chấp thuận lời tỏ tình đó.

Vì thế “bóng ma” vô cùng phẫn nộ, hắn quyết định bắt cóc Christine, đưa nàng về thâm cung, vĩnh viễn nhốt nàng tại “thế giới bóng ma” của mình, Raoul tìm đến nơi người yêu bị giam giữ và cố gắng thuyết phục bóng ma hiểu về tình yêu thực sự của họ. Cũng chính nơi đây, bóng ma lộ diện là một người đàn ông có gương mặt biến dạng. Nhưng điều xúc động là không phải vì thế mà Christine kinh hãi, ngược lại nó lại gọi lên lòng thương cảm của cô. Cô lấy hết dũng khí, tặng Erik một cái hôn thật sâu, nụ hôn đã thức tỉnh những tình cảm tốt đẹp trong thâm sâu của Erik, hắn để 2 người ra đi, còn mình ngồi lại 1 mình trên ngai vàng.

Khi mọi người ủa tới muốn bắt bóng ma, phát hiện trên ngai vàng chỉ còn tro bụi lại chiếc mặt nạ, còn bóng ma không còn thấy đâu nữa.

Từ đó về sau, “bóng ma nhà hát” mãi mãi biến mất cùng với nhà hát Paris.

PHẢI đọc cái chú thích này để mà còn hiểu truyện lẫn cả phần 3 của hệ liệt, đừng lướt =3= tở tóm gọn và dễ hiểu hết mức có thể rồi đấy =3=

3. Rượu vang đỏ Bordeaux là loại rượu được làm từ nho trồng ở khắp mọi nơi trong vùng Bordeaux, nằm rải rác không thuộc bất kỳ một vùng nào cụ thể trong vùng Bordeaux. Nó gồm dăm bảy loại nho pha trộn với nhau, nhưng chỉ có 2 loại vượt trội nhất, được thay nhau đóng vai trò chính và vai phụ, là Cabernet Sauvignon và Merlot.

Nói chung rượu vang Bordeaux không phải tên loại rượu cụ thể mà nó là các loại rượu vang thuộc vùng Bordeaux.

## 4. Xì gà Brazil

Brazil là 1 trong những nước hàng đầu thế giới về sản xuất xì gà.

em William không hổ danh là Crazy William, em thật crazy đúng chất crazy =))

trong khi làm chương này, cảm xúc rất lẫn lộn nhưng đều rất thương rất thương 2 nhân vật chính –

## 4. Chương 4

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Diệp Vũ Chân há miệng, từ dưới lưỡi rút ra một vòng sắt bé, lõi máy chơi game trong túi quần lên. Anh vừa quan sát bốn phía xung quanh, vừa thành thạo tháo lắp cái máy, cùng với thanh sắt trong tay, rất nhanh đã tạo xong một công cụ điện tử nho nhỏ.

Ánh mắt của anh tập trung ở bức tranh ‘Hoa hướng dương’ cực lớn treo trên cao, lập tức đi qua, mở ra bức tranh, bên trong hiển lộ một kết sắt khổ siêu đại. Biểu tình của Diệp Vũ Chân cũng không bởi vì phát hiện được mục tiêu mà thay đổi, đôi tay sạch sẽ linh hoạt đem công cụ tự chế đặt trên bảng mặt mã của kết.

Màn hình máy chơi game không ngừng nhấp nháy lên những ký tự. Diệp Vũ Chân bắt tay vào điều khiển máy chơi game, không ngừng điều chế con số trên đó.

Sau khi dãy số ổn định, Diệp Vũ Chân nhào người mở kết vẫn mở không ra. Anh hơi cau mày, đoạn đứng dậy.

Hai vệ sĩ canh giữ ngoài cửa tự nhiên nghe được tiếng chuông réo trong phòng sách, liếc mắt sang nhau một cái.

Bọn chúng trông chừng Diệp Vũ Chân đã nửa năm, lúc đầu vẫn luôn thận trọng, ép chặt suy nghĩ phải cẩn mật cảnh giác đối với vị nhân viên Interpol tiếng tăm xa gần này, đến khi nhìn thành quen mấy màn anh vô lực chống cự lại sự xâm phạm của Andrew, ba chữ Diệp Vũ Chân đã không còn đủ để chúng coi trọng nữa. Cho nên sau khi cả hai liếc nhau, một trong hai mở cửa phòng sách xem xem có chuyện gì.

Giá sách che khuất cửa ra vào bị người dùng bạo lực phá hủy, tiếng chuông đình tai nhức óc réo lên báo động với tất cả vệ sĩ có kẻ xâm nhập.

Cửa ra vào lẫn cửa phòng Diệp Vũ Chân giống nhau, chỉ có vân tay của Andrew mới có thể tự do ra vào. Nhưng Andrew chưa từng lường tới, rằng sẽ có người dùng thủ đoạn bạo lực ở phòng sách gã phá hỏng thiết bị cảnh báo cao cấp ở cửa ngầm, cho nên cả vân tay khóa cửa lẫn chất thép chế bình thường khó có thể bị hủy.

Cửa phòng Diệp Vũ Chân so ra thì yếu hơn, thật rõ ràng là Diệp Vũ Chân đã trực tiếp phá hủy nó.

Vệ sĩ vừa tới chỉ kịp hít một hơi khí lạnh, đã bị Diệp Vũ Chân bẻ gãy cổ.

Diệp Vũ Chân gỡ súng trên tay hắn cùng dao găm quân dụng trên đùi, rồi thì ném cái xác đi. Anh nhắm ngay bảng mặt mã của kết bắn một súng, viên đạn xuyên qua, chỉ để lại một lỗ đạn.

Bộ phận điện tử mặt mã tuy đã bị Diệp Vũ Chân giải mã nhưng lại giống như còn tầng mặt mã khác nữa. Thời gian không còn đủ để Diệp Vũ Chân đi kiên nhẫn phá giải nó.

Anh lấy ra viên đạn trong băng đạn, lột bỏ vỏ đạn mặt trên, nhét chúng vào lỗ đạn nhỏ. Bên hông tên vệ sĩ dưới đất bộ đàm không ngừng vang, phía sau cũng đã truyền đến tiếng chân chạy rầm rập.

Nếu không phải vừa rồi căn biệt thự bị mười cái máy bay của William tập kích, bọn vệ sĩ chết quá nửa, phần lớn số còn lại đi xem xét tình hình trên đảo, nguyên bản nơi này trong vòng một phút đồng hồ sẽ có hai mươi đến ba mươi tên vệ sĩ xộc đến, nhưng lúc này đây số lượng đến lại chỉ còn có ba.

Diệp Vũ Chân không buồn quay đầu lại, thậm chí tay cầm súng cũng chẳng động, ngay trong khoảnh khắc vệ sĩ xông vào, anh nổ súng. Đạn xuyên vào chính giữa cái lỗ nhỏ vừa rồi, kết sắt lập tức nổ mạnh mở ra. Nhất thời khói thuốc súng phủ ngập, bọn vệ sĩ liều mạng giải khói, muốn nhìn cho rõ tình trạng bên trong.

“Xin lỗi nhớ!”

Một tên trong số đó nghe được bên tai có người cất giọng bình thản. Hắn vừa mở mắt ra, liền thấy Diệp Vũ Chân áo trắng tóc đen sờ sờ ngay trước mặt, còn chưa kịp phản ứng, tay phải Diệp Vũ Chân đã chế trụ tay cầm súng của hắn, chỉ nghe crắc một tiếng, cổ tay đã bị bẻ gãy. Tiếng kêu thảm thiết của tên vệ sĩ vừa mới bật phát ra đã bị đôi tay lạnh lẽo kia dập tắt ngay tại yết hầu đứt gãy.

Diệp Vũ Chân thuận tay đoạt súng của hắn, ngoảnh đầu lại chuẩn xác hai súng chấm dứt hết những tên còn lại còn mở mồm trong khói sương.

Anh giắt súng ra sau thắt lưng, tay nhanh nhẹn gỡ quần áo trên cái xác vừa đi vừa mặc vào.

Tới chỗ cái két rồi, anh xách lấy cái valy xách tay màu trắng bạc đi ra, tầm nhìn lạnh lùng lướt qua đồng châu báu dollar, thờ ơ xoay gót.

Khi đi qua nơi Andrew để xì gà, anh bật cái bật lửa phải đặt mới có, nhẹ nhàng ném đi, cũng không quay đầu lại xem liệu nó có chính xác rơi vào két sắt. Tin rằng rất nhanh thôi, đồng tài phú đó sẽ hóa thành tro tàn.

Diệp Vũ Chân đọc mật khẩu, cúi xuống rờ rẫm một chút trên người tên vệ sĩ đã chết, lấy luôn cái kính râm mọi vệ sĩ trên đảo đều được trang bị, đeo nó lên mặt, gỡ cả máy bộ đàm của vệ sĩ cầm theo, lẫn vào trong làn khói bụi càng lúc càng dày đặc mà rời khỏi đó.

Bước chân Diệp Vũ Chân rời đi căn biệt墅 như không nhanh cũng chẳng chậm, tuy dọc đường đi có đụng mặt nhiều tên vệ sĩ khác, nhưng những thằng này vừa mới bị đả kích trí mạng xong, hồn phách kinh hoàng còn chưa xuôi, hai là tình thế cấp bách chồng chất, chúng cơ hồ không thể rảnh rỗi, không một ai phát hiện Diệp Vũ Chân mặc cùng đồng phục với chúng nhưng không hề là đồng bọn của chúng.

Khi Diệp Vũ Chân đi đến một chốn rừng rậm trên đảo, chợt một thằng bé nhảy ra hét lớn “Em biết anh sẽ đến!”

“Ordelys!” Diệp Vũ Chân cũng hơi có chút giật mình.

Ordelys dào dạt đắc ý nói “Từ hồi anh bảo em tìm xem thuyền của đại Boss neo ở đâu, em đã biết ngay anh sớm muộn gì cũng sẽ tới đây, giống James Bond đó, một điệp viên ngẫu nhiên trốn thoát bằng món của chính kẻ địch mình mà. Hôm nay là cơ hội tốt không phải sao, máy bay đó là đến cứu anh chứ gì?”

Diệp Vũ Chân bỏ kính xuống, cúi lưng mỉm cười hỏi “Ordelys, sao em biết anh là điệp viên?”

“Chỉ có điệp viên mới phải trốn thoát đám người đồ đen đó, không đúng ư?” Ordelys bày ra bộ dáng gì-cũng-không-lừa-được-em-đâu.

Diệp Vũ Chân cười nhẹ gật gật đầu “Em nói đúng, có điều, Ordelys à, những người đồ đen ấy là kẻ xấu, nếu em không muốn bị thương, không muốn cha mẹ anh chị em mình bị thương, em phải rời khỏi đây nhanh lên, nhất là tuyệt đối không được nói cho bất kỳ ai biết em đã nói cho anh vị trí của thuyền và em đã từng cho anh một dây sắt nhỏ, nhé?”

“Em hiểu rồi!” Ordelys nhanh như chớp chạy đi, chạy được nửa đường thì quay đầu lại vẫy tay với Diệp Vũ Chân “Tạm biệt, anh điệp viên!”

Diệp Vũ Chân mỉm cười lắc lắc tay, nhẹ giọng nói “Tạm biệt, Ordelys!”

Chờ đến khi bóng Ordelys khuất hẳn không còn thấy, gương mặt Diệp Vũ Chân khôi phục lại vẻ lạnh lẽo. Máy bộ đàm truyền đến tiếng gầm của Andrew, gã la lên bắt tất cả phải đi tìm Diệp Vũ Chân ngay lập tức. Diệp Vũ Chân nghe xong chỉ khẽ cười, đi xuyên qua phiến cây nhỏ, bên ngoài là một chỗ nước cạn tự nhiên, nơi đó có thuyền của Andrew đang bỏ neo sẵn.

Bình thường thuyền Andrew sẽ có ba đến năm người coi giữ, cái này cũng là do Ordelys nghịch ngợm tiết lộ cho anh.

Diệp Vũ Chân nấp một bên quan sát tình hình, phát hiện trên thuyền hoàn toàn im ắng, không nhìn thấy một bóng ai, anh không khỏi nhíu mày. Mà ngay tại phía sau, một dao gió sắc bén lia tới, trong nháy mắt Diệp Vũ Chân phản ứng lại, nghiêng đầu qua một bên tránh né, nhưng kính râm trên mặt vẫn bị vỡ tan.

Vừa tránh, tay vừa chuẩn bị rút súng tấn công, song mới chớm chạm đến súng thì nghe đối phương hỏi “Anh là Diệp Vũ Chân số hiệu 36?”

Diệp Vũ Chân mở mắt ra, đối diện thấy ngay là một người trẻ tuổi tóc đen mặc áo chống đạn của cảnh sát, diện mạo anh tuấn, dáng người cao ngất, chỉ là ngũ quan và đường cong trên mặt hẳn gợi lên suy nghĩ trước hết người này hẳn là lai.

Không đợi Diệp Vũ Chân đoán ra mình là ai, hắn đã hào phóng vươn tay tự giới thiệu “Tôi là cảnh sát Lâm Long, phụ trách tiếp nhận tổ đội Interpol do anh quản lý!”

Diệp Vũ Chân nắm lấy bàn tay kia, đồng thời trong lòng cũng nhẹ nhõm thở phào một hơi. Sau khi bị cường hãn, bị người bắt nhốt hơn nửa năm ròng, lúc này có thể gặp được đồng nghiệp liền cảm thấy vài phần thân thiết và thoải mái lắm.

Lâm Long cười nói “Nơi đây không thể ở lâu, chúng ta trở về đã rồi có gì nói sau!”

Diệp Vũ Chân gật đầu, nhảy lên thuyền của đám Lâm Long, cùng đi còn có bảy người nữa nhưng một nửa số đó Diệp Vũ Chân không biết, chỉ có hai, ba người thấy hơi quen quen. Bọn họ trông thấy Diệp Vũ Chân đều cực kỳ vui mừng, tuy không nói lấy một câu nhưng đều đi lên ôm chầm lấy Diệp Vũ Chân.

Vốn Diệp Vũ Chân không được tính là một thủ trưởng thân cận với cấp dưới. Phần lớn thời gian anh toàn lãnh đạm, thậm chí còn giữ khoảng cách nhất định với những cấp dưới không cùng châu lục. Hôm nay thấy họ chân thành biểu lộ thể này, không khỏi cảm thấy cảm động.

Lâm Long đứng ở một bên lặng lẽ đánh giá tất cả. Đến lúc thuyền xuất phát, sau lưng bỗng nổ mạnh hừng hực ánh lửa. Đội cảnh sát cố tình phá chiếc thuyền, như để ngăn cản Andrew đuổi theo, nhưng nhiều hơn là tựa hồ thay Diệp Vũ Chân trả hận.

Diệp Vũ Chân ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ đứng ở mũi thuyền nhìn ra nơi biển rộng xa xăm, bất luận Lâm Long cười nói cái gì, anh đều không có hứng thú quá lớn đáp lại.

Bên hông, máy bộ đàm lại vang, lúc này đây Andrew đã bắt sóng được kênh của anh. Diệp Vũ Chân hồ hững nhìn thoáng qua cái bộ đàm, sau đó chấp nhận đối thoại.

“Cưng hời, người điên rồi!” Andrew dường như hít lấy hít để mà kêu.

“Cám ơn lời khen.” Diệp Vũ Chân tỉnh bơ nói.

Andrew lầm bầm cắn răng “Hay người theo giúp ta ngủ lâu như vậy là để lấy trộm kim cương bốn mươi triệu USD của ta, thiêu hủy tiền tài châu báu trị giá một triệu USD của ta? Mỗi một buổi tối của người đều thật đắt tiền đó.”

Ngữ điệu Diệp Vũ Chân không thay đổi, vẫn lạnh nhạt như cũ, đáp “Ta từng nói với người rằng ta rất không dễ để mình bị áp chế.”

Andrew im lặng một lát mới bật cười “Không sao, chừng đó với ta vẫn không là gì. Để được nghe âm thanh người kêu trên giường, phải trả nhiều hơn ta cũng tình nguyện.”

“Thật sao. Không ngờ người rộng rãi như thế, không thể tưởng được người như người vẫn còn có ít điểm mạnh đấy nhỉ.”

Andrew cười khùng khục, âm trầm nói “Xem ra trong những ngày không có người, ta chỉ còn cách xem lại băng ghi hình ảnh người trên giường mới có thể thỏa hết nỗi cô đơn... Tin ta đi, cưng yêu dấu, ta sẽ tìm thấy người sớm thôi!”

Diệp Vũ Chân trầm lặng trong chốc lát, mới thốt ra “Ta chờ người!”

Nói xong, anh hung hăng ném máy bộ đàm vùi lấp vào trong sóng biển.

Lâm Long nhìn thấy Diệp Vũ Chân nhẹ xoa bóp trán mình, có lẽ Andrew không nhìn thấy, nhưng hẳn có thể hiểu hiện tại Diệp Vũ Chân thật ra tràn ngập mệt mỏi cùng rã rời lắm rồi.

Mà một đầu khác Andrew cũng đang gào thét quăng máy bộ đàm đã mất tín hiệu nện mạnh xuống nền đất. Gã cười lạnh một tiếng, tự rít “Ta thế mà... lại tin rằng Diệp Vũ Chân thật sự đã khóc trong lòng ta!”

Lâm Long nheo nheo ý cười hỏi Diệp Vũ Chân “Là Andrew à?”

Diệp Vũ Chân gật đầu. Lâm Long nhấn mạnh với anh “Anh không cần lo lắng, tôi sẽ làm cho gã chết không có nơi chôn.”

Dù cảm thấy câu nói của hắn có điểm cổ quái nhưng Diệp Vũ Chân cũng không có ý gạt bỏ ý tốt của người khác, chỉ thần nhiên trả lời “Tôi không lo lắng điều gì cả.”

Lâm Long thấy anh cũng không hăng say, vì thế tìm cách chuyển đề tài khác “Anh có biết tôi tìm thấy anh như thế nào không?”

Diệp Vũ Chân mỉm cười “Là áo sơmi Budd chứ gì?”

Lâm Long nhìn được khuôn mặt tươi cười của Diệp Vũ Chân liền cười to “Quả nhiên là anh cố tình lưu lại manh mối. Đáng tiếc Andrew cũng không phải tay vừa, gã đem áo sơmi lộn qua Nam Phi một vòng nhưng cuối cùng vẫn bị bọn tôi tìm ra.”

Thuyền cập bến ở Thessaloniki (1), lát sau đến nơi đã được tổ chức Interpol bí mật bố trí, Diệp Vũ Chân nhanh chóng một mình vào trong để nghỉ. Mọi người đều biết nửa năm nay anh chắc chắn phải chịu rất nhiều tra tấn rồi, thế nên cũng cố hết sức để anh được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Diệp Vũ Chân bước vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo trên người, vẩy nước đến mức lạnh nhất, đứng dưới vòi hoa sen nhắm mắt tùy ý để dòng nước cọ rửa thân xác mình.

Suốt nửa năm nay gần như cũng buông thả mình nhiều, không khỏi tự hỏi, trái phải đều là \*\*\*, anh trở nên không còn giống Diệp Vũ Chân, không hề là Diệp Vũ Chân nữa.

Diệp Vũ Chân phải là chính trực, phải là vững vàng, phải là lý trí, vĩnh viễn có niềm tin lớn nhất, trạng thái tốt nhất, năng lực mạnh nhất. Người sa đọa đến nhường này, lạc phương hướng đến nhường này, sao có thể là Diệp Vũ Chân đây?

“Cứng yếu dẫu, ta sẽ tìm thấy ngươi sớm thôi!” Giọng nói lạnh lùng của Andrew muốn gạt ra khỏi đầu cũng không được. Diệp Vũ Chân không cần nghĩ nhiều cũng biết Andrew sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, cũng không biết là do cơn lạnh trong câu nói của gã hay là nước quá lạnh mà Diệp Vũ Chân tựa như cảm thấy toàn thân đều phát run.

Thoáng chớp mắt, anh nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm, theo phản xạ, Diệp Vũ Chân chớp lấy khăn tắm quấn quanh thân dưới, vớ lấy con dao găm quân dụng vẫn để ở bên cạnh dí trên người kẻ mới tới.

“Là anh?” Diệp Vũ Chân nhìn đến người kia thì nhú mi, thu dao lại.

Lâm Long có vẻ cũng bị anh dọa, vội phân trần “Tôi vừa gõ cửa không thấy anh đáp lại, tôi sợ anh gặp chuyện gì không may.” Hắn giơ lên quần áo đang cầm trên tay “Tôi mang áo sơmi Budd với quần Tây từ Anh đến cho anh. Tôi nghĩ... anh chắc không muốn mặc đồ do Andrew mua.”

“Cám ơn, cứ để lên giường đi!” Diệp Vũ Chân thực có một ít cảm ơn sự cẩn thận của Lâm Long, anh bây giờ quả thật không muốn thấy cả gì làm anh nhớ đến Andrew nữa cả.

Lâm Long mỉm cười lịch sự đi ra, đặt quần áo lên giường. Hắn từ tốn ngoái đầu lại, nhìn đến cửa phòng tắm đang đóng kia, trên gương mặt đẹp trai lộ ra một tia cười quỷ dị. Người kia, mạnh mẽ mà cũng yếu ớt, thông minh khôn khéo nhưng vẫn giữ lại nét gì đó hồn nhiên, giống như một trái cây mọng chín, cứ việc tìm mọi cách che giấu, bề ngoài tỏ ra cứng rắn nhưng vẫn khó đẩy được sự mềm mại và hương thơm ẩn lấp bên trong.

Lâm Long cảm thấy hưng phấn lắm. Hắn tự thấy chính mình khẩn cấp rất muốn bóc toang tầng xác cứng kia để đi tận hưởng cái mềm mại ấy.

“Rất nhanh thôi...” Lâm Long thì thầm với cảnh cửa, sau đó mỉm cười rời đi.

Diệp Vũ Chân tắm rửa sạch sẽ xong, nhận được điện thoại của Lâm Long báo bữa tối đã hoàn tất rồi, bảo anh xuống lầu ăn đi. Diệp Vũ Chân đi xuống tầng dưới lại phát giác cả phòng khách to như vậy chỉ có độc anh với Lâm Long.

“Những người khác đâu rồi?” Diệp Vũ Chân ngồi xuống đối diện Lâm Long, bồi bàn mặc đồ trắng từ sau lưng lập tức nhắc cái chụp mâm ăn bằng bạc ra, để lộ suất ăn mỹ trứng đơn giản trải nhưng mang theo hương vị thơm ngon không giống bình thường.

Ánh mắt Lâm Long đeo bám Diệp Vũ Chân từ khi anh xuống lầu vẫn chặt chẽ gắn chặt chú trên mặt anh, con người như nổ pháo hoa, miệng thì nói ra chẳng để ý “Cảnh đêm Hy Lạp rất đẹp, họ ra ngoài dạo chơi hết rồi... Tôi biết anh chưa ăn gì nên bảo người ta làm mấy món đơn giản, anh chịu khó dùng tạm vậy.”

Diệp Vũ Chân đầu lòng không yên vẫn cảm nhận được cái nhìn nóng rực của Lâm Long, không khỏi chau mày, kín đáo tránh đi ánh mắt hắn, thản nhiên nói “Thế này cũng ngon rồi.”

Nhưng anh ăn một miếng rồi mới chần động, ở dưới trứng cư nhiên là những lát nấm truffle trắng của Alba (2), thứ này là cực phẩm ba mươi nghìn USD một kilogam, cứ như vậy bị làm thành mỳ ăn cùng trứng đơn giản đặt trước mặt anh.

Andrew dùng cơm đã là cực kỳ gây chú ý, thế mà cũng không bằng nổi cái sự hưởng dụng của Lâm Long, mà sự hưởng dụng này đã thành một loại xa xỉ cực đoan. Lâm Long vô luận nhìn theo góc độ nào cũng không thể là một lãnh đạo viên Interpol bình thường. Có điều Diệp Vũ Chân giấu nhem cái giật mình của mình xuống đáy lòng, vẫn tiếp tục ăn một cách thong thả.

Mà Lâm Long hình như vô cảm với món ăn trị giá hàng nghìn USD trước mặt, chỉ nâng đầu xem Diệp Vũ Chân dùng cơm.

Quá trình dùng cơm của hai người thực im lặng, chỉ có vài tiếng dao nĩa thì thoảng chạm bàn cực khẽ. Lâm Long nghĩ lại tư liệu đã đọc, có thể xác định xuất thân Diệp Vũ Chân, được huấn luyện có thể nói đạt đến tư thế dùng cơm tao nhã hoàn hảo, trước mặt gấp xa xỉ vẫn thong dong. Lâm Long hít sâu một hơi, mùi hương mới tắm xông trên người Diệp Vũ Chân phía đối diện mơ hồ đều có thể chạm tới mọi xúc giác.

Người này, chỉ có người này, mới xứng để Lâm Long hán trăm phương nghìn kế theo đuổi. Lâm Long thầm nghĩ như vậy.

Nhưng Diệp Vũ Chân sau khi ăn xong, dường như không muốn nói nhiều với hắn, lấy lý do mệt mỏi xin phép về phòng nghỉ ngơi trước.

Lâm Long cũng không ép buộc, chu đáo đúng mực tiễn Diệp Vũ Chân về. Có điều hai ngày sau, Diệp Vũ Chân đều là cực kỳ khách sáo từ chối lời hẹn của hắn, trừ phi bắt buộc, anh ít khi một mình ở cùng một chỗ với Lâm Long.

Diệp Vũ Chân hiện giờ đã hoàn toàn hiểu được tâm tư Lâm Long. Anh chỉ còn chưa rõ, Lâm Long là vốn yêu thích đàn ông hay là nhất thời nổi hứng thú với anh thôi.

Có một người bạn sau khi rượu vào đã nói đùa với Diệp Vũ Chân, mặc dù là đàn ông bình thường nhưng đôi khi cũng sẽ nảy sinh dục vọng với Diệp Vũ Chân. Hơn nữa Diệp Vũ Chân dù theo góc nhìn của ai cũng đều được coi là rất ưa nhìn. Nhưng kể cả thế nào đi chăng nữa, Diệp Vũ Chân cũng không có ý định chấp nhận Lâm Long.

Cho nên anh cố tình dùng sự lạnh nhạt này để tiêu giảm đi nhiệt tình của Lâm Long. Anh hy vọng Lâm Long nhanh nhanh hiểu được ý anh, với cả biết khó mà lui, giống như mọi người đàn ông Diệp Vũ Chân đã từng gặp trong quá khứ.

Khổ nỗi Diệp Vũ Chân lại nghĩ sai mất rồi. Lâm Long cũng nào phải đàn ông “bình thường”.

Vài ngày sau, Diệp Vũ Chân dưới sự bố trí chặt chẽ của tổ chức Interpol quay về Luân Đôn. Lâm Long tựa hồ hiểu ra ý ngầm, trở về thái độ một người đồng hành với Diệp Vũ Chân.

“Anh tạm thời không thể về Diệp gia!” Lâm Long hơi khó xử nói “Anh tự biết nếu căn cứ theo đúng điều lệ, anh phải khai báo khẩu cung xong xuôi mới có thể sắp xếp được gặp người nhà.”

Diệp Vũ Chân gật đầu đáp “Tôi hiểu. Tôi chỉ muốn biết ông nội tôi có khỏe không.”

Lâm Long quét mắt qua Diệp Vũ Chân một cái, gương mặt lộ vẻ mỉm cười “Cảnh sát Diệp yên tâm, ông nội của anh vẫn khỏe mạnh.”

“Cám ơn!” Diệp Vũ Chân đi sát qua bên người Lâm Long. Lâm Long nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của anh, xuất hiện một nụ cười như hư vô.

Diệp Vũ Chân nhẹ nhàng cởi cúc áo sơ mi cao nhất của mình. Phòng tắm vẫn này anh vốn rất quen thuộc, anh đã từng trong này tra hỏi không biết bao nhiêu người, chẳng thể ngờ rằng hôm nay đến lượt anh trở thành đối tượng nghi vấn.

“Cảnh sát Diệp, anh không ngại tôi lấy khẩu cung của anh chứ.” Lâm Long cười cười đưa tay mở tập hồ sơ.

Diệp Vũ Chân lắc đầu cười nói “Anh tiếp nhận lãnh đạo phân tổ Anh quốc của tôi, anh lấy khẩu cung tôi nguyên cũng là việc phải làm.”

Lâm Long vẻ vô vàn xin lỗi nói “Thực ra chúng ta cũng đều là đồng nghiệp, vốn dĩ không cần phải vào phòng thẩm vấn, song lúc này khẩu cung đối với anh là rất quan trọng, phải có ghi âm hợp pháp, ghi hình lẫn bản ghi chép.”

Hắn nói những lời này ra, Tom ngồi bên cạnh cũng là vẻ mặt không đành lòng, trong lòng ai thán nếu sớm biết Lâm Long tìm người làm tờ cung cho tổ trưởng, cậu sẽ không biết mình sắp chết mà bê trà đi vào, để rồi bị Lâm Long chỉ đích danh.

“Không thành vấn đề.” Diệp Vũ Chân mỉm cười trấn an Tom một chút.

Tiếp theo Lâm Long bắt đầu hỏi một vài câu hỏi, mỗi vấn đề hắn hỏi tới đều thực sắc bén, cơ hồ từng nhánh nhỏ nhất cũng bị hắn thọc tay vào.

Từ Diệp Vũ Chân đi đại mạc Sahara rồi mất liên lạc với tổ chức Interpol, cho đến anh chạy ra khỏi ngục giam sa mạc thế nào, rơi vào tay Andrew ra làm sao, Lâm Long đều biểu hiện đúng tác phong khôn khéo và chuyên nghiệp của Interpol, chẳng hề giống quý công tử đã dùng hàng ngàn USD chỉ để ăn mỳ.

“Ý của anh là, anh hợp tác với Andrew trốn khỏi sa mạc Sahara, mà anh vì cứu Tăng Vũ Sâm và người đồng nghiệp Hứa An Lâm, tự nguyện bị Andrew bắt?”

“Phải.”

“Hứa An Lâm không quay về tổ chức. Ở trong hộp thư của anh bọn em phát hiện ra cậu ấy gửi cho anh một lá đơn từ chức.” Tom xen mồm vào nói.

“Thế à!” Diệp Vũ Chân hơi se sắt. Vậy là Hứa An Lâm và Tăng Vũ Sâm đã rũ bỏ hết chướng ngại, dắt tay nhau đến một phương trời rồi.

Ánh mắt Lâm Long lóe ra một tia nhìn không ngờ đến Diệp Vũ Chân, bỗng hỏi “Nếu Andrew đã bắt tay với William tính toán giữa hai người, đây có thể hiểu được... Nhưng là, tại sao gã tình nguyện dùng anh trao đổi chuyện này với William?”

Mặt Diệp Vũ Chân luôn không thay đổi nhưng đến đây bắt đầu thoáng trắng nhợt, im lặng hồi chốc mới đáp “Trong tay gã có một valy xách tay bảo hiểm cất giấu viên kim cương bốn mươi triệu USD nhưng không biết mật mã, gã chắc cho rằng tôi có biện pháp để cởi bỏ.”

“Là cái thứ anh đã mang theo về?”

“Phải.”

“Vậy gã có bức cung anh không?”

“Không!”

“Trong thời gian hơn nửa năm, Andrew không lần nào tiến hành tra tấn với anh?”

“... Không có.”

Một khoảng thỉnh lặng dài lâu trong phòng thẩm vấn qua đi, Lâm Long mới đan hai tay chỉnh tề để lên mặt bàn, ghé sát Diệp Vũ Chân hỏi “Anh có phát sinh quan hệ vượt quá phạm vi bình thường với Andrew không?” Bất gặp Diệp Vũ Chân chỉ nhìn tay mình mà không trả lời, Lâm Long bèn thông thả hỏi lại “Tôi đang hỏi, anh có phát sinh quan hệ \*\*\* với Andrew hay không?”

Tom há hốc mồm, lấp bắp nhắc “Anh, tổ trưởng, anh như thế nào có thể hỏi tổ trưởng như thế?”

“Anh xem... Anh là một người con trai đẹp như vậy, mà theo chúng ta được biết, Andrew là kiểu người yêu thích được cả hai phái...” Lâm Long từ tốn giải thích.

“Có!” Diệp Vũ Chân cắt ngang lời hắn, thản nhiên trả lời.

Lúc này đây miệng cằm của Tom đều rơi rớt hết cả. Trong mắt Lâm Long hiện lên ý lạnh nhưng hắn vẫn vừa phải hỏi lại “Nên ý của anh là, Andrew áp dụng một phương thức tra tấn kiểu khác, gã cưỡng bức anh?”

Tầm nhìn buong lớt trên bàn của Diệp Vũ Chân hiện lên hình ảnh anh với Andrew đang kịch liệt quan hệ, ngọn đèn cứ càng không ngừng lung lay trước mắt, bên tai tràn ngập tiếng thở của chính anh. Đôi mắt Diệp Vũ Chân dấy lên một tia mệt mỏi, hơi khản đặc đáp “Tôi không biết.”

“Bao lần?”

“Cái gì?”

“Các anh tổng cộng đã phát sinh quan hệ \*\*\* bao nhiêu lần?”

“Tôi... Tôi không biết.”

“Phát sinh ở đâu?”

Sắc mặt Diệp Vũ Chân ngày càng trắng bệch, câu hỏi của Lâm Long lại càng lúc càng dồn dập, cũng càng lúc càng trực tiếp.

Diệp Vũ Chân che lấy hai mắt, cựa cựa đầu “Rất nhiều nơi... Tôi không biết.”

“Đủ rồi! Đừng hỏi nữa!” Tom hét một tiếng đứng bật dậy ngăn chặn vấn đề bén nhọn kế tiếp của Lâm Long, kích động run run hai vai lao ào ào “Đừng bắt tổ trưởng phải nhớ lại những chuyện mà anh ấy không muốn nhớ đến nữa. Anh ấy là người một nhà với chúng ta, không phải là tội phạm.”

Lâm Long nhìn Tom âm thầm cắn chặt răng, chỉ còn một chút, chỉ còn một chút nữa, hẳn đã có thể phá vỡ anh, làm cho anh vô lực để dựng lên bức tường phòng thủ được nữa.

Tom giúp ghi chép trong suốt bốn tiếng đồng hồ rồi đi theo Diệp Vũ Chân ra khỏi phòng thẩm vấn, hoàn toàn không cảm nhận được sát khí phía sau, hãy còn mãi đắm đuối nước mắt nóng hổi trong tròng mắt mình.

“Tôi không sao!” Diệp Vũ Chân hít vào một hơi không khí trên ban công, tinh thần trở nên tỉnh hẳn.

Những câu hỏi vừa rồi của Lâm Long đều đập thành những âm thanh chất chứa trong lòng anh, đó là vấn đề anh không hề muốn đối mặt, là bí mật anh sợ hãi không muốn người khác biết, là chuyện cũ không còn muốn nhớ lại. Mà thủ pháp thẩm vấn nọ của Lâm Long, là một khi phát hiện được khe hở trong tâm lý đối phương liền tập trung công kích vào trọng điểm đó, nhưng mà không nghĩ tới sẽ có ngày bị dùng trên chính người mình.

Không biết vì sao, anh vẫn không thể có nhiều cảm tình với Lâm Long. Có lẽ theo bản năng mách bảo, Diệp Vũ Chân tự ý thức được đây là một người quá mức nguy hiểm.

Lâm Long cũng vừa vặn mở cửa đi ra, Tom quay lại đứng ánh mắt hẳn mới đột nhiên tỉnh ngộ, chính mình hôm nay rước phải đại họa rồi, nghĩ nghĩ vài ngày nữa mình sẽ bị biến mất, Tom rúm rỏ giữa cái nhìn tàn khốc của Lâm Long, vẻ mặt van vãn rồi chuồn mất dạng. (hình như thằng nào tên Tom cũng dễ thương thì phải, hết Tom bên Bảy r' đến Tom ở đây =))

“Rất xin lỗi!” Lâm Long đến gần Diệp Vũ Chân nói “Tôi bắt buộc nắm rõ tình hình trước mắt của anh.”

“Không cần phải xin lỗi, anh chỉ là làm tròn phận sự thôi mà.” Diệp Vũ Chân mỉm cười bảo lại.

Lâm Long nhận ra Diệp Vũ Chân đã khôi phục thái độ bình thường, tựa thể càng chứng minh anh không phải là người dễ dàng bị chinh phục, vì thế hẳn giận dữ nói “Theo vào phán đoán của tôi về anh, tôi đề nghị anh phải nhận thời gian cố vấn tâm lý ít nhất là ba mươi tiếng đồng hồ.”

“Tôi đồng ý.” Ngữ điệu của Diệp Vũ Chân vẫn không gọn chút sóng nào.

“Nhưng mà tôi có một tin tốt cho anh. Nếu bác sĩ cố vấn tâm lý của chúng ta nhận xét cảm xúc của người không còn trở ngại, anh có thể về Diệp gia gặp ông nội!”

Lâm Long bắt gặp một tia sáng ánh lên trong đồng tử của Diệp Vũ Chân. Anh nói cảm ơn. Lâm Long biết hai chữ này, Diệp Vũ Chân nói ra hoàn toàn thành ý.

Gia tộc của Diệp gia không ở Luân Đôn, nhưng Diệp Hào Viễn muốn Diệp Vũ Chân đi làm được gần gần bên mua một căn biệt thự ở vùng ngoại ô Luân Đôn. Chủ nhân cũ của biệt thự là một Bá tước Edward

từng có cả huy chương, gia đạo về sau sa sút dần, không có cách nào tu sửa ngôi biệt thự mà phòng ở cứ như cung điện này được nữa, đành bán lại nó cho Diệp Hào Viễn.

Diệp Vũ Chân chân chừ đứng bên ngoài cánh cổng to lớn, bản thân đã không hề bận tâm đến cảm thụ của ông nội, cứ như vậy qua loa tự đem chính mình đối chác ở bên ngoài. Anh xấu hổ tới mức không dám ấn chuông cửa, thế mà cổng lại tự động mở ra.

Diệp Vũ Chân khá giật mình, đi qua cổng rồi mới phát hiện, Diệp gia vốn đậm đặc phong cách cổ điển bỗng nhiên trở nên cực kỳ hiện đại hóa. Trên cổng sắt là camera và máy đóng mở tự động, quanh tường còn nổi lên một tầng lưới hồng ngoại chống trộm.

Ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu Diệp Vũ Chân chính là, phải chăng ông nội bị ám sát? Nhưng rồi rất nhanh anh đã có được đáp án.

“Nói vậy vị này là anh trai nhỉ?” Cửa trước đại sảnh được mở tung, đứng ở cửa là một thanh niên tóc đen tuấn mỹ, ngoại hình giống Diệp Vũ Chân y như đúc, có điều tuổi rõ ràng so với Diệp Vũ Chân trẻ hơn rất nhiều, vì thế càng thêm tuấn mỹ. Thế mà khí chất của hắn lại không bằng được Diệp Vũ Chân, trên người ăn mặc sang trọng nhưng lại chỉ thấy xa hoa, không cảm thụ được sự cao quý.

“Cậu là?” Diệp Vũ Chân hơi nhíu mi.

“Nó là em trai cùng cha khác mẹ với cháu, Diệp Vũ Tâm.” Về mặt nghiêm nghị của Diệp Hào Viễn xuất hiện từ trong sảnh phòng lớn.

“Ông nội!” Vừa nhìn thấy Diệp Hào Viễn, Diệp Vũ Chân không hề do dự mà bước vội lên.

Có điều Diệp Hào Viễn không có kích động giống vậy vì đã gặp được Diệp Vũ Chân, ngược lại còn lạnh lùng đánh giá anh. Đối diện với sự lạnh lùng của người chí thân luôn yêu thương mình như thế, Diệp Vũ Chân thoáng chút bối rối.

“Đi theo ông!” Diệp Hào Viễn như hơi ra lệnh, người hầu phía sau đi đến đẩy cho ông vào trong sảnh.

Diệp Vũ Chân cúi nhẹ đầu đi theo xe lăn của ông nội, khi đi ngang qua Diệp Vũ Tâm, chỉ nghe thấy hắn khinh khích cười nhạo “Lát nữa gặp lại nhé... Anh trai!”

Diệp Hào Viễn yêu cầu anh đến phòng đọc sách, phát tay bảo người hầu lui hết ra, chờ cửa phòng khép lại rồi mới ngã lưng vào xe lăn ngàng đầu nhìn đứa cháu trai của mình “Lại đây!”

Diệp Vũ Chân không khỏi thấy nóng trong hốc mắt, gọi to một tiếng ông nội rồi quỳ xuống bên xe lăn, mà đang đợi anh chính là một cái tát thẳng thừng của Diệp Hào Viễn.

Chú thích:

1. Thessaloniki (tiếng Hy Lạp: Θεσσαλονίκη), Thessalonica, hay Salonica là thành phố lớn thứ hai ở Hy Lạp và là thủ phủ của vùng Macedonia. Tên trang trọng của nó là Συμπροτέvousa (Symprotévousa), gợi nhớ tới thời kỳ lịch sử khi nó là thành phố Συμβασιλέvousa (Symvasilévousa) của đế quốc Byzantine. Theo thống kê dân số năm 2001, thành phố tự trị Thessaloniki có dân số 363,987, vùng đô thị là 800,764 và khu vực đô thị bao trùm (LUZ) của Thessaloniki có khoảng 995,766 dân cư sinh sống (2004).

Từ biển Aegean mà đi canô ra Thessaloniki cũng xa tương đối nhỉ.”D

này thì “Cảnh đêm Hy Lạp rất đẹp, họ ra ngoài dạo chơi hết rồi...”:))

2. Alba là một đô thị tại tỉnh Cuneo trong vùng Piedmont của Bắc Ý, nổi tiếng với nấm truffle, đào và rượu.

Nấm truffle (hay nấm cục) được xem là quý và hiếm nhất trong số các loài nấm được dùng làm thực phẩm, không thể nuôi trồng theo các phương pháp nhân tạo. Trị giá của nó lên đến 200USD cho 450 gram (giá tháng 12 năm 2000), do đó nó còn được mệnh danh là Vàng đen (Black gold).

Nấm truffle không phải là một loại nấm có giá trị dinh dưỡng cao. 100g nấm tươi cung cấp 25 calories, chứa 76% nước, 6 gram protein, 0.5 gram chất béo! Vì giá nấm rất đắt, nên Truffle được dùng như một loại gia vị cao cấp, thêm vào những món ăn như patê, thịt ngỗng (paté de fois gras truffé) với những lượng tương đối nhỏ, hoặc dùng truffle như một hương liệu để ướp.

Nấm truffle trắng trong truyện (*Tuber magnatum*) được khá ưa thích, nhất là loại nấm thu hoạch trong vùng Alba, Piedmont (Ý). Dạng nấm thô hơn, màu trắng nhạt ngả sang vàng hay vàng xanh. Thịt nấm màu trắng hay màu đất sét, có những gân trắng.. mùi thơm của tỏi, vị tương tự như pho mát.

Nấm truffle trắng có thể thu hoạch quanh năm, nhưng mùa cao điểm là từ tháng 9 – 12, người ta sử dụng chó hoặc lợn được huấn luyện đặc biệt để đánh hơi “săn” tìm loại nấm quý giá này.

trông như cái hòn gì =., nấm nào cũng xấu vậy à =.,

anh zai đi Sing, nên laptop trong vòng 1 tuần tới sẽ thuộc về ta hahaha:”>

đêm qua lên mẹ bê máy sang phòng ngồi gõ chương này cả đêm, mỗi tội không biết nối dây modem nên chưa post ngay được, định bụng nằm nghỉ tí rồi chạy qua nối modem bên phòng anh để onl, ai dè ngủ quên h’ mới dậy, hì hì:”>

mỹ nhân chạy rồi, chú ơi

## 5. Chương 5

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

“Diệp gia trong mắt mày liệu có quan trọng nổi bằng một phần mười của Tăng Vũ Sâm hay không?” Diệp Hào Viễn thở phì phò mắng, nhanh chóng cầm lấy tay vịn của xe lăn, trên mu bàn tay bởi dùng lực quá lớn mà gân xanh nổi hết lên cả.

“Cháu biết sai rồi, ông nội.” Diệp Vũ Chân cúi đầu thưa.

Diệp Hào Viễn nhìn đến đứa cháu trai do một tay mình nuôi nấng trưởng thành, trong mắt lóe ra vô vàn loại cảm xúc, nói bằng giọng đều đều “Ông thật nghi ngờ cháu có đủ năng lực để làm chủ Diệp gia không... Vũ Chân, có lẽ ông đã để cháu quá tự do rồi nên mới biến Diệp gia trong lòng cháu thành một thứ đồ không ra làm sao cả...”

“Từ hôm nay trở đi cháu không còn là người thừa kế duy nhất của Diệp gia nữa. Ông sẽ theo dõi biểu hiện của cháu và Vũ Tâm để đưa ra quyết định cuối cùng.”

“Ba ngày nữa ông sẽ mời nhà báo đến dự một buổi họp, chính thức công nhận thân phận của Vũ Tâm, cũng là kết nạp nó vào dòng họ. Ông hy vọng cháu sẽ chuẩn bị tâm lý đầy đủ.”

Biểu cảm của Diệp Vũ Chân cũng không khởi sắc nhiều biến hóa cho lắm, điều đó làm cho trong mắt Diệp Hào Viễn hiện lên một tia thất vọng. Diệp Vũ Chân nhẹ giọng trả lời “Chuyện này, ông nội, là cháu khiến ông thất vọng rồi. Từ nhỏ cháu đã được một tay ông chăm bẵm lớn lên, vì thế địa vị thừa kế của cháu không bị uy hiếp, ông đã kiên quyết lưu đầy các anh em khác ra ngoài, không chịu công nhận.”

“Cháu muốn làm cảnh sát, ông cũng không chút phân vân mà ưng thuận, còn giúp cháu tẩy trắng Diệp gia... Kỳ thật đây mới là cơ bản để Diệp gia sống yên ổn ở nơi đất khách quê người.”

Từng lời tự thuật trầm thấp của Diệp Vũ Chân trôi qua tai Diệp Hào Viễn dường như cũng không thể làm cho ông cảm động, trái lại, ông vẫn lạnh lùng nhìn đứa cháu, cách một hồi lâu mới thốt ra lạnh như băng “Ông vẫn nghi cháu có nhiều điểm giống Diệp gia, lãnh khốc, cường ngạnh, biết phải làm thế nào để bảo vệ địa bàn của chính mình...”

“Tôi giờ mới biết cái cháu giống Diệp gia chỉ là vỏ bên ngoài. Cháu giống mẹ cháu hơn, yếu đuối, không biết vùng vẫy!”

Diệp Vũ Chân này giờ vẫn cúi gằm đột nhiên ngẩng đầu lên, dừng ở hai mắt Diệp Hào Viễn nói rành mạch “Ông nội, chúng ta đã từng thỏa thuận rằng sẽ không bao giờ đề cập đến mẹ.”

Diệp Hào Viễn không thềm phản bác lại, đối mặt với đứa cháu trai. Ông như bóc tách lớp áo khoác hình tượng một ông lão phúc hậu ra, hiện nguyên hình là một bậc quyền uy, thậm chí là một kẻ độc tài nguy

hiểm tràn ngập tanh tươi mùi máu. Diệp Vũ Chân tuy rằng không có ánh mắt tàn nhẫn nhưng cũng không lùi bước trước hai con mắt hung ác sắc bén này.

Rốt cuộc, Diệp Hào Viễn cũng lạnh lẽo cất giọng “Nếu mày vẫn không chịu hiểu rõ, thế thì... từ giờ rút khỏi Diệp gia đi. Tao đã có thể nuôi dưỡng mày, tất nhiên cũng có thể bồi dưỡng người nối nghiệp cho Diệp gia.”

Diệp Vũ Chân cúi đầu với người trước nay vẫn một mực sắm vai người ông hiền hậu, nhẹ giọng đáp “Xin hãy giữ gìn sức khỏe, ông nội.”

Anh bước ra khỏi cánh cửa phòng sách nặng nề bằng gỗ lim, trong lòng dâng lên tư vị chua xót, biểu hiện giả dối chung quy đều là yếu ớt như vậy nhĩ. Đã chừng ấy năm, bọn họ đều tự sắm cho mình một vai diễn, thật ra ai cũng biết đối phương vốn không thể lãng quên.

Diệp Hào Viễn rất nhiều năm qua quan ái nhân nhượng anh nhiều mặt rồi, không gì hơn ngoài việc anh là cháu nối dõi, coi như cũng là bù lại những gì bị chịu thiệt thòi cũng được.

Nếu không làm sao phải làm trùm hắc đạo, làm sao phải giả trang cẩn thận để che giấu hơi khí hiểm độc kia.

Diệp Vũ Chân về lại phòng của mình, ngoài ý muốn bắt gặp Diệp Vũ Tâm đang ngồi trên bàn làm việc của anh, cầm trong tay một thanh kiếm lưỡi cong Nepal (1) chơi đùa.

Hắn trông thấy Diệp Vũ Chân liền hồ hởi hỏi “Đàm phán với lão già sắp chết xong rồi à?” Cái tươi cười của hắn lẫn tạp vài phần lắc cắc, không giống người thừa kế của một đại gia tộc mà giống một thằng con đồ đầu đường xó chợ hơn.

Diệp Vũ Chân cầm lấy valy chậm rãi thu dọn sách vở của mình, mỉm cười nói “Vũ Tâm, đó là ông nội của chúng ta.”

“Ông nội?”

Diệp Vũ Tâm cười lạnh một tiếng “Tôi chả có khái niệm xưng hô thâm tình ngọt ngào như vậy đâu. Trong mắt Diệp Hào Viễn, chỉ có máy móc, truyền thừa sản nghiệp hắc bạch lưỡng đạo Diệp gia, không có cháu chắt gì cả.”

“Lão vứt tôi ở cái xóm nghèo lâu như vậy, vốn là mặc kệ chết sống, giờ lại thấy hữu dụng liền lập tức được biến thành cháu nội. Diệp Vũ Chân, Diệp Vũ Tâm, Chân Tâm, đúng là rất mực cười, Diệp gia căn bản chả có cái đích gì gọi là chân tâm.” (2)

Diệp Vũ Chân đem sách bỏ vào cái túi, bảo “Dẫu thế nào cũng không thể thay đổi chuyện ông là thân nhân của chúng ta.”

Diệp Vũ Tâm nghiêng mặt đánh giá Diệp Vũ Chân, cười cười “Tôi rất lấy làm lạ, sao lão ta phải đuổi anh đi làm gì, anh hẳn là kỳ vọng phù hợp nhất của lão chứ. Anh thừa biết lão đã gài nổ mẹ anh, giết chung cả với ông bố không hay ho cho lắm của chúng ta, anh việc gì cứ phải thừa gửi ông mới chả nội...”

“Vũ Tâm!”

Diệp Vũ Chân ngắt lời hắn, sau đó tiện tay đóng cửa phòng mình mới bình thản nói “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ không ăn nói mê sảng kiểu đó đâu. Cậu đừng quên, cha chỉ có hai đứa con... Còn ông nội, ông cũng chỉ có một người con là cha, hơn nữa...” Diệp Vũ Chân không nói hết câu, lại khe khẽ nhún mày.

Diệp Vũ Tâm cất tiếng cười to “Hơn nữa, tôi dù sao cũng không phải đích tôn, anh có thể an toàn ra khỏi cửa Diệp gia, không có nghĩa là tôi cũng có thể, đúng không?”

Diệp Vũ Chân không nói gì nữa, tiếp tục sắp xếp hành lý của mình. Diệp Vũ Tâm cười khanh khách nói “Anh nói đúng, lão già mắc toi không chỉ có một con cháu lưu lạc bên ngoài. Lão nhìn ứng tôi, anh đã cho là tôi hoàn toàn không có hậu thuẫn ư?”

Diệp Vũ Chân gần như đã dọn xong hành lý, nghe vậy dường như cũng chẳng tỏ mò hậu thuẫn của Diệp Vũ Tâm là ai, chỉ gật gật đầu kéo roẹt cái khóa.

Diệp Vũ Tâm thấy anh thờ ơ mọi thứ, không cam chịu yếu thế, đe “Này Diệp Vũ Chân, đừng có nghĩ mình ổn, nếu rời khỏi cánh cửa này anh sẽ thành hai bàn tay trắng. Anh thật sự có thể không làm sao sao? Anh luôn hưởng thụ cuộc sống tốt nhất, liệu có thể chịu được hoàn cảnh nghèo rớt mồng tơi không? Đừng quên một cái áo sơmi Budd đặt may trên người anh ít nhất cũng phải mấy nghìn bằng Anh đó.”

Diệp Vũ Chân đăm chiêu một ít, xách valy, sau đó lấy giấy ghi chép trên bàn làm việc viết vài chữ, cười nói “Tôi có khoảng một trăm cái áo sơmi, đủ để mặc cả đời. Tôi sẽ chú ý giữ gìn vóc dáng. Cậu kiểm tra lại phòng tôi một chút nhé, nếu không có vấn đề gì phiền cậu gửi tới địa chỉ này giúp tôi.”

Diệp Vũ Tâm bị động nhận lấy tờ giấy kia, dõi theo Diệp Vũ Chân nhẹ nhàng xách đồ rời đi, tức giận đến không nói nổi.

Suy nghĩ xẹt qua, hần tựa hồ nhớ ra cái gì, cười cười dùng thứ ngữ khí ác độc nói với theo Diệp Vũ Chân đã bước ra khỏi cửa phòng “Thế cho nên anh mới đi thích Tăng Vũ Sâm, là vì anh cho rằng cậu ta với anh có cùng cảnh ngộ, bởi vậy cậu ta nhất định có thể hiểu được tận cùng nội tâm của anh, tựa như anh có thể hiểu cậu ta.”

“Đáng tiếc quá, Tăng Vũ Sâm vẫn không giống anh đâu. Cậu ta ít nhất có chút khá khẩm hơn so với anh, là một người anh em đã cùng cậu ta lớn lên từ thuở nhỏ... Còn anh, đích xác mới là cô đơn đúng nghĩa.”

Bóng dáng của Diệp Vũ Chân quả nhiên cứng đờ, cánh tay đặt trên cửa cũng ngưng lại động tác. Lòng Diệp Vũ Tâm sục sôi một loại khoái cảm khó tả. Đúng vậy. Hần rất hận người anh trai huyết thống này, bởi cuộc sống của anh được vun đắp như một hoàng tử, trong khi hần lại chẳng khác nào một con chó phải giẫy giụa tìm cách sinh tồn.

“Thật xin lỗi.”

“Hả?” Diệp Vũ Tâm nhất thời sửng sốt. Hần ngỡ rằng bản thân đang nghe nhầm Diệp Vũ Chân lại đi giải thích với hần.

“Thật xin lỗi, từ lâu tôi đã biết đến sự tồn tại của cậu, nhưng không hề để ý đến. Tôi... thậm chí còn trốn tránh mình phải suy nghĩ về cậu, cho nên, tôi xin lỗi.”

Đôi môi Diệp Vũ Tâm run rẩy, cách hồi lâu sau mới cười lạnh “Làm sao, phong thủy thay phiên nhau luân chuyển. Đến giờ mới chịu nhớ đến, là muốn nhắc nhở tôi về sau phải chiếu cố cho anh ư? Ngại quá, tôi sẽ không đâu.”

Diệp Vũ Chân thẳng cười, nói “Nên là như vậy.”

Rồi anh không nói thêm câu nào nữa, thẳng hướng ra cổng.

Diệp Vũ Tâm đẩy cửa phòng sách, bắt gặp Diệp Hào Viễn đang ngồi cạnh cửa sổ nhìn bóng dáng xa khuất dần của đứa cháu trai. Hần bèn cười lạnh “Ông đã nuôi anh ta rất tốt, y hết thủy tinh, rất đẹp, mà cũng dễ vỡ.”

Diệp Hào Viễn di chuyển xe lăn xoay lại đối mặt với Diệp Vũ Tâm đang đắc ý dào dạt, hỏi “Người cho là nó sẽ từ bỏ như vậy ư?”

Diệp Vũ Tâm khoanh tay cười rung “Lão già, không phải sẽ, anh ta đã từ bỏ rồi”

Diệp Hào Viễn lạnh lùng thốt ra “Đó là bởi vì nó còn chưa biết nó đã từ bỏ cái gì. Nó chưa từng sống cuộc sống giống người một ngày nào cả.”

“Nó không biết cái gì gọi là nghèo túng, nó không biết nghèo túng nghĩa là sao, nó không biết một khi mất đi hậu thuẫn của Diệp gia thì sẽ thế nào, nó cũng không biết kẻ không có quyền lực sẽ thành ra cái dạng gì... Nó không biết thứ gì là dục vọng.”

Diệp Vũ Tâm dừng cười, nghiêng răng nghiêng lợi “Do đó ông lợi dụng tôi nhắc tỉnh anh ta điểm này, ông để anh ta biết để rồi sẽ ngoan ngoãn về nhà, đuổi giết tôi đến tận cùng bằng được chứ gì.”

Diệp Hào Viễn đứng dừng trả lời “Diệp gia là một vọng tộc. Vũ Chân được nuôi nấng dựa theo tiêu chuẩn chủ nhân của vọng tộc này.”

“Cho dù sau lưng người có gia tộc Gambino cũng không có nghĩa là người có thể thuận lợi tiếp quản tất cả Diệp gia, cũng không có nghĩa là người có thể chèn ép nó. Có điều người cũng nên cảm kích ta đã cho người một cơ hội.”

Diệp Vũ Tâm trừng mắt với Diệp Hào Viễn, trong mắt lộ ra từng lưỡi dao hung tợn, nếu có thể dùng nó giết người, Diệp Hào Viễn có khi đã phải chết rất nhiều lần rồi.

Nhưng người chi phối Diệp gia vốn là làm ăn, rồi lại có quan hệ phức tạp với hắc đạo hiển nhiên không phải thương nhân bình thường có thể bằng được, Diệp Hào Viễn từ đầu tới cuối vẫn là thái độ bình tĩnh tự tại.

“Được rồi, cứ chờ xem.”

Diệp Vũ Tâm cuối cùng mạnh bạo cầm pháp thanh kiếm lại trên cửa, vùng vằng đi ra.

Diệp Vũ Chân xách valy chậm rãi đi trên đường phố Luân Đôn, lời nói của Diệp Vũ Tâm dường như hây còn ong ong tại bên tai. Anh tự cười khổ hỏi chính mình: Mày thật sự hiểu được Tăng Vũ Sâm ư?

Người nọ thích mặc áo sơ mi đen, đi chân trần, thông minh, thần bí, lại có một chút bất cần đời, đôi mắt vĩnh viễn bị che khuất bởi phần tóc mái dài dài, căn bản không thể thấy rõ hàm nghĩa sau đôi mắt ấy.

Đôi tay đẹp đẽ của cậu ta đánh dương cầm, bản thân mới chỉ được nghe qua ‘Night prayer’. Có lẽ chỉ ở bài hát đó mới có thể tìm được một chỗ để dung hòa được bạo hòa, dấu chỉ ngăn ngui.

Diệp Vũ Chân thở dài một hơi, bỗng quay người lại, tiến đến bên một chiếc Ferrari Fiorano (3) đỗ ven đường, nhẹ gõ lên cửa kính xe. Phần kính thăm màu có cả công năng chống đạn được hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Lâm Long “Khéo quá. Cảnh sát Diệp muốn đi đâu, tôi đưa anh đi.”

“Đừng theo dõi tôi nữa.” Diệp Vũ Chân chỉ vền vền nói vậy.

“Chớ hiểu lầm, tôi là muốn bảo vệ anh thôi. Dù gì an toàn của anh vẫn chưa được bảo đảm.” Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Long bày ra vẻ thành khẩn thoát nhìn cũng rất có sức thuyết phục.

“Tôi không có hứng thú với anh.” Diệp Vũ Chân bất động thanh sắc, xem đến mặt Lâm Long đã có chút biến hóa mà nói tiếp “Mà theo cách nói của dân Anh thì là, anh không phải tách trà của tôi (4), cho nên xin đừng lặp lại hành động vô vị này nữa, chỉ lãng phí thời gian lẫn nhau thêm thôi.”

Lâm Long chưa từng bị ai cự tuyệt thẳng thừng như thế. Bối cảnh khổng lồ của hắn, năng lực hơn người làm cho hắn hình thành thói quen luôn được người khác tiếp đãi như một đại nhân vật.

Cái gì là tổ chức quốc tế, xã hội luật pháp, nhân quyền quốc gia, trong mắt hắn cùng lắm chỉ là sự cân bằng các thế lực cường quyền. Với Diệp Vũ Chân thái độ của hắn đã có thể được cho là lễ ngộ rất đặc biệt rồi.

Cũng không ngờ Diệp Vũ Chân khiến hắn có được nhiệt tình hiếm có lại hất vào hắn không phải một chậu nước lạnh, mà là một chậu nước đá, kích cho hắn suýt chút nữa là trở mặt, phải vất vả lắm mới chế trụ lại được phun ra một câu “Diệp Vũ Chân, anh chưa hưởng qua, sao biết tôi không phải tách trà của anh chứ?”

Diệp Vũ Chân nhìn Lâm Long, trả lời “Anh xem tài liệu về tôi đã hơn nửa năm rồi, hắn là biết tôi là người cố chấp. Tôi rất cảm kích cuộc cứu viện của anh, bởi vậy tôi phải nói trực tiếp với anh cho rõ ràng. Mong là lần sau gặp lại, chúng ta vẫn có thể là những đồng nghiệp tốt.”

Nói xong giống như không muốn dây dưa đề tài này thêm nữa, Diệp Vũ Chân không chờ Lâm Long đáp lại đã xoay lưng bỏ đi.

Lâm Long cắn răng nhìn bóng dáng thon gầy của Diệp Vũ Chân dần dần biến mất khỏi tầm mắt mới dừ tợn rít “Diệp Vũ Chân, ta quả thật muốn xem xem người có thể vênh váo được bao nhiêu lâu.”

Diệp Vũ Chân đẩy cửa một căn nhà đơn sơ cũ nát, nơi đây là chỗ của mẹ anh trước kia nương trú.

Đó là một ngôi nhà kiểu Tây cấp trung bình dạng độc lập của Anh quốc, phía trước có bãi đỗ xe, phía sau có một vườn hoa nhỏ, nhưng bởi thuộc vùng 6 của Luân Đôn (5) nên môi trường xung quanh có vẻ hơi phức tạp.

Diệp Vũ Chân thật ra cũng không hiểu nổi năm đó lý do gì mẹ lại muốn mua chỗ bất động sản này, đối với các khu vực bất động sản khác của Diệp gia, chỗ này phải nói là cực kỳ rẻ mạt, bởi thế Diệp gia đã bỏ không nó rất nhiều năm.

Diệp Vũ Chân hắt ra tấm màn trắng phủ trên đồ đạc trong phòng, thầm nghĩ chắc mẹ đã sớm đoán được mình sẽ có ngày này rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Vũ Chân thở dài khe khẽ, mệt mỏi ngã lên sofa mê man thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, Diệp Vũ Chân tỉnh lại mới bắt đầu quét tước.

Đây là căn nhà có ba phòng ngủ, hai phòng tắm, một phòng bếp bình dân, đầy đủ vật dụng. Trong vườn tuy cỏ dại đã mọc thành bụi nhưng vẫn còn dư lại một gốc táo, đồ đạc trong bếp cũng gần như không thiếu thứ gì. Tất cả đối với Diệp Vũ Chân đều hữu dụng, những gì cần đều có, cũng không có quá nhiều phòng để phải dọn dẹp.

Diệp Vũ Chân làm xong xuôi mới cảm thấy bụng dạ lép kẹp bèn đi đến một khách sạn ở ngã tư cách đó không xa ăn một ít. Đến lúc rút thẻ tính tiền, người bán hàng về mặt hơi nhăn nhó nói với anh, tài khoản của anh đã bị khóa rồi.

Diệp Vũ Chân ngạc nhiên một lát, phương pháp của người nhà Diệp gia thật là mạnh tay ra mặt, không chỉ tài khoản mà cả tiền lương cảnh sát chính mình cũng bị khóa nốt. Bất quá nghĩ lại, tiền lương căn bản cũng không đủ để chống đỡ chi tiêu, anh đành cười khổ lấy tiền lẻ ra.

Màn đêm của nước Anh luôn buông xuống thực muộn, nhất là mùa xuân và mùa hè, kể cả đã hơn tám giờ mà nắng chiều vẫn treo mình trên không, nhiệt độ thì vẫn y ban ngày.

Diệp Vũ Chân ngả người lên giường, chăn đệm tuy được vải trắng che rất khá nhưng vẫn không khỏi nhiễm một lớp bụi tro.

Đã lâu không có làm việc quá độ như vừa rồi, Diệp Vũ Chân thật sự khó có thể đi vào giấc ngủ.

Anh gấp người, phía dưới tủ đầu giường có một hàng sách, anh rút ra một quyển, thế mà lại đứng nhặt ký mẹ thời đi học.

Mẹ từ Trung Quốc đến học ở Anh, muốn gia nhập vào một gia tộc người Hoa giàu có giữa lòng Anh quốc để rồi kết lại bằng một màn bi kịch.

Diệp Vũ Chân nhìn chằm chằm trang bìa quyển nhật ký màu café trong chốc lát, mới nhẹ nhàng mở ra.

Mở đầu nhật ký là một cô gái sôi nổi nhiệt huyết, sức sống tràn trề thao thao bất tuyệt phát biểu về những điều mới mẻ cùng cái nhìn của trật tự nền kinh tế mới.

Sau đó theo những ngày chuyển dời, nhật ký trở nên càng ngày càng ngắn gọn, càng biến thành một quyển thực đơn ghi lại đủ loại bí quyết kinh nghiệm.

Mẹ đang trải qua một đoạn đường năm tháng gian nan, vừa kiếm sống vừa đi học, nhưng sau khi xuất giá, tài sản tư nhân duy nhất chính là ngôi nhà cũ kỹ này năm xưa bà đã sống.

Diệp Vũ Chân cho rằng, những năm tháng đơn thuần gian khổ kia mới chính xác là chuỗi ngày sống kiếp sống tha hương vui vẻ của bà.

Tờ mờ sáng, tiếng đập cửa làm cho Diệp Vũ Chân chập chờn ngủ mơ tỉnh dậy. Lúc mở cửa là công ty gửi thư đưa tới hai cái thùng lớn.

Diệp Vũ Chân mở thùng ra, bên trong là quần áo, giày dép được đóng gói rất chỉ gọn ghẽ. Diệp Vũ Chân bật cười.

Còn cả một bức thư của ông nội, trên giấy chỉ ghi độc một câu: Nghĩ thông suốt, trở về nhà.

Diệp Vũ Chân ngồi giữa một dàn toàn quần áo hàng hiệu cao cấp, nhìn ngang dọc bốn phía. Quần áo dù rằng đắt tiền nhưng cũng không thể giúp mình chống đỡ được đói khát.

Diệp Vũ Chân lúi cúi ra, đếm đếm số tiền mặt còn lại, ước chừng khoảng hai, ba nghìn bảng. Vấn đề của anh vẫn còn đang trong vòng xét duyệt, giờ Interpol không thể phát lương cho anh.

Diệp Vũ Chân nhìn tờ tiền năm mươi bảng trên tay mình, cười khổ lắc đầu, tùy tay nhặt lấy nhật ký của mẹ giở giở hai trang, nhìn đến chi tiêu kiếm tiền được viết trên đó không khỏi phì cười, giống như lúc này mới cùng một suy nghĩ được với mẹ.

Lâm Long sửa sang lại cravat lụa Burberry sau đó ấn chuông cánh cửa căn nhà cũ, cách trong chốc lát, nghe được bên trong truyền đến tiếng bước chân vội vã. Diệp Vũ Chân mở cửa, cả hai người đều rơi vào trạng thái đơ.

Cái mũi Diệp Vũ Chân bị dính một ít bột mỳ, trên người mặc tạp dề màu hồng nhạt, tay áo xắn lên cao tít, điều này làm cho Lâm Long vốn đã quen với hình tượng anh luôn gọn gàng quần áo thoáng chút kinh ngạc. Diệp Vũ Chân như là không đoán tới khách đến là Lâm Long, anh ngẩn ra một lúc bèn nghiêng người “Ra là tổ trưởng Lâm, mời vào.”

Lâm Long nhìn đến căn nhà kiến trúc đơn sơ, nhàn nhã ngồi xuống sofa, sau đó có vẻ rất quan tâm han hỏi “Chỗ này, có thấy... cái gì không tiện không?”

Diệp Vũ Chân lấy khăn tay từ túi lau bột trên mặt, thản nhiên trả lời “Mọi thứ đều tương đối tốt.”

Hai người im lặng một cách tế nhị một hồi, Lâm Long mới khẽ nheo mắt, mỉm cười nói “Anh quả thật không lo lắng Diệp Vũ Tâm sẽ bày trò gì ư?”

Diệp Vũ Chân thấy khăn xuống, giọng nói có điểm lạnh nhạt “Tổ trưởng Lâm tin tức thật linh thông.”

Thân mình Lâm Long hơi đổ về phía trước, từ từ nói “Anh có biết rằng sau lưng Diệp Vũ Tâm chính là gia tộc Gambino, tổ chức Mafia lớn nhất châu Âu không? Nếu Diệp gia bị Diệp Vũ Tâm nắm trong tay, vậy thì việc tẩy trắng suốt nhiều năm qua đều tốn công vô ích cả...”

Trong đầu Diệp Vũ Chân nhảy dựng. Anh trăm triệu lần không ngờ rằng Diệp Vũ Tâm lưu lạc bên ngoài bấy lâu lại có thể có được hậu phương phức tạp đến thế.

Vậy thì, liệu ông nội có thể bị ép phải chấp nhận hãn không? Ý nghĩ này lóe lên rồi ngay tức khắc bị dập tắt. Diệp Hào Viễn tuy rằng đã bị liệt nửa người nhưng vẫn còn có thể khống chế chặt chẽ Diệp gia, gia tộc Gambino có hung ác bao nhiêu thì nơi đây vẫn không phải Ý mà là Anh quốc.

Ánh mắt Lâm Long vẫn gay gắt bám trụ Diệp Vũ Chân, dấu Diệp Vũ Chân không có chút biểu cảm nào, nhưng ánh mắt chợt dao động trong khoảnh khắc ấy đã nói cho hãn biết Diệp Vũ Chân đang thật lo.

Lâm Long đưa giấy ăn cho Diệp Vũ Chân nói “Thực ra rất đơn giản. Nếu anh muốn Diệp Vũ Tâm không còn xuất hiện ở Diệp gia nữa... Điểm này tôi có thể giúp anh.”

Diệp Vũ Chân quay đầu quan sát Lâm Long, sau đó nghi vấn “Chà, thật à?”

Lâm Long đứng dậy, đi đến sát Diệp Vũ Chân, gương mặt nguyên bản lại thấy rõ còn có cả một vẻ đẹp nam tính lạnh lùng, hãn chỉ cần cười cười ẩn hiện đã xuất ra một loại tà khí không thể diễn tả.

Hắn đưa tay lau đi vết bột mì trên chóp mũi Diệp Vũ Chân, nói thầm “Chỉ cần anh mở lời. Chỉ cần anh muốn.”

Diệp Vũ Chân ngẩng đầu mỉm cười với Lâm Long, con ngươi đen lay láy sáng rõ khiến Lâm Long phải hít sâu một ngụm nước bọt.

“Anh lấy gì cam đoan có thể đánh lui hậu thuẫn Gambino của Diệp Vũ Tâm?”

Lâm Long nở nụ cười bất mãn, hỏi “Anh không tin tôi sao?”

Ánh mắt Diệp Vũ Chân không biến chuyển, anh hồ hững đáp “Tôi muốn thử xem anh có quân bài gì để đổi lấy cái giá của tôi.”

“Sảng khoái!”

Lâm Long búng tay cái tách, cười cười “Được, nói thế thì, mẹ tôi và Bố Già của Ý hiện tại vốn là chị em ruột... Hay nói cách khác, Bố Già Mafia lớn nhất châu Âu kỳ thật chính là cậu của tôi.”

Diệp Vũ Chân chỉ phán một câu băng quơ “Ra là thế.”

Dáng vẻ hoàn toàn không bị giật mình của Diệp Vũ Chân khiến cho Lâm Long khá kinh ngạc, đồng thời cũng có một ít thất vọng, hắn nói thêm “Tôi nắm chắc mười phần, rằng có thể để gia tộc Gambino trong một đêm sẽ đứng về phía anh.”

“Cám ơn nhiều!” Diệp Vũ Chân nghe vậy hơi kéo khóe miệng lên, vừa dứt câu, liền đâm cho Lâm Long đang dựa sát rạt vào mình ngã nhào trên mặt đất. Lâm Long trên thực tế cũng là một cao thủ, nhưng trước hết là đã quá tự tin, thứ hai là hoàn toàn không ngờ rằng Diệp Vũ Chân hào hoa phong nhã lại đột nhiên ra tay, hơn nữa ra tay thô bạo đến vậy.

Lưng hắn đập xuống đất, vừa dợm đứng lên liền lọt ngay vào đợt tấn công liên tiếp của Diệp Vũ Chân. Hắn phải cực lực tránh né đến tận khi nhích lui ra bên ngoài cửa rồi, Diệp Vũ Chân ngừng đánh, Lâm Long mới miễn cưỡng vững vàng gót chân.

“Người dám đắc tội ta?” Lâm Long vừa sợ vừa giận, rít.

“Tiếc lắm, cảnh sát Lâm Long ạ, tôi không tiếp chuyện với cháu ngoại của tội phạm quan trọng.” Diệp Vũ Chân lạnh lẽo thốt ra.

Lâm Long chỉ cười lạnh một tiếng “Gia tộc Gambino cũng chẳng dám đắc tội đứa cháu ngoại ta đây đâu.”

“Tôi chẳng hứng.” Diệp Vũ Chân bày vẻ lạnh như băng nói “Xin đừng nhúng tay vào chuyện của Diệp gia thêm nữa, tôi sẽ báo cáo với tổng bộ việc làm vượt rào của anh đấy.”

Bộ dạng dữ tợn vừa rồi của Lâm Long được khôi phục lại về bình thường. Hắn sửa sang lại quần áo trên người, giống như khí chất nhân viên ngoại giao hàng ngày đột nhiên xuất hiện trở lại. Lâm Long mỉm cười nói “Chờ đấy... Vũ Chân.”

Diệp Vũ Chân đóng sầm cửa lại, ngăn cách ánh mắt đầy áp dục ý chinh phục của Lâm Long. Anh về lại bên bàn, phát hiện kệ bản thân đã gồng mình bình tĩnh bao nhiêu, rốt cuộc món sủi cảo trên mặt bàn vẫn không thể hoàn thành được.

Diệp Vũ Chân bỏ lại tạp dề, phủ thêm áo khoác, đến chỗ bác sĩ tâm lý anh được chỉ định.

“Vũ Chân, nếu anh cứ không chịu nói lời nào như thế, tôi thật sự rất khó giúp anh.” Bác sĩ tâm lý Edouard nói với điệu bộ muôn vàn bất đắc dĩ.

Diệp Vũ Chân nằm trên ghế nhìn trần nhà, thật lâu sau mới ngồi dậy, hời hợt nói “Thời gian cố vấn của tôi còn ba mươi tư tiếng nữa. Cuối tuần tôi lại đến.”

Lúc đi ra ngoài, trời lại bắt đầu lâm thâm mưa. Có người nói Luân Đôn cứ năm phút đồng hồ lại có một cơn mưa đổ, nhưng mẹ Diệp Vũ Chân cũng từng nói với anh, rằng Luân Đôn cứ năm phút đồng hồ lại có một lần đón ánh mặt trời.

Diệp Vũ Chân đi giữa một mưa ngàn, di động thỉnh thoảng.

“Cưng yêu dấu...” Từ điện thoại truyền đến tiếng cười của Andrew “Dạo này khỏe không?”

Diệp Vũ Chân một bên nghe điện thoại, một bên nhìn đáo dác khắp chung quanh, chuyển chỗ đến một nơi có tường che chắn mới trả lời “Ta khỏe. Còn người?”

Andrew huýt sáo eo ẻo, cười nói “Trời trời người quan tâm làm ta xúc động quá đi mất thôi! Hóa ra Diệp Vũ Chân cũng biết quan tâm đến gấu Bắc Cực cơ đấy.” (mình là mình phản đối bà Hương cái chỗ này nhé, gấu Bắc Cực là biệt danh bạn Lâm cơ mà, sao mà gắn lung tung phèng nó lên người chú thế này, chú là cá mập châu Âu cơ mà gào thét)

Diệp Vũ Chân chỉ lạnh lùng tiếp chuyện “Không cần khách sáo. Thợ săn bao giờ cũng hy vọng con mồi phải còn tươi sống đấy.”

Andrew cười khùng khục “Con mồi rất là nhớ thương thợ săn đấy. Vũ Chân, người có vẻ không khỏe chút nào, sao lại gây đến thế? Ta cứ nghĩ về được Luân Đôn rồi người phải béo lên mới đúng chứ.”

Diệp Vũ Chân vội nhìn ra xung quanh bốn phía, Andrew đã để thêm “Khỏi cần nhìn, ta không phải người theo dõi người. Ta chỉ sai người gom thành một tập ảnh chụp lại hoạt động đi đứng của người mà thôi.”

“Người thật bận không ít việc nhỉ.” Diệp Vũ Chân vẫn giữ nguyên vẻ hời hợt.

Andrew im lìm một lúc lâu sau mới thở dài lên tiếng “Vũ Chân, ta thật sự... thấy nhớ người.”

cám ơn bạn Tin vì đã góp ý chi tiết Bỏ Già cho tớ:’x

Chú thích:

#### 1. Kiếm lưỡi cong Nepal (hay kiếm quân đội Nepal)

Kiếm lưỡi cong được dùng trong quân đội Nepal có vỏ kiếm rất nhẹ, dễ dàng để mang theo, lực sát thương lớn.

Gorkha là một vùng nằm ở miền Trung Nepal, cái nôi sinh ra triều đại Gorkha, cách thủ đô Katmandu 80km về phía Tây Bắc, nổi tiếng là địa phương chuyên chế tạo các loại dao kiếm. Từ khi những người Gorkha sử dụng phổ biến một loại kiếm cong được gọi là chiến kiếm Gorkha, ngày nay nó đã là quốc kiếm của Nepal. Loại kiếm này có thể dễ dàng chặt đứt đầu người rừng mình

#### 2. Chữ ‘Chân’ trong tên anh Chân có nghĩa là chân thật, thật sự.

Chữ ‘Tâm’ trong tên Diệp Vũ Tâm có nghĩa là trái tim, tấm lòng.

Khi ghép 2 tên Chân Tâm vào sẽ có nghĩa thật lòng thật dạ thật tâm. Diệp Vũ Tâm dùng cách nói này để mỉa mai cái giả tạo được che đậy dưới sự bóng bẩy của Diệp gia.

#### 3. Ferrari Fiorano (tức Ferrari 599 GTB Fiorano)

Bà Hương chẳng nói anh Long đi xe màu gì nhỉ, dòng xe này màu đỏ đẹp lắm => nhưng chắc anh không lèo lết đến nỗi đi xe đỏ đâu nhỉ =>

thế nên post minh họa xe đen và trắng:”>

mình chẳng rành xe cộ mấy mà nhìn cũng còn phải mê:”> trông sang thế nhỉ:”>

#### 4. Anh không phải tách trà của tôi (You are not my cup of tea)

Đại khái có thể hiểu, đây là một lời cự tuyệt người đang theo đuổi mình theo cách gây tổn thương. “You are not my cup of tea” là một câu thành ngữ của Anh, người Anh từ thời nữ hoàng Victoria bắt đầu thịnh hành ẩm trà, do đó có thể câu thành ngữ này được hình thành từ thời đó. Câu này được hiểu là, xin lỗi anh không phải gu của tôi, anh không phải tuýp người tôi thích.

tất nhiên đoạn giải thích này được mình chú thích theo hướng BL:))

#### 5. Bờ Luân Đôn rất rộng lớn nên được chia thành 6 vùng.

Vùng 6 là vùng ngoài cùng của Luân Đôn, từ tháng 5/1983 nó là một phần của vùng 5 và đến tháng 1/1991 thì tách thành khu mới, trải dài 12-16 dặm kể từ rạp xiếc Piccadilly.

sao mình cứ có cảm giác 1 chương Biển Dục nó ngắn hơn 1 chương Rừng Mưa nhiều

càng lúc càng thích anh Chân dã man

## 6. Chương 6

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

chương này muốn hiểu, BẮT BUỘC phải đọc đầy đủ chú thích

không đọc để rồi không hiểu thì đừng có kêu than nha.”D

Diệp Vũ Chân im lặng không đáp, Andrew ở đầu dây lại phá lên cười “Người lấy trộm kim cương bốn mươi triệu của ta, lại thiêu hủy hết nào dollar nào bằng Anh nào kim cương trị giá một triệu, ta chưa từng nuôi thú cưng nào tốn kém như người cả, ta sao lại có thể không nhớ thương người cho được.”

Diệp Vũ Chân chậm chậm đi về phía trước, rồi nói “Thế ư? Vậy người đến Luân Đôn một chuyến đi!”

“Thật á?”

Andrew thấp giọng hỏi “Người muốn gặp ta sao?”

“Muốn chứ, rất muốn.” Diệp Vũ Chân chậm rãi đáp.

Andrew một hồi lâu không nói ra tiếng, mãi sau mới bảo “Vũ Chân, giờ ta đang ở Luân Đôn!”

“Gi?”

Andrew cười cười “Không nghe thấy tiếng nhạc sao? Ta đang ở nhà hát xem diễn... ‘The Phantom of the Opera.’”

“Vậy à, thế thì tốt, ta cũng đang rảnh rồi không bận gì, chi bằng để ta tới xem diễn với người được không?”

“Vinh hạnh quá!”

Diệp Vũ Chân cười nói “Người không sợ ta dẫn theo một đồng cảnh sát đi xem diễn cùng người ư?”

Andrew chép miệng bảo “Vũ Chân, ta hiện tại là nhập cảnh Luân Đôn hợp pháp đó! Lệnh truy nã của người cho ta bị hủy bỏ lâu lâu lâu rồi.”

“Còn cái án người đã giam cầm ta nữa mà? Điều tra bên Interpol về người còn chưa có chấm dứt đâu.”

“Ta không muốn cãi cộ với người, cũng à, tự đến đây đi. Ta rất phấn khích nếu chúng ta có thể có cơ hội gặp mặt hòa bình một lần.”

“Ở đâu?” Diệp Vũ Chân hỏi.

“Cách nhà người không xa, Her Majesty’s (1).”

“Người thế mà cũng thật biết hưởng thụ.”

“Đâu nào, quá khen rồi!” Andrew dào dạt đắc ý nói.

Diệp Vũ Chân dập điện thoại, cắt đứt tiếng nói của Andrew.

Anh lập tức băng qua ngã tư đi đến rạp hát ở khu Tây (2).

Nửa tiếng sau, Diệp Vũ Chân đã đứng ở trước cửa nhà hát hít sâu một hơi, mặt không biểu tình đi vào.

Nhà hát Nữ Hoàng là một trong những nhà hát lâu đời của Luân Đôn, ‘The Phantom of the Opera’ là tiết mục thường niên của nó. Nơi đây có thể nói ánh sáng lung linh tràn đầy màu sắc rực rỡ, hoa lệ đến thoát tục.

Diệp Vũ Chân đi dọc dãy hành lang, hướng về khu lô (3).

Một bồi bàn bưng một đĩa hoa quả lướt sát qua bên người Diệp Vũ Chân. Người bồi bàn nhìn thoáng đến chàng trai người Hoa đẹp trai trước mắt, lại không may nhận ra dao gọt hoa quả đặt trên đĩa đã bị biến mất tiêu.

Cửa lô mở ra, Andrew đang ngồi ung dung vỗ tay nhiệt tình. Diệp Vũ Chân im hơi lặng tiếng bước đến đằng sau gã, trong một khắc anh cau mày, tựa hồ không xác định được chính mình phải làm sao.

Mà Andrew cũng ngoái người lại, há to mồm, hai tay che chắn trước ngực ra vẻ kích động, rồi rít “Trời à, Vũ Chân, người thế mà đứng sau ta lâu thế mà không có giết ta.” Rồi gã đổi sang tông nghiêm túc nói “Vũ Chân, theo nghiên cứu khoa học, người là yêu ta rồi đấy.”

Diệp Vũ Chân chỉ cười lạnh “Bốc mùi quá, ta chỉ là không muốn thành một dạng với người. Ta sẽ lấy cái mạng của người nhưng vẫn phải chiếu theo pháp luật.”

“Pháp luật?”

Andrew nhướn nhướn đôi lông mày rậm của gã “Theo ta được biết thì châu Âu không có án tử hình, Vũ Chân à.”

“Nhốt cái loại cầm thú động dục tùy hứng như người vào chuồng, so với trực tiếp lấy mạng người còn hay hơn.”

“Cầm... thú...” Đồng tử màu ngân hôi của Andrew ánh lên một tia tối nghĩa. Ngữ khí của gã như mơ như hồ mà lặp lại. (lâu không gặp sao chú lại tỏ ra nhút nhát hiền lành thế này =))

Ở lò đang đốt một loại hương xông mùi vị kỳ lạ, trong khi diễn viên vẫn đang ra sức hát vang.

“Night time sharpens, heightens each sensation. Darkness wakes and stir imagination. Silently the senses abandon their defense. (Trong đêm khuya, mỗi một cảm giác đều dần dần sống lại. Bóng tối cũng tỉnh lại và kích thích những ảo giác. Trong lặng câm, mọi cảm quan đều buông xuống sự phòng bị.)”

Khuôn mặt Diệp Vũ Chân tự nhiên hơi hơi ửng đỏ, đúng lúc đó Andrew đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận. Diệp Vũ Chân có chút hoảng hốt, theo phản xạ lia dao, máu tươi vẩy ra, con dao gọt không quá sắc cắt qua cùng lúc cả áo sơ mi và Tây phục của Andrew.

Nhưng tất cả đều không ngăn cản được Andrew tiến đến. Quần áo của gã rách một mảng to tướng nhưng cả người gã vẫn nhanh chóng dán sát lại Diệp Vũ Chân.

Hai người đều ngưng lại ở tư thế cổ quái này, giống như im lặng đợi chờ động tác kế tiếp của đối phương. Có điều tiếng thở dốc hỗn loạn ở bên tai lại vạch trần rằng cả hai đều không thể bình tĩnh.

Andrew liếm liếm ngón trỏ dính máu mình, dán vào lỗ tai Diệp Vũ Chân nói nhỏ “Hai ta... bên nhau hòa bình một đêm đi! Sau đó toàn lực đối phó lẫn oán hận nhau cũng được, thế nào...”

Như thường lệ Andrew đưa ra đề nghị, theo thói quen chờ Diệp Vũ Chân khinh miệt say no. (là xây nầu à nha, k phải say no...)

Thế nhưng Diệp Vũ Chân lại quay đầu lại, đặc biệt bình tĩnh đánh giá gã trong chốc lát, đoạn vung tay lên, lưỡi dao đánh đổ lư hương của Andrew, anh nói “Cùng làm tình đi!”

Đối với việc Diệp Vũ Chân thấu rõ sự giả trò dâm tiện của mình, Andrew không lấy gì làm lẩn tránh cho lắm (bởi vì mặt chú QUÁ dày...), ngược lại lời yêu cầu thần nhiên của anh lại khiến gã cảm thấy giật nảy.

Diệp Vũ Chân bắt lấy tay gã, đặt trên nơi dưới của chính mình. Độ cứng chỗ đó giống như đang ở tại sự kêu gào dục vọng của chủ nhân.

Máu trong người Andrew sôi trào lên, nhục dục gào thét ập đến. Giờ phút này, kể cả sau lưng gã có một khẩu súng chĩa vào đi chẳng nữa, gã cũng sẽ chọn hưởng thụ trước đã rồi tính sau. (đáng khen =))

Andrew cho rằng trí tuệ luôn phải nhường ngôi cho khao khát, đây mới là nguyên nhân chủ yếu gã bước chân vào giới xã hội đen.

Gã xoay người Diệp Vũ Chân, đè nén anh trên lan can của lò. Một tay gã sờ soạng đóng màn che của lò lại, tay kia tháo gỡ thắt lưng Diệp Vũ Chân, nắm ngón tay linh hoạt chơi đùa với vật cứng trong đó, lắng nghe tiếng thở dốc Diệp Vũ Chân gấp gáp khó khắc chế được.

Andrew thở hổn hển đưa cái ấy chính mình tiến vào nơi giữa hai đùi Diệp Vũ Chân. Bởi vì chưa làm nhiều công tác chuẩn bị, gã nghe được Diệp Vũ Chân phát đau mà rên thành tiếng.

Điều này khiến cho Andrew thường thường vẫn vừa trộn đủ cả động tác quý tộc lẫn ngôn ngữ phường lưu manh mỗi khi làm tình với Diệp Vũ Chân giống như bị điện giật mà bưng bưng phản kích. Gã chặt chẽ ép lấy Diệp Vũ Chân, đặt trên lan can mà dùng sức đâm rút.

Giữa lúc hai người hưng phấn tới cực điểm, mạnh mẽ lay động, rèm che dường như lung lay chuẩn bị rơi, thành lan can hứng chịu liên tiếp một đợt lại một đợt trùng kích, nhìn qua như là sắp gãy.

Diệp Vũ Chân phải ngậm lấy rèm che mới có thể không rên lớn, dấu cho tiếng hát diễn viên vẫn cứ vọng to. Anh nhắm nghiền đôi mắt lại, tự để bản thân chìm nổi lênh dênh trong biển dục mà gắng mãi cũng không thể kiếm tìm được một đường ranh giới, dù có đôi chút nhục nhã hay xấu hổ nào nhen nhóm lên đều tức khắc bị khoái cảm vô vập mãnh liệt xóa nhòa đi mất.

Andrew ở sau lưng anh, đưa lưỡi liếm lên tấm lưng trần.

Bóng ma đang xướng lên những câu hát cuối cùng “Close your eyes for your eyes will only tell the truth (Hãy nhắm lại đôi mắt của em, bởi ánh mắt em chỉ biết nói lên sự thật). And the truth isn’t what you want to see (Mà sự thật cũng không phải là điều em muốn thấy). In the dark, it is easy to pretend (Bóng tối sẽ ngụy trang đi nó dễ dàng thôi).”

“Người tìm tới ta, là vì thấy cô đơn ư?” Andrew ở bên tai Diệp Vũ Chân loáng thoáng hỏi.

Không có tiếng trả lời của Diệp Vũ Chân, chỉ có một trận vỗ tay diệc tai vang lên toàn rạp. Hai người cơ hồ cùng một lúc khó có thể nén ép được hét to một tiếng.

Sau cơn kích tình là tiếng thở dốc của hai người, Andrew vẫn gắt gao ôm lấy Diệp Vũ Chân như cũ, cách một lúc lâu gã mới trầm dục cười “Xem xem, Vũ Chân, ta đã nói là đối thủ duy nhất của Chúa chỉ có thể là dục vọng. Lựa chọn tốt nhất của phạm nhân chính là ở dưới ánh mặt trời hưởng phúc Chúa, ở trong bóng tối hưởng phúc dục vọng.”

Diệp Vũ Chân đứng phắt dậy, tách khỏi Andrew, rút giấy ăn trên bàn lau người mình sạch sẽ, sau đó mặc quần, đeo thắt lưng, sửa sang lại áo sơmi cho ổn.

Cử chỉ của anh vẫn thật nhã nhặn cao quý, giống như sáng sớm vừa ngủ dậy thay mặc quần áo chứ không phải trong trường hợp vừa trải qua một hồi quan hệ dữ dội.

Bên ngoài có tiếng đập cửa gấp rút, Andrew cau mày mở cửa ra. Chỉ thấy quản lý nhà hát nhỏ giọng nói thăm một câu với gã, hàng lông mi đen đặc của Andrew thoáng nheo lại, ngoảnh qua nhìn đến Diệp Vũ Chân, hơi có chút bồi hồi.

Diệp Vũ Chân chỉ là lảng lạng xỏ giày, không liếc gì Andrew, hồ hững nói “Biến đi, người còn phải giữ mình chờ khi nào ta phục chức sẽ tự thân đến bắt.”

Andrew cười cười “Ta cũng đang định nói vậy đấy. Nói thế nào ấy chứ, thương yêu à, ta cũng không thích công lao to lớn này bị rơi vào tay đứa khác đâu. Nên là, gấp lại sau nhé, cưng yêu dấu.”

Diệp Vũ Chân không thêm để ý đến cái tạm biệt trơ trẽn của Andrew, vẫn xỏ giày. Đến khi Lâm Long ập vào, chỉ trông thấy một người con trai đẹp đang đi giày, mặt hơi hơi hướng đến sân khấu, xuyên qua tấm rèm nhìn đến những diễn viên.

Lâm Long bẻ bẻ cổ áo mình, đứng bên cạnh Diệp Vũ Chân, nhìn tấm rèm khe hở mở rộng, nói “Câu chuyện nên là thế này, Christine hẳn phải chọn người con của dòng dõi Raoul cao quý, chứ không nên núp mãi ở cái chốn âm u mê ám như thế, chẳng khác nào con ma Erik sống y con chuột chui rúc, người chả ra người ngợm chả ra ngợm.”

Diệp Vũ Chân đứng thẳng người, khuôn mặt vừa phai đi đáng dấp sau cơn kích tình, thành ra hơi nhợt nhạt nhưng vẫn phiếm về ứng hồng. Mái tóc đen dày ẩm ướt mồ hôi, dính lại thành từng sợi lòa xòa trước trán. Anh mỉm cười “Nhưng mà rất nhiều lúc Erik đã ngộ tưởng bản thân mình chính là Raoul.”

Đôi mắt anh chớp nhoáng giao nhau với mắt Lâm Long, vừa quay gót đi được một đoạn chợt nghe từ phía sau truyền đến tiếng sủng xé. Tiếng cười hục hặc của Lâm Long vang lên “Anh nói chí phải, Diệp Vũ Chân à, tiêu chuẩn để phân xét Erik và Raoul thuộc về Christine. Nếu đã bị phán là Erik rồi còn mong muốn làm Raoul nữa thì vất vả lắm.”

Lâm Long ngoắc ra còng tay, âm lãnh nói “Tôi tình nghi anh có cấu kết với xã hội đen, gây cản trở thi hành công vụ, tiến hành giam giữ tra khảo anh, Diệp Vũ Chân.”

“Anh không có quyền bắt tôi!”

Diệp Vũ Chân xoay người lại nghiêm mặt nói với hắn “Tôi nghĩ rằng anh hẳn là biết, anh không có quyền chỉ vì tình nghi mà bắt giữ một cảnh sát đồng cấp với anh.”

“Đúng là thế!”

Lâm Long bày ra nụ cười, cười đến thật thâm hiểm “Có một việc quên nói cho anh, cái kết anh mang về đã được mở rồi, bên trong trống không không có cái gì hết ngoài một máy cảm biến từ xa kết nối với cái khóa!”

Con người Diệp Vũ Chân co rút lại.

Lâm Long thỏa mãn bảo “Đâm ra là bây giờ bọn tôi đã có quyền tình nghi sự cấu kết của anh với xã hội đen, cố ý dùng cái kết đó để đối trá tìm cách mở cái kết khác.”

Diệp Vũ Chân bặm môi, khinh miệt hừ lạnh một tiếng, quay lưng bỏ ra ngoài. Ở ngoài cửa có sẵn hai người cầm súng cản đường anh, Diệp Vũ Chân rít khe qua kẽ răng “Tránh ra chỗ khác!”

Hai người nọ vẫn không biến chuyển, chăm chăm chĩa súng vào người anh. Thân hình Diệp Vũ Chân nhoáng lên một cái, cả hai chỉ cảm thấy bỗng hoa mắt, Diệp Vũ Chân đã len vào giữa hai người, chế trụ cổ tay cầm súng của họ. Cả hai gần như nghe được crack một tiếng, hai cổ tay đồng thời bị trật khớp.

Cùng lúc đó, súng của Lâm Long lóe lên, một cây kim bắn trúng Diệp Vũ Chân. Diệp Vũ Chân chạy về phía trước một quãng, ôm lấy vai mình, bàng hoàng nghiêng đầu thốt ra một chữ “Anh!”

Lâm Long nhẹ nhàng thổi thổi nòng súng, cười cười “Mặc dù tôi cũng tha thiết định tranh tài cao thấp với quán quân vật lộn một lần, nhưng đáng tiếc đối thủ lại là anh, Vũ Chân à, tôi không muốn làm bị thương anh đâu.”

Bắt gặp Diệp Vũ Chân mồ hôi phủ đầy trán vẫn ngoan cố đứng dậy, hắn bèn bảo “Tôi biết tính kháng được của anh đã trải qua huấn luyện, nhất là còn biết anh đã đạt đến cấp độ bao nhiêu, nên thuốc của tôi ước lượng rất chuẩn xác, cam đoan làm anh phải ngã xuống nhưng tuyệt đối không gây cho anh nửa điểm có hại...”

Hắn vừa dứt câu, dường như chứng minh lời nói của hắn là chính xác, Diệp Vũ Chân bị đổ ngã xuống nền đất, hai mắt nhắm nghiền.

Lâm Long cũng không vội kiểm tra có thật anh đã hôn mê bất tỉnh rồi không, âm thầm châm một điếu thuốc, cả thần trí đầy ngập cảm khái xem hết ‘The Phantom of the Opera’.

Ánh đèn trong phòng thẩm vấn tuy rằng sáng trưng nhưng cô hồn. Lâm Long nhả một hơi lại thêm một hơi khói thuốc, Diệp Vũ Chân hơi che mũi ho nhẹ, Lâm Long liền lịch sự dụi thuốc tắt đi.

“Khai ra giao dịch của anh với William đi.”

“William?” Diệp Vũ Chân cau mày.

“Trong thời gian gần nửa năm, William đã thâm nhập vào châu Âu, sai đó thu thập bè phái, đến giờ đã thành trùm hắc đạo mới quyền lực của châu Âu, phương diện này Diệp Vũ Chân anh không có công lao gì sao?”

Diệp Vũ Chân sâu xa cười “Tôi thật không nghĩ con bọ cạp sống ở sa mạc vậy mà lại sinh sản nhanh chóng được ở châu Âu như thế, chẳng lẽ đó là chuột nhà do tổ trưởng Lâm đây nuôi béo?”

Lâm Long tỉnh rụi quan sát Diệp Vũ Chân, sau đó mới chậm rãi thuật lại “Nghe nói William là kết quả sau một đêm tình giữa một công chúa Hoàng Gia châu Âu nào đó và vương tử Marocco, về sau công chúa không muốn gả đến sa mạc nên đành phải bắt cóc dĩ giao William cho bên vương tử. Bởi vậy ngay từ đầu hắn đã xuôi chèo mát mái, bọn tôi đã xét đến khả năng hắn được vị công chúa nọ tương trợ.”

Diệp Vũ Chân vẫn trầm ngâm.

Lâm Long nhìn đến những ngón tay dài nhỏ của chính mình, nói tiếp “Nhưng mà William có thể lần át mafia bản địa nhanh đến vậy, quả thực y như nắm rõ mọi tin tức của chúng, mỗi một đòn cũng không lãng phí quá nhiều công sức, không thể không làm cho bọn tôi nghi ngờ rất cuộc cao nhân nào đứng trong bóng khuất đã ra tay trợ giúp hắn?”

Diệp Vũ Chân nhướn mắt, hỏi “Và anh cho rằng kẻ đó là tôi?”

“Chính là anh.”

“Cám ơn anh đã khen ngợi.”

Lâm Long thở dài một hơi, bảo “Ban đầu tôi không nghi anh, có điều tình cờ lại phát hiện một phần bản kế hoạch của anh bị bác bỏ... Trong đó anh đề nghị sách lược tổ chức Interpol sẽ duy trì thể cân bằng giữa các thế lực hắc đạo bằng cách bồi dưỡng một trùm hắc đạo thật sự, tiếp đó sẽ nhờ khổng chế tên trùm này mà chuẩn xác đạt được mục đích khổng chế giới hắc đạo toàn châu Âu.”

Lâm Long giận dữ nói “Tôi vô cùng kinh ngạc bởi bản kế hoạch hoàn hảo của anh. Anh đã phân tích cụ thể mọi mặt của thế lực hắc đạo ở nội địa châu Âu, tỉ mỉ chuẩn bị cả một danh sách những kẻ phải chết... Chúng quả nhiên giống y như đúc danh sách diệt trừ của William.”

Diệp Vũ Chân khẽ nhếch khóe miệng, tao nhã thông dong ngồi trước ánh đèn nhả ra từng chữ “Trí tưởng tượng của anh đúng là không phải phong phú bình thường nữa rồi!”

“Tốt nhất nên khai rõ ra đi!” Lâm Long khẩn thiết nói “Tuy rằng anh là cảnh sát, không thể để những tội lỗi làm tỳ vết nhơ bẩn, nhưng tôi có thể phóng những đóng góp của anh lên mức cao nhất, anh lập công chuộc tội, tôi sẽ bảo đảm an toàn cho anh... mãi mãi bảo đảm an toàn cho anh.”

“Mãi mãi bảo đảm?” Diệp Vũ Chân khép hờ mắt, cười khê “Thật sự cảm tạ ý tốt của anh, có điều tôi vẫn quen tự lo cho mình rồi.”

“Vũ Chân, anh đừng tưởng William có thể giúp gì nhiều cho anh. Phải, hắn là một con chó điên, có thể thay anh diệt trừ mọi thế lực hắc đạo anh không vừa mắt. Nhưng con chó điên này ăn sạch tất cả con mồi trước mắt nó, nghĩa là nó sẽ quay lại ăn luôn cả chủ nó là anh... Trên thực tế, tôi nghe thấy bảo hầu như tối nào William cũng gào thét lời tên anh ra nguyên rủa.”

“Chỉ có tôi... Vũ Chân, chỉ có tôi mới đủ thực lực để giúp anh được.”

Diệp Vũ Chân nhẹ nhàng nâng tầm mắt “Lâm Long, ai cũng đều gọi anh là John Nore. Anh có cha là tổng quản lý hành chính kỳ cựu của Interpol, mẹ cũng là tiểu thư của gia tộc Gambino, còn cậu lại là Bố Già của Ý...”

Lâm Long nheo mắt, không nói gì.

Diệp Vũ Chân từ tốn nói “Thật là có lỗi, bây giờ tôi mới nhớ ra anh. Vì từ nhỏ tới lớn thông tin về anh vẫn thuộc tình trạng cơ mật, tôi chỉ liếc vội qua ảnh chụp hồi bé của anh ở trường học.” Anh bấm ánh mắt lên Lâm Long “Tôi không hiểu tôi có cái gì làm cho anh có hứng thú với tôi như vậy, thậm chí còn tình nguyện dốc sức vì tôi.”

Lâm Long đan hai đầu ngón tay, ghé gần vào Diệp Vũ Chân, se sẽ cười “Anh có biết trên đời này hầu hết con người đều cực nhàm chán, lũ thanh cao thì tiếp xúc thấy rất ngu xuẩn, bọn dề tiện thì chả có nổi thú vị gì, còn lại một ít thì rặt toàn là ngục quân tử cả thôi. Những kẻ này trong mắt tôi chỉ y như rác rưởi được đánh số thứ tự.”

“Nhưng mà anh không như thế... Tôi đã xem rất nhiều tài liệu về anh, tất cả, từ giọng nói, đến hình ảnh, mọi lý mọi phân tài liệu.”

Lâm Long hấp háy mũi, ngẩng đầu sáng khoái “Về ngoài của anh, xuất thân, tính cách, mỗi một dạng đều là perfect. Kẻ khác nghĩ anh trong sạch, có lập trường vững vàng, nhưng anh giống một vật thể trôi xuôi hơn... tùy thời mà biến đổi... mọi hoàn cảnh mọi sức ép.”

Diệp Vũ Chân cup mắt đắm chiêu, lắng lắng nghe Lâm Long hào hứng trình bày.

Lâm Long cười rộ “Cái cảm nhận bí ẩn về anh hấp dẫn tôi, tôi thích nhìn ánh mắt anh vô thức mà miên man. Đáp án như vậy đã đủ hay chưa?”

Diệp Vũ Chân hờ hững đáp “Chỉ có thể chứng tỏ anh quá là tẻ nhạt thôi.”

Lâm Long mỉm cười bước đến sau lưng Diệp Vũ Chân, đường mắt chạm đến sợi tóc đen của anh dài chạm đến cả chiếc áo chất bằng sợi đay, có chút khăn khăn nói “Xem ra anh không hiểu tôi sâu sắc như tôi hiểu anh rồi...”

Ngón trỏ của hắn trượt dọc theo sợi tóc kia, Diệp Vũ Chân chợt nổi da gà.

Diệp Vũ Chân kín đáo nghiêng thân về phía trước, rời khỏi ngón tay lạnh lẽo nọ “Hiểu quá rõ một ai đó, tôi không có nhả hứng.”

“Anh có biết tôi là quý tộc...” Tiếng nói của Lâm Long thay đổi, từ một phân tích gia lưu loát biến thành một thứ rin rít lạnh như băng.

“Bình thường tôi mà thích cái gì, tôi đều tự trả tiền để mua, bất quá nếu kẻ khác không chịu, tôi chỉ có chiếm đoạt...” Hắn dấn lại vành tai Diệp Vũ Chân “Tôi ghét nhất bị người khác làm tôi không cảm nhận được thân phận quý tộc của mình.”

Diệp Vũ Chân nghe vậy, nghiêng đầu cười “Đáng tiếc, tôi không thể định giá bán cho anh được.” Nói xong tay chớp lên, xích trói cổ tay rơi xuống bàn. Chưa kịp thực thi động tác tiếp theo, cơ thể đột nhiên chấn động nhoài lên trên ghế.

Lâm Long ngoáy ngoáy cây bút máy trong tay, tay trái chỉ vào nó, cười “Đây là côn điện mới nhất, kích cỡ chỉ bằng một cây bút nhỏ, vô cùng tiện lợi khi mang theo, uy lực lại không thể coi thường. Anh rời Interpol đã lâu, tôi quên bém luôn giới thiệu cho anh đấy.”

Diệp Vũ Chân bị dòng điện cường đại hạ gục, gần như vô lực nằm trên mặt đất, hơi hơi run rẩy.

Lâm Long đỡ anh đứng dậy, đặt trên bàn, ngắm nhìn khuôn mặt anh trong chốc lát mới lẩm bẩm “Perfect, perfect, Vũ Chân, anh thật sự làm cho người ta vừa thấy đã muốn giữ chặt lấy... Diệp Vũ Chân, cơ thể của anh đích xác tượng trưng cho dục vọng.”

Hắn gỡ áo sơ mi của Diệp Vũ Chân, vắn về chiếc bùa hộ mệnh quái dị, rồi thuận tiện tự tay tháo cả thắt lưng anh.

Vàng trán Lâm Long dường như cũng thấm một ít mồ hôi, yết hầu giật giật, thủ thủ “Thật có lỗi là lần đầu tiên của chúng ta lại không phải trên giường Kingsize, cũng không có hoa hồng ngào ngạt. May là anh cũng chẳng phải đàn bà, cho nên tôi nghĩ chỉ có cái bàn lẫn còng tay cũng sẽ không làm cho anh tiếc nuối đâu nhỉ.”

Lâm Long một lần nữa trói hai tay Diệp Vũ Chân lại, bắt gập dưới lớp áo sơ mi rộng mở là làn da thịt lộ ra, không khỏi cảm thấy khô khốc miệng lưỡi, mặc dù bản thân trước nay không hề thiếu thốn sắc đẹp cũng không làm cho hơi thở ngừng được nặng nề.

“Shit!” Lâm Long gừ nhẹ một tiếng. Diệp Vũ Chân tuy rằng rất đẹp nhưng tuyệt đối không tính là mặt hàng đứng đầu trong số hắn đã chạm qua. Thế mà không hiểu sao, hắn lại có mong muốn cấp bách với Diệp Vũ Chân đến thế.

Hai tay Lâm Long phiêu du dọc theo nước da thịt xinh đẹp, cảm thụ cả mồ hôi lạnh lạnh thấm qua, mịn màng, càng thêm phần co giãn. Lâm Long cúi xuống vươn lưỡi liếm trên da thịt Diệp Vũ Chân, đầu lưỡi đánh chuyển linh hoạt tựa loài rắn. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng cơn run nhẹ không khống chế được của anh, không phân rõ được là sợ hãi hay là do \*\*\* bị khơi gợi.

Lâm Long ngửa đầu, liếm nhẹ môi, một tay thông thả mở khóa quần Diệp Vũ Chân, tiếng kéo khóa rất khê lại như một tiếng kích thích cường lực làm cho Lâm Long đạt đến đỉnh hưng phấn tột cùng.

Mồ hôi trên trán hắn nguyên bản lấm tẩm, trong nháy mắt đã ướt đầm đìa, hơi thở gấp gáp cũng đã trở nên phập phồng như trâu, tay hắn vội vàng tiến vào trong quần mà sờ soạng.

“Lâm Long...” Diệp Vũ Chân chợt vô lực kêu lên một tiếng.

Lâm Long ngước lên, dưới ánh đèn, sắc mặt Diệp Vũ Chân trắng bệch như giấy, nhịp thở hỗn hển rất bé. Hắn nhú mi, ghé sát vào Diệp Vũ Chân ân cần hỏi “Không thoải mái à, Vũ Chân?”

Diệp Vũ Chân bất thành linh trốn hai mắt, đôi tay bị trói thô bạo đánh lên đầu hắn.

Lâm Long cuống quýt né đầu sang một bên, khó khăn lắm mới thoát khỏi sợi xích trên tay Diệp Vũ Chân, nhưng vẫn không né tránh được Diệp Vũ Chân nhòe người dậy, đá một cước vào gáy hắn.

Lâm Long nặng nề ngã lăn quay trên mặt đất, Diệp Vũ Chân từ trên bàn ngồi dậy, trong chốc lát, dây xích lại được cởi ra, anh nhảy xuống bàn.

Diệp Vũ Chân vừa từ từ sửa sang lại quần áo, vừa lạnh nhạt bảo “Hình như tài liệu của anh chưa ghi rõ tôi còn từng qua lớp huấn luyện chịu điện giật rồi. Có vẻ tài liệu anh có vẫn chưa đầy đủ lắm đâu.”

Chỉnh xong quần áo, Diệp Vũ Chân nhanh nhẹn ngồi xổm lột sạch sẽ quần áo trên người Lâm Long, sau đó móc bật lửa trong túi ra, chất số quần áo kia lên bàn, bật bật lửa đốt cháy đồng quần áo.

Lâm Long ừ hử một tiếng, mơ mơ màng màng đưa mắt nhìn lên. Diệp Vũ Chân nhìn lại hắn, cười cười “Người anh được ra phết, tráng kiện lại tinh lực dư thừa, làm Interpol lãng phí cái sự tài giỏi lắm, đi nông trường hỏi xem có cần ngựa đực hay không đi, hợp với anh hơn đấy.” (4)

Khói bốc lên dày đặc, toàn tòa nhà vang chuông báo cháy. Diệp Vũ Chân mở cửa đi ra, Lâm Long vừa mới đứng dậy, chỉ thấy anh không quay đầu mà hất tay lên, cái bật lửa rơi vào trong ngọn lửa bùng bùng.

Lâm Long hoảng hốt vội vàng nhảy lùi lại, cái bật lửa đã lập tức nổ tung, tàn lửa vương vãi trên da thịt trần trụi của hắn. Lâm Long đau đớn dập dẫm lửa trên người hắn, trong khi Diệp Vũ Chân đã đi khỏi đó rồi.

Toàn bộ đồng nghiệp trong tòa nhà đều chạy ra ngoài, chỉ có Tom không nhanh không chậm đi đến chỗ Diệp Vũ Chân, hỏi nhỏ “Tổ trưởng Diệp, anh không sao chứ?”

Diệp Vũ Chân đưa tay chà chà vào túi quần, mỉm cười trả lời “Tổ trưởng Lâm hiển nhiên là một đồng nghiệp rất có tình nghĩa, chỉ hỏi han vài câu lấy lệ thôi, không làm khó gì tôi cả.”

Tom liên tục gật đầu, thấy bốn bề chung quanh không có ai để ý, cậu bèn kề sát Diệp Vũ Chân thì thầm “Tổ trưởng Diệp, cái ông tổ trưởng Lâm này lợi hại ghê đó, anh ngàn vạn lần đừng để hắn lừa, ăn được của hắn cái gì đều mệt lắm.”

Diệp Vũ Chân mỉm cười nói một câu cảm ơn, rồi đi ra cổng cảnh ngục.

Anh lặng lẽ nhìn thoáng qua tòa kiến trúc hơn trăm năm tuổi vây quanh đầu phố Luân Đôn, giữa ánh sáng ban ngày, hết thấy thoát nhìn không có điểm gì khác thường, nhưng Diệp Vũ Chân biết rõ, tại một nơi tối tăm nào đó ẩn khuất trong ấy, có vài thứ phát sinh biến hóa đủ khả năng rung chuyển đất trời.

“Không biết có gì William lại có được sự nâng đỡ của ả đàn bà góa chồng Joan Jilly đó. Chủ nhân, anh có biết ít nhất 70% địa bàn Bắc Âu thuộc quyền sở hữu của lão chồng đã thành ma của mẹ ta không? Và đếm sơ sơ cũng khoảng 80% mấy thằng đại ca bây giờ là chỗ quen biết với chồng mẹ trước kia.”

“Nếu mẹ ra mặt ô dù cho William, cộng thêm tiền của hắn, thuốc phiện của hắn, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn!”

“Shit!” Andrew nghe xong ném bàn báo cáo trên tay xuống, lầu bầu một tiếng rồi chau hàng lông mày hỏi “Xét cho cùng thì William đã ton hót kiểu gì mà động được tâm con mẹ góa kia thế?”

“William chẳng những đi thuyết phục Joan, hắn còn tạo ra rất nhiều phiền toái khác ở Tây Âu, thống lĩnh được kha khá địa bàn. Mà kỳ lạ nhất chính là, các băng đảng thuộc những địa bàn ấy lại đấu đá chém giết lẫn nhau, hình như William có ý chờ trai cò đánh nhau xong rồi thì làm ngư ông đắc lợi.”

Andrew thở hắt ra, hơi hạ mi mắt, chậm chậm nói “Nếu Joan Jilly biết chồng mẹ là do tao xử, chơi cho thằng con mẹ cũng thành phát điên, chỉ sợ mẹ ta chẳng cần chờ William xem trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, cũng sẽ chắc chắn xử lý tao trước đã.”

Tên đàn em đồ đen giật giật con ngươi, lấp bắp “Chủ, chủ nhân, anh cứ hay nói đùa!”

Andrew liếc xéo hắn, hỏi “Làm sao, mày sợ mày biết nhiều quá rồi sẽ bị thủ tiêu ư?”

Sau lưng tên đàn em túa ra từng dòng mồ hôi lạnh, nén không được hạ tầm mắt, nói năng cà lăm “Chủ nhân, em nhất định sẽ giữ kín bí mật này đến tận khi chết.”

Andrew có hơi hiểu kỳ hỏi hần “Mày định giữ trinh hộ gái \*\*\* chắc?” (ý chú là lo bò trắng răng ý =)) chú thật là sáng tạo =))

Tên đàn em xuất ra một nụ cười gượng gạo “Trả tiền là được rồi, sao phải giữ trinh cho \*\*\*, thuộc hạ cũng chả giữ được.”

Andrew cười lạnh “Một khi đã như vậy, mày cần gì phải đi gìn giữ cái bí mật đã sắp bị tuồn ra? Cứ chỉ cần giết được người là xong, xử nhanh trước khi chúng nó kịp tuồn.”

Tên đàn em đồ đen lập tức cúi đầu, đồng dạc một tiếng “Rõ!”

Theo tiếng đáp này, đàn em của Andrew cảm giác được nội bộ của Bắc Âu sắp chìm ngập trong một trận máu vấy tanh tuổi đến nơi rồi.

Ở một vườn nhà yên tĩnh nào đó nơi châu Phi xa xôi, một chàng trai diện mạo thanh tú tự dưng hét ầm lên, làm cho người con trai áo đen ngồi đầu bàn ăn bên kia giật bắn cả người, tóc mái thật dài của y che khuất đi vầng trán, đôi mắt mấp mờ một vẻ buồn ngủ mông lung.

“Cái gì đấy, An Lâm?” Người con trai áo đen cất tiếng hỏi. (TT)

“Tăng Vũ Sâm, Tăng Vũ Sâm! Tổ chức Interpol thế mà lại giao nhiệm vụ cho tôi này!” Hứa An Lâm kích động hết cỡ, hai má vốn dĩ trắng nõn vì thất kinh mà lộ một mảng ửng đỏ.

Tăng Vũ Sâm ngửa đầu trầm tư trong chốc lát, mới lẩm bà lẩm bẩm “Chả lẽ tổ chức Interpol lại gửi nhầm thư nữa rồi?” Hứa An Lâm đã kích động bật dậy “Cậu thì biết cái gì? Đây là chỉ lệnh tổ trưởng đích thân giao tôi đó, chỉ lệnh này giống y xì cái mà năm đó anh ấy cho tôi luôn. Anh ấy nhấn là: McDull (5), mang Nguyệt Quang Bảo Hạp (6) trở về đi. Prince de la Bun (7).”

Cặp mắt đang mơ mơ màng màng của Tăng Vũ Sâm bỗng chốc sáng rực, y bảo “Hóa ra biệt hiệu của cậu là McDull, còn Diệp Vũ Chân lại là Prince de la Bun. Thế Nguyệt Quang Bảo Hạp là cái gì?” Đoạn nhón lấy quả đu đủ trên bàn từ tốn gặm.

Hứa An Lâm như là mừng quá hóa điên chẳng để ý gì. Hần ngẩng đầu lên trời tự vấn “Tại sao lâu như thế rồi tổ trưởng mới yêu cầu tôi trả lại Nguyệt Quang Bảo Hạp nhỉ?”

Tăng Vũ Sâm thoáng ngạc nhiên, xoa xoa cổ họng ho khụ lên, Hứa An Lâm bực mình lườm y, mắng “Cậu này nữa, ăn đu đủ mà cũng không xong.”

Tăng Vũ Sâm thở dài một hơi, một mối hỏi “Hồi ấy cậu và Diệp Vũ Chân có nhiều bí mật ra phết nhỉ. Nguyệt Quang Bảo Hạp là cái gì?”

Hứa An Lâm vẫn đang trong tình trạng đắm chiêu, hần khẽ thì thào “Tôi cũng không hiểu sao tổ trưởng lại kêu nó là Nguyệt Quang Bảo Hạp nữa” Hần vừa nhắc mi đã thấy con người đen bóng của Tăng Vũ Sâm cách mình có 3cm, hoảng sợ nói “Làm trò gì đấy?”

Tăng Vũ Sâm híp mắt chậm rãi, bảo “Đây là một bộ phim siêu kinh điển luôn đấy. Nói về một con nhện tinh gọi là Xuân Thập Tam Nương, cô ta có một ông chồng hiền lành thật thà một lòng một dạ với cô ta là Nhị Dương Gia. Vốn hai người rất tương thân tương ái, ai ngờ đâu một hôm Xuân Thập Tam Nương tự nhiên nhận được một cái bảo hạp, được gọi là Nguyệt Quang Bảo Hạp.”

“Cô ta sơ sẩy mở nó ra, bên trong xổ ra một con hàu tinh đến từ năm trăm năm trước gọi là Chí Tôn Bảo, giả trang kẻ khác, tự xưng là Prince de la Bun, hoành đào đoạt ái, chia rẽ hạnh phúc gia đình người khác.”

Hứa An Lâm nghe đến đây, quay đầu hồ nghi nhìn đến Tăng Vũ Sâm đang nghiêm túc kể chuyện, chỉ thấy y vẫn tỉnh bơ kể tiếp “Vì thế Nhị Dương Gia hiền lành bởi hạnh phúc gia đình chỉ có thể chiến đấu với Prince de la Bun xảo quyết đó thôi. Chính nghĩa giành được thắng lợi. Thời khắc mấu chốt, Prince de la Bun đã mở cái Nguyệt Quang Bảo Hạp để trở về.” (8)

Hứa An Lâm nhìn nhau với Tăng Vũ Sâm thật lâu, mới chậm chậm thốt lên “Một câu chuyện quá là quen.”

Tăng Vũ Sâm vẫn giữ nguyên nét mặt “Diễn viên cũng thật là khéo.”

Hứa An Lâm nghiêng nghiêng mái đầu, suy nghĩ gần nửa ngày mới bật cười khúc khích “Tăng Vũ Sâm...”

“Ừm?”

“Cậu có đặt giả thiết là... Hoàng tử Dừa Dầu mang theo Nguyệt Quang Bảo Hạp trở lại năm trăm năm sau là để tìm đến Xuân Thập Tam Nương không?”

Biểu cảm trên mặt Tăng Vũ Sâm hơi hơi hóa đá. Y mở lớn miệng a một tiếng, Hứa An Lâm đã tiện tay đút một miếng đu đủ vào miệng cho y, cười nói “Đi thôi, bọn mình soạn hành lý đi.”

“Cậu không còn là nhân viên của Interpol nữa rồi mà!” Tăng Vũ Sâm í ới về phía hắn.

Hứa An Lâm ngoái lại cười rộ “Nhưng mà người nhần nhủ tôi không chỉ là Interpol... Anh ấy là Prince de la Bun.”

Chú thích:

1 + 3. Nhà hát Her Majesty’s (hay nhà hát Nữ Hoàng) là một nhà hát West End, thuộc Haymarket, Westminster của Luân Đôn, có 1216 chỗ ngồi, được thành lập năm 1705 bởi kiến trúc sư kiêm nhà soạn kịch John Vanburgh với lối thiết kế Grade II Listed.

Tên của nhà hát được thay đổi theo các đời Hoàng đế. Đầu tiên là nhà hát Hoàng đế (King’s Theatre) năm 1714 theo vua George I, sau đó đổi thành nhà hát Her’s Majesty năm 1837, gần đầu nhất lại được biết với tên nhà hát His Majesty’s từ 1901-1952, và trở thành Her Majesty’s theo Nữ hoàng Elizabeth II. Hiện nay nhà hát được sở hữu bởi Really Useful Group (RUG) – một công ty quốc tế được lập năm 1977 bởi Andrew Lloyd Webber cũng là tác giả của ‘The Phantom of the Opera’ ^^”

‘The Phantom of the Opera’ được diễn ở nhà hát từ năm 1986 cho đến tận giờ và là vở diễn biểu tượng của nhà hát.

Lô là chỗ ngồi sang trọng, được bố trí thành những phòng nhỏ xung quanh phòng lớn trong rạp hát, nhà hát.

kiểu vậy (mò mãi không thấy có cái ảnh nào chụp cái Her Majesty’s toàn cảnh tử tế nên lấy tạm tranh vẽ năm 1808:”> là chỗ 2 bên sân khấu ấy):

mình cứ thắc mắc mãi, “thành lan can hứng chịu liên tiếp một đợt lại một đợt trùng kích, nhìn qua như là sắp gãy”, nó cứng với chắc như này cơ mà, làm kiểu gì mà mạnh đến mức “như là sắp gãy” được thế nhỉ =>))))))

2. Ngoài 6 vùng như đã từng chú thích bên

Vì Her Majesty’s ở Westminster nên thuộc khu Tây.

4. Anh Chân nói vậy là vì...khụ ngựa là loài có tính dục cực mạnh ạ khụ khụ

5 + 7. McDull là một nhân vật chú lợn hoạt hình nổi tiếng ở Hồng Kông được sáng tạo bởi Alice Mak và Brian Tse, xuất hiện lần đầu là một nhân vật truyện tranh. Các phim bao gồm:

- My Life as McDull (2001)
- McDull, Prince de la Bun (2004)
- McDull, the Alumni (2006)
- McDull, Kungfu Kindergarten (2009)

Prince de la Bun là hoàng tử của dừa dầu và bơ được sản xuất năm 2005, là phần tiếp theo của ‘My life is McDull’.

Chú thích của Lưu Hương về nhân vật này:

“Ngày xưa có một hoàng tử là Prince de la Bun, bởi vì không có đầu óc nên bị Egg Tart cướp ngôi.”

“A, vậy hắn đã làm gì?”

“Vì thế Prince de la Bun cả ngày ở ngoài lang thang rồi lại lang thang, đến khi thành một ông chú, sinh được đứa con gọi là McDull.”

“A, vậy hần đã làm gì?”

“Vì thế hần lại lang thang rồi lại lang thang, cho đến một hôm, hần thông suốt...”

“A, vậy hần đã làm gì?”

“Hần muốn đi tìm Nguyệt Quang Bảo Hạp, trở về quá khứ!”

“A, vậy hần đã làm gì?”

“Vì thế hần tiếp tục lang thang rồi lại lang thang thôi.”

#### 6 + 8. Đại Thoại Tây Du và Nguyệt Quang Bảo Hạp

Tây Du Ký ra mắt đầu tiên ở Hồng Kông, vì trừ cái tên “Tây Du Ký” là giống nhau ra, còn lại không có liên quan nên được gọi là Đại Thoại Tây Du, trong đó có một cái máy xuyên thời gian được tên là Nguyệt Quang Bảo Hạp, bởi tạo hình đẹp lại có nhiều ý nghĩa nên về sau được rất nhiều phim ảnh mượn hình tượng, thậm chí cả phim hoạt hình, ví dụ như McDull’s Stories.

Câu chuyện và nhân vật mà anh Sâm kể trong chương này, bộ phim mà anh nói đến chính là Đại Thoại Tây Du (hay về Việt Nam thì được dịch thành Tân Tây Du Ký, tên tiếng Anh: A Chinese Odyssey) là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Sau khi công chiếu Đại Thoại Tây Du đã nhận được đánh giá cao từ giới phê bình. Năm 2005 bộ phim đã được bình chọn xếp thứ 19 trong danh sách 100 phim tiếng Hoa hay nhất trong lịch sử.

Bộ phim gồm hai phần:

- Tây Du Ký Đệ Nhất Bách Linh Nhất Hồi Chi Nguyệt Quang Bảo Hạp (tiếng Anh: A Chinese Odyssey Part One: Pandora’s Box)

Nội dung: 500 năm trước, Tôn Ngộ Không vì có âm mưu để Ngưu Ma Vương ăn thịt Đường Tăng và đánh cắp Nguyệt Quang Bảo Hạp nên bị Quan Âm trừng phạt. 500 năm sau, hậu thân của Tôn Ngộ Không là Chí Tôn Bảo trở thành bang chủ bang Lưỡi Búa, băng cướp chuyên hành nghề trên vùng sa mạc. Trong một lần tình cờ Chí Tôn Bảo bắt gặp hai chị em yêu tinh Xuân Thập Tam Nương – Bạch Cốt Tinh và bị hai người bắt về Động Bàn Tư cùng với thủ hạ của Chí Tôn Bảo là Nhị Đường Gia. Tại đây Chí Tôn Bảo nhặt được Nguyệt Quang Bảo Hạp, bảo vật của Bàn Tư Đại Tiên và quay trở lại quá khứ 500 năm trước.

- Tây Du Ký Đại Kết Cục Chi Tiên Lý Kỳ Duyên (tiếng Anh: A Chinese Odyssey Part Two: Cinderella)

Nội dung: Sau khi trở về quá khứ, Chí Tôn Bảo phát hiện ra rằng mình đang đứng trước Thủy Liêm Động, tại đây anh gặp Tử Hà tiên tử, một tiên nữ vì vi phạm phép tắc trên thiên giới nên bị đày xuống trần, cô có lời thề là bất cứ ai rút được thanh kiếm của mình thì sẽ trở thành chồng của cô. Tử Hà tiên tử quyết định đổi tên động thành Bàn Tư động còn bản thân cô trở thành Bàn Tư đại tiên. Dần dần Chí Tôn Bảo nhận ra rằng mình chính là hóa thân của Tôn Ngộ Không và phải cùng Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tĩnh tham gia bảo vệ Đường Tăng thoát khỏi Ngưu Ma Vương đi lấy kinh.

Ghi chú của người dịch:

Vậy là sau khi tìm hiểu về 2 bộ phim, cho đến giờ tớ vẫn không hiểu câu chuyện mà anh Sâm kể cho bạn Lâm nghe ở trên là thuộc bộ phim nào, dù cho tớ đã dành trọn cả 1 buổi chiều ngoài quán net để dow McDull về xem, tớ vẫn không hiểu nổi anh Sâm kể về phim gì, vì trong McDull không có nội dung như thế, mà Đại Thoại Tây Du thì càng không có sự xuất hiện của Prince de la Bun, và như các bạn đọc nội dung 2 phần Đại Thoại Tây Du ở trên thì có thể thấy nội dung phim khác hoàn toàn với lời kể của anh (ví dụ, Nhị Đường Gia vốn là thuộc hạ bang Lưỡi Búa dưới trướng Chí Tôn Bảo chứ không phải vốn là chồng của Xuân Thập Tam Nương...).

Tớ đã có 2 buổi nói chuyện với bạn Can và Yura về cái này (cảm ơn hai bạn nhiều) nhưng vẫn không đi được đến kết quả chắc chắn, chỉ có thể kết luận, anh Sâm kể bậy == (ừ thì, anh ấy vốn chuyên gia “điều

toa” mấy cái vụ kể chuyện mà, hẳn không ai còn lạ == lúc đó tớ rất cú, vì ảnh làm tớ lằng nhằng nguyên cả một buổi chiều chỉ để xem phim hoạt hình ==)

Tuy nhiên, đây có thể là phiên bản Đại Thoại Tây Du và McDull, Prince de la Bun phiên bản của Lưu Hương aka của serie Bóng Tối Ngăn Trở này. Câu chuyện anh Sâm kể có thể mang tính ẩn dụ lớn, mà cho đến giờ, tớ vẫn chỉ nghĩ được một trường hợp lớn, đặt giả thiết, Nguyệt Quang Bảo Hạp chính là cái kết sắt đựng kim cương bốn mươi triệu USD, và anh Chân là Chí Tôn Bảo, vậy đôi vợ chồng Xuân Thập Tam Nương và Nhị Đường Gia có thể lẫn lộn là một trong hai người Hứa An Lâm và Tăng Vũ sâm (dù Xuân Thập Tam Nương là bạn Lâm hay anh Sâm cũng đều đúng, và ngược lại). Hai “vợ chồng” đã phải trải qua chiến đấu để được về bên nhau.

Rồi Chí Tôn Bảo mở Nguyệt Quang Bảo Hạp ra và trở về quá khứ bằng nghĩa anh Chân đã cầm theo cái kết và rời đi, và anh gặp bạn Lâm, hoặc anh Sâm (để làm gì thì mấy chương sau biết:)D)

Đó là ý kiến của tớ. Ai có gì thì cứ đóng góp ý kiến ^^

Cách đây hơn tuần có đọc được bài viết của bạn Kimlele, bạn nói về nguyên lý “tảng băng trôi” của Hemingway, trong đó bạn có lấy dẫn chứng Bóng Tối Ngăn Trở, “tảng băng trôi” với ba phần nổi và bảy phần chìm, người đọc phải tự khám phá và cảm nhận để tìm hiểu phần chìm đấy, quả thật tớ thấy chương này của bà Hương nó đúng là điển hình của “tảng băng trôi” =) mà tỷ lệ nổi chìm chắc chắn còn kinh hơn cả tỷ lệ 3:7 =))

Đây là chương tớ hãi sợ nhất trong Biển Dục, bởi, đầu tiên là trong chương này Lưu Hương tự nhiên câu cú ngữ pháp viết khá rối, không như những chương truyện khác, phải đọc khá tỉ mỉ mới hiểu được chính xác nội dung bà viết, thứ 2 là cái sự phình phèo kia kìa làm tớ lẩn tẩn bối rối mãi =) trông thể thôi chứ tớ đánh vật với nó bao nhiêu ngày ấy, người ta đã chả giỏi giang gì tiếng Anh cho cam mà phải lượn từng web một để tìm hiểu về 2 cái phim, khổ lắm, mong mãi được ngày anh Sâm xuất hiện mà dính ngay cái ổ gà to đùng A

dầu sao cũng đã có thể hoàn thành được nó rồi, thấy rất mãn nguyện:”P thôi thì, bây giờ ngồi gặm gối khóc đây, anh yêu đã comeback TT

cám ơn mọi người đã bỏ thời gian đọc hết, vậy là tớ vui r:”D (nếu có góp ý nữa thì càng vui:”D)

P/s 1: anh Chân lắm fanboi quá =)) ai gặp anh cũng đều thành fanboi của anh hết:”>

P/s 2: khiếp cái đôi kia sang Nam Phi rồi hú hí quá =))))))))))

P/s 3: Về nội dung The Phantom of the Opera và Erik, Raoul vs Christine các loại, ai k hiểu thì quay lại đọc chú thích số 2

## 7. Chương 7

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Lớp áo khoác bên ngoài màu be của Diệp Vũ Chân bị ấn vào một nòng súng, thanh âm lạnh lẽo ra lệnh “Không được nhúc nhích, vương tử muốn gặp người.”

Diệp Vũ Chân khẽ cong khóe miệng mỉm cười, hỏi lại “Chẳng phải ta đang tới gặp hán đây sao?”

“Biết điều một tí đi!” Kể phía sau lưng hung dữ nạt, sau đó đẩy Diệp Vũ Chân tiến về phía trước, bịt mắt nhét anh vào một chiếc xe ô tô.

Khoảng nửa tiếng sau, đôi mắt Diệp Vũ Chân được gặp lại ánh sáng.

William tóc vàng đang đỡ một ly rượu đỏ, âm trầm nhìn tới Diệp Vũ Chân trong màu be của áo khoác, ánh mắt của hán như là tỉ mỉ bóc múc từng ly từng tí. Nơi nghỉ của hán lại vừa tu sửa lần nữa, tráng lệ như hoàng cung, lại đậm đà bản sắc dân tộc.

Diệp Vũ Chân nhoẻn cười ném cái mặt nạ màu đen trên tay xuống chiếc thảm Afghanistan “Lâu rồi chưa gặp, vương tử William!”

William im lìm không đáp, ngắm nhìn ánh đỏ của rượu sóng sánh trong lòng bàn tay, mới cất tiếng “Nhờ phúc của người, cảnh sát Diệp, mà giờ ta là người bị cả châu Âu thù hận rồi.”

“Trước mắt thì người cũng có tiềm năng trở thành trùm hắc đạo châu Âu, không đúng sao? Chẳng lẽ đó không phải mục tiêu người đeo đuổi?”

William nhìn người trước mặt hắn, anh ta tựa như là quý tộc điển hình cho cả xã hội thượng lưu, áo khoác màu be khéo léo bao lấy thân, mái tóc đen rũ xuống, thanh nhã mà tươi cười.

William không khỏi thấy cáu, hỏi thẳng “Rốt cuộc mục đích của người là gì?”

Diệp Vũ Chân hạ tầm nhìn, lại cười nói “Lúc trước không phải ta đã nói rồi ư? Chỉ cần người nghĩ biện pháp cứu ta ra, ta sẽ làm cho người trở thành trùm hắc đạo nhất nhì của châu Âu.”

William gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Vũ Chân, bỗng uống cạn kiệt ly rượu, hỏi “Nói như vậy chúng ta không ai nợ ai?”

“Không ai nợ ai!”

“Tốt lắm!” William rút ra một khẩu súng lục chìa vào Diệp Vũ Chân “Vậy thì bây giờ ta sẽ một đạn xuyên bụng đầu của người, đỡ cho người sau này gặp ta phải chào hỏi ta.”

Một cái lông mi của Diệp Vũ Chân cũng không buồn động, chỉ là cười dừng dừng nhìn đến khuôn mặt nguyên bản đẹp đẽ giờ đã hé ra nét méo mó hung tợn “Khỏi cần phiền phức như thế, vương tử người sau này sẽ phải vất vả chào hỏi nhiều người lắm, cứ miễn cho ta là được rồi.”

“Người nói rằng đó đều là những thông tin cơ mật cực đoan trong nội bộ, ta chỉ cần đem một ít trong số đó lan truyền ra, chúng sẽ tự giết nhau, ta có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi, thế nhưng sao đến giờ chúng cứ y lũ chó dại đuổi theo ta thế?” William gằn như nổi gân mà chất vấn.

Diệp Vũ Chân mỉm cười không trả lời.

William thở hổn hển, mãi một lúc lâu sau mới quăng mạnh súng xuống đất, quát “Nói trắng phớ ra người muốn ta làm cái mẹ gì?”

Diệp Vũ Chân lách người đi đến bên bàn trà khắc hoa văn tinh xảo, đoạn ngẫu hứng cầm lên hộp xì gà bằng bạc, ngón tay thon dài mở nó, khéo léo lấy ra một điếu xì gà Cuba (1), đặt ở đầu mũi nhẹ nhàng hút.

Thời gian trôi qua thật lâu, anh mới từ tốn nói “Ồ giữa một đàn sói, có một con nắm được nhược điểm của mọi con sói khác, như vậy con sói đó sẽ trở thành gì?” Diệp Vũ Chân cười nhẹ nhìn William đang trừng trừng oán hận, nói tiếp “Có thể khẳng định được rằng, nó sẽ không thể leo lên làm vua... mà là kẻ thù chung!”

William quan sát anh hồi lâu mới giác ngộ “Người đã sớm biết rồi?”

Diệp Vũ Chân cười lạnh một tiếng “William, ta giống như đã trao cho người một thanh kiếm, người không làm bị thương người mà lại thương bản thân, ấy là bởi người bất tài.”

William trợn trừng khuôn mặt đẹp, lại ngẫm nghĩ, rồi bảo “Diệp Vũ Chân, ra điều kiện đi.”

Diệp Vũ Chân mỉm cười “Nếu ta là người, trước tiên ta sẽ đi tìm một ô dù để giúp đỡ, như vậy ít nhất cũng không bị cô lập hoàn toàn...”

“Tìm được ai giờ?” William bám lấy Diệp Vũ Chân, khách sáo xin chỉ bảo.

“Andrew chẳng hạn?” Diệp Vũ Chân đề nghị, cẩn thận thả lại điếu xì gà về chỗ cũ, sau đó đóng hộp lại.

William bật lên tiếng cười khe khẽ, nói “Người nên nhớ Andrew đang nỗ lực hạ bệ ta.”

“Phải biết chọn dịp.” Diệp Vũ Chân hời hợt đáp.

William nhếch mép “Hiện tại uy danh tiếng tăm của Andrew đã tăng vọt. Người muốn ta đem địa bàn đã yên ổn thu được trong tầm tay ngoan ngoãn tặng cho Andrew á?”

“Đối với người mà nói không có gì tổn thất cả. Địa bàn của Andrew được mở rộng, làm ăn từ kim cương của người cũng có chiều hướng tốt đẹp, trừ việc không được buôn lậu thuốc phiện ra.” Diệp Vũ Chân mỉm cười.

William dùng loại ánh mắt đã-hiểu-rõ ném đến Diệp Vũ Chân, sau một lát bèn từ tốn nói “Tất cả đều nằm trong kế hoạch của người rồi ư? Người chỉ coi ta là kẻ chết thay cho Andrew, sau đó làm Andrew trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi?”

William rin rít một loại ngữ khí ác độc gần mạnh “Người bị Andrew cưỡng bức, ta vẫn luôn thông cảm cho người, có điều xem ra cả quá trình ấy người cũng hưởng thụ lắm mới có thể sắp xếp chu đáo thế cho Andrew đấy...”

Hắn vất tay lên vai Diệp Vũ Chân, dấn vào vành tai anh rử rử “Thế mà không nói sớm hơn tí đi. Chỗ này của ta rất hay ở chỗ là kẻ có tặng người như Andrew có thể thỏa mãn người, người muốn bao nhiêu đều có hết.”

Diệp Vũ Chân không thể hiện biểu cảm gì, đột nhiên nghiêng sang một bên, còn không chờ bọn vệ sĩ của William kịp phản ứng gì, William đã bị ngón tay Diệp Vũ Chân bóp chặt. Bọn vệ sĩ đều cả kinh, đồng thời giương súng thẳng đầu Diệp Vũ Chân.

Diệp Vũ Chân lạnh lùng cao giọng “Ta cũng có thừa tự tin, trước khi lũ vệ sĩ của người bóp được cái cò súng đã có thể bẻ gãy cổ người được rồi.”

William cố hết sức phát phát tay, bọn vệ sĩ đưa mắt với nhau một lượt rồi mới rút tay thu hồi lại súng.

Diệp Vũ Chân buông lỏng tay, đẩy ngã William xuống đất, đứng đưng nói “William, người cũng là một đứa thông minh. Người chắc hẳn biết nếu ta sống mới là có lợi cho người. Với lại đối với Andrew cũng thế, đúng không?”

William đứng lên, vuốt vuốt cái cổ bầm của mình, nhặt nhèo phun ra một câu “Người cũng biết tự nhìn nhận mình quá đó chứ.”

“Làm giao dịch tiếp đi!”

“Người có gì đáng giá để ta làm giao dịch cùng cơ chứ?” William khẽ nhéo cái cổ thon nhỏ của hắn, cao thấp đánh giá Diệp Vũ Chân tỏ vẻ không có ý tốt.

Diệp Vũ Chân mỉm cười với hắn “Nói cho người nghe một bí mật có thể làm cho Andrew không thể không cùng chung hưởng châu Âu với người.”

Lúc bấy giờ mí mắt Andrew tự nhiên giật giật. Gã tựa người gờ chân bắt chéo. Tên tay sai đồ đen từ cửa đi vào, đem một phong thư cho Andrew thừa “Là thư mời, xem ra hắn đang tính toán chuyện thỏa hiệp với bên ta.”

Andrew cầm lấy lá thư màu trắng, nhìn trót quớt qua cái phong bì, không mở ra mà thuận tay đập nó lên trên mặt bàn làm việc, âm trầm suy tư “Mày nói xem nếu quả thật kẻ đứng sau lưng William là Diệp Vũ Chân, thế tại sao hắn lại không đem bí mật của ta với Joan Jilly nói cho William chứ?”

Tên áo đen đứng trước mặt gã quan sát kỹ càng sắc mặt Andrew, cười đáp “Nghĩa là Diệp Vũ Chân quả nhiên cũng không dám tùy tiện đắc tội với ngài!”

Andrew im lìm, cũng không nói gì thêm. Kẻ áo đen cẩn trọng nuốt nước bọt, lại nói “Trên thực tế, lúc này đây thế cục chao động của châu Âu đối với bên ta mà nói thì cực kỳ có lợi. Đây chắc cũng làm cho Diệp Vũ Chân chột dạ. Anh ta chắc chắn nhìn nhận đúng đắn thực lực của ngài rồi cho nên không thể không có điểm biết điều.”

Andrew nhướn mắt, con ngươi màu ngân hôi bám rịt trên người tên áo đen nửa ngày, tới khi cả lưng hắn đã lạnh buốt cầm cập, gã mới mở miệng “Mày cảm thấy một người ở trên giường nặng nề ra sao cũng không thể làm hắn ta sợ hãi, đến khi xuống giường lại có thể dạy dỗ được ư?”

Tên áo đen hiển nhiên đã sớm quen với kiểu kết luận của Andrew, cố nặn ép ra nụ cười, liên tục nói phải.

Andrew yên lặng hồi chốc mới lầm bầm “Xem ra mục tiêu của Vũ Chân vẫn là ta. Hắn để lại một quân bài, để đến phút cuối cùng ngả bài với ta... Có điều, lý do gì mà hắn muốn mặc cả nhỉ?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, suy nghĩ của Andrew bị đứt phụt. Gã thâm trầm nhìn kẻ bước vào, kẻ ngoài cửa vội vàng ghé vào lỗ tai gã nói nói vào câu. Nhân tình Andrew sáng lên, cao giọng “Tăng Vũ Sâm?”

Tên áo đen hơi hơi giật mình một chút, hỏi “Thằng nhóc đó về châu Âu rồi?”

Andrew ngọ nguậy chân, nói ngắn gọn “Đang ở tầng dưới.”

Tên áo đen bị kinh hoảng “Thằng nhóc này thật lớn mật quá, khi không tự nhiên chạy đến đây làm gì?”

Andrew phì cười “Mày có biết người Trung Quốc có một câu châm ngôn như này không? Có bằng hữu đường xa đến thăm là chuyện đáng giá để hứng khởi. Mày nên hứng khởi đi.”

Tăng Vũ Sâm mặc một cái áo sơmi đen, quần bò rách lỗ chỗ (mốt =)))))), cười tủm tỉm đi đến.

Andrew nhìn thấy người con trai trẻ tuổi có tóc mái dài dài, đôi mắt buồn ngủ mông lung chậm chậm bước tới gần, thực tự do ôm chầm gã, sau đó thoải mái ngồi xuống, mở hộp xì gà nạm kim cương của Andrew ra, thành thạo lấy cái bật lửa bên cạnh châm nóng, rít một hơi, bày ra một cái biểu tình cực kỳ hưởng thụ. (đúng phong cách của anh =))))))

Andrew không than thở tiếng nào chỉ chăm chăm dõi theo động tác của y. Tuy gã biết Tăng Vũ Sâm mưu mô chông chất, cũng không khỏi có một chút tò mò nhìn nhìn đầu y, mở mồm hỏi “Ê Tăng Vũ Sâm, tao khá là hiếu kỳ, đầu của mày có phải làm bằng đá cứng không đấy?”

Tăng Vũ Sâm lè lưỡi, cười nói “Ồ không, đương nhiên rồi!”

“Chả lẽ mày không biết sợ?”

“Sợ á?” Tăng Vũ Sâm mở to cặp mắt như bừng tỉnh sau giấc ngủ triền miên, bảo “Ta tới làm khách nhà một người bạn, có cái gì để sợ?”

“Bạn?” Andrew cố tình tỏ vẻ bị chấn động “Ai là bạn của mày thế?”

“Ồ đương nhiên là ngài!” Tăng Vũ Sâm cũng làm ra biểu tình bị người khác gây tổn thương, ai oán nói “Ta cứ cho rằng nhóm chúng ta ngay từ lần đầu gặp nhau trên sông Thames đã là bạn rồi.”

Andrew buồn cười chất vấn “Cho nên thời khắc cuối cùng mày vứt khẩu súng sang cho Vũ Chân, định để nhân viên Interpol hắn có thể thuận lợi bắt đại ca hắc đạo tao về quy án?”

Tăng Vũ Sâm nhú chặt hai đầu lông mày, ngó đến Andrew đang khoanh hai tay, bảo “Ta còn chưa thèm so đo ngài bỏ ta ở lại nhà giam làm bia chắn, ngài cần gì phải so đo điểm thất lễ nho nhỏ ấy của ta chứ.”

Andrew xoay thẳng hai mắt y, cười há há hai tiếng, vỗ mạnh lên vai Tăng Vũ Sâm rồi hất hất tay ý bảo lũ thuộc hạ áo đen đi ra ngoài đi, sau đó ngồi xuống đối diện Tăng Vũ Sâm hỏi “Không phải đi dạy học ở Nam Phi à, sao lại về châu Âu?” (ts 2 bố hấp, tự dựng thân thiết yêu thương nhau thế, muốn ới quá =)))

“Là vì ta có nhận được thư mời.” Tăng Vũ Sâm thông thả rút từ trong túi quần bò ra một mẩu nhãn nhúm, thấy đến trước mắt Andrew.

Andrew đảo mắt qua, vội vàng mở ra phong thư màu trắng thuộc hạ gã vừa đưa vào, thư mời giống y xì đúc với thư mời của Tăng Vũ Sâm.

“Ngày 09/10, ta trình trọng kính mời các đại gia tộc ở châu Âu đến vùng biển quốc tế (2) thuộc Đại Tây Dương ở phía Tây quần đảo Faroe (3), tham dự buổi tiệc hòa đàm?” Andrew đọc to từng chữ từng chữ một. Gã sừng sốt trong giây lát mới cười vang “Mẹ nó chứ, tao nhận được thư mời mới biết chính mình ba ngày sau phải mời dự họp một đại hội hắc đạo nặng cân nhất châu Âu cơ đấy.”

Tăng Vũ Sâm nhú mày, hỏi “Chẳng lẽ buổi họp mặt này không phải do ngài triệu tập?”

Andrew cười khùng khục “Dĩ nhiên không phải, là William, nhưng cũng không phải chủ ý của William.”

“Nghĩa là ai?”

Andrew thoáng nhếch khóe miệng mới nói “Mày có quen đó... Diệp, Vũ, Chân.”

Tăng Vũ Sâm ú ớ “Anh ta bắt tay với William từ hồi nào vậy?”

Andrew khẽ cười khở “Điều này tao cũng đang muốn hỏi hần đây.” Gã lộ ra vài phần bội phục, nói “Vũ Chân chính là người như thế. Mỗi lần mày nghĩ hần không còn khả năng phản kháng, giãy giụa thêm nữa, thì hần ta có thể thình lình cho mày một nhát trí mạng... Cho nên, mày chỉ có thể chuyên sâu mà nhìn hần, không dám quay đầu đi, cũng không dám lơ là ánh mắt.”

Andrew tự thuyết mấy câu cảm tính xong, có chút thỏa mãn tặc lưỡi. Tuy rằng gã có thể nói với người bên cạnh về Diệp Vũ Chân, nhưng hiểu Diệp Vũ Chân thì không phải ai cũng được. Sự hiểu biết Diệp Vũ Chân có thể khiến cho kẻ khác sợ chết khiếp.

Tăng Vũ Sâm ngó Andrew nửa ngày mới thở dài một hơi nói “Ta từng dặn ngài rồi, không nên đụng vào thiếu gia Diệp!”

Andrew cũng châm một điếu xì gà, hút mạnh hai phát “Đừng nói như thể mày hiểu hần lắm ấy.”

Ngón tay thon dài của Tăng Vũ Sâm dụi xì gà vào chiếc gạt tàn thủy tinh được chế tác một cách nghệ thuật, hờ hững cười “Nhưng ta cũng có hiểu một chút. Diệp Vũ Chân không phải người ngài dựa vào chuyện trên giường mà có thể hiểu được.” Nói xong vỗ vỗ tay đứng lên.

“Mày có đi không?” Andrew thấy y đi ra tới cửa, đột nhiên hỏi.

Tăng Vũ Sâm kéo cánh cửa ra, cười nói “Chắc là có?”

Andrew cười lạnh một tiếng “Tăng gia sớm đã không còn. Ván bài lật ngửa lúc này của châu Âu không còn dính dáng gì đến mày nữa, mày việc gì phải dấn vào tranh chấp?”

Tăng Vũ Sâm có chút dăm chiêu, tự dưng trả lời một vấn đề không hề ăn nhập câu hỏi “Pizza-headed (4) kể cả không tính là bạn của Prince de la Bun, nhưng nếu Pizza-headed không đi, liệu có phải Prince de la Bun sẽ rất cô độc không nào?”

Andrew nghe câu này của y cứ như bị lọt thỏm vào trong sương mù. Gã ngồi yên, đến tận khi xì gà cháy xém cả vào tay gã, gã mới cuống quýt vứt đi.

Andrew suy nghĩ cẩn trọng lại, cầm di động ấn vội một dãy số. Điện thoại thông, trong một khắc gã căng thẳng cả người. Rất nhanh đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mê hoặc, kệ rằng nói alô rất đơn giản nhưng lại làm Andrew nghe thấy thoải mái không nói nên lời.

“Cưng yêu dấu, thấy bảo là người đang muốn mời khách.”

Diệp Vũ Chân cười khê, đáp “Nhầm rồi, Andrew, là người mời khách mới đúng.”

“Ta?” Cặp lông mày rậm của Andrew chau lại “Ta bận rộn lắm, ngày nào cũng phải trả phí trợ cấp hơn nghìn vạn lạng, định là vui vẻ với kim cương một phen, kết quả lại phát hiện ra bị người lừa bòn...”

“Sao? Hóa ra người hao tổn tâm sức thế, kim cương bốn mươi triệu vẫn không đến tay được.” Diệp Vũ Chân nhẹ nhàng nói.

Andrew bèn cười khở “Một cái tủ kính...” Gã thở dài sườn sượt “Vũ Chân. Ta vốn hoài nghi Tăng Vũ Sâm đã đánh tráo kết kim cương bốn mươi triệu đó... Nhưng hôm nay nó đã tới tìm ta. Nếu việc này là do nó làm, cho dù nó là Tăng Vũ Sâm cũng không thể có lá gan lớn như vậy được!”

Diệp Vũ Chân lặng trong phút chốc, mới hỏi lại “Tăng Vũ Sâm tới rồi?”

“Ồ.” Andrew lại thở dài một hơi “Vì người, ta phải gồng mình bao nhiêu mới không đục cho đầu nó mấy cái lỗ đấy...”

“Kể cả người ăn thêm được khí lực ở đâu, ước chừng cũng rất khó bắn được một cái lỗ trên đầu Tăng Vũ Sâm thôi!”

Andrew tràn đầy ganh ghét, hằm hè “Này Diệp Vũ Chân, ông đây nói cho người nhớ, mẹ nó, người đã là người của ông rồi, quá khứ là thế, hiện tại cũng thế mà cả tương lai cũng thế. Ông đây cái gì cũng đều có

thể nhằn người, nhưng nếu người cứ còn dùng dằng thì đừng trách ông sự tình gì cũng đều làm ra được.” (chưa loét =.,)

Andrew thâm hiểm nói xong, đầu dây bên kia phát ra tiếng cười lạnh của Diệp Vũ Chân “Rồi. Đừng giả vờ nông nân nữa. Nói người nhớ thương ta không bằng nói rằng người nhớ thương kim cương bốn mươi triệu còn hơn.”

Andrew không lấy thế làm tức giận, cười nói “Ta nhớ thương kim cương mới có thể lúc nào cũng nhớ tới người được, Vũ Chân ạ. Vả lại người ta muốn chỉ có người! Vũ Chân, ta rất là thắc mắc, người tráo cái kết lúc nào thế, cứ nhiên không ai biết, mà sao cả lũ đồng nghiệp với người cũng hoàn toàn không hay biết gì.”

“Có lẽ viên kim cương bốn mươi triệu đó bản chất đã là hư ảo đối trá rồi.” Diệp Vũ Chân hơi hột tiếp lời.

“Làm gì có chuyện đó!” Andrew quả quyết “William đã xác nhận cái kết có thật, bên trong còn có một viên hình ngôi sao màu xanh hơn ba mươi carat.”

Gã đây ngập tức giận nói “Vũ Chân, chẳng thà chúng ta hợp tác đi, hiện ta có cách mở kết, người có cái kết kim cương. Thứ ở bên trong, chúng ta 4:6, xem xem ta yêu người nên chia vậy đó, người sáu ta bốn, thế nào?”

Diệp Vũ Chân vẫn im lặng không nói gì, mãi lúc sau mới phun ra một ít châm chọc “Không nghĩ là cái yêu của người không đáng giá tiền đến vậy... So với một tên ăn mày, người còn thua kém hơn.” Anh tựa hồ không còn hứng thú gì để tiếp chuyện Andrew nữa “Trên thuyền nói chuyện hợp tác sau.” Đoạn kết thúc cuộc gọi.

Andrew ngậy ra một hồi lâu lắc, đột nhiên nổi trận lôi đình “Ăn mày... Con mẹ nhà người... Hai mươi tư triệu mà không đáng giá tiền...”

Từ bên ngoài đàn em áo đen lại đi vào, cung kính báo “Thưa ngài, bên ngoài rộ lên lời đồn đãi...”

“Đồn đãi tao mời tham dự đại hội hắc đạo chứ gì?”

“Dạ, vâng?”

“Mày thấy tao không có tư cách này ư?” Andrew lạnh lùng nạt.

“Đâu ạ, đâu ạ.”

“Thế thì mày thấy bố mày đêch mời nổi được thằng nào con nào chắc?” Andrew gầm lên.

“Tất nhiên không phải thế ạ, có điều, có điều hoàn toàn chưa từng nghe thấy ngài nhắc đến vụ ấy.” Tên áo đen đành phải hoang mang cười khổ trả lời.

Andrew thở mạnh “Không có gì kỳ quái hết, 09/10 đúng giờ xuất thuyền.”

Diệp Vũ Chân hướng tầm mắt đến ngoài khơi xanh thẳm thẳm, không biết vì sao lòng chợt chộn rộn. Anh bị nhớ lại tiểu đảo Cyclades. Ngày qua ngày anh tựa như một con đà điểu, phóng tung bản thân mình, làm bộ không đối mặt với sự khuất nhục, chỉ bởi vì tại nơi ấy anh mới có thể không phải liên tiếp tự đặt ra những câu hỏi, không phải cố gắng hoàn hảo nghiêm trang, thậm chí không phải lo lắng mình là Diệp Vũ Chân.

“Vì sao người nghĩ Andrew sẽ chịu phối hợp?” William đứng ở sau lưng mở miệng cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

“Chỗ đó rất gần quần đảo Faroe. Người chớ quên, chỗ đó thuộc về Đan Mạch, chính là đại bản doanh của Andrew. Nếu chúng ta gây bất lợi gì cho gã cũng rất khó chạy thoát khỏi trận địa gã bày ra.” Diệp Vũ Chân không quay đầu lại, thần nhiên giải đáp thắc mắc của William, nói tới đây thì mỉm cười “Đương nhiên, gã không biết... chúng ta không định bất lợi gì với gã cả.”

William dõi theo dáng người mảnh khảnh của anh, cách hồi lâu mới sâu xa nhắc nhở “Hy vọng tất cả người đã tính trước rồi, nếu không...”

Diệp Vũ Chân hơi ngoảnh lại, con người đen sẫm thẳng lộ hơi chút ý vị mỉa mai “William, người đừng có uy hiếp ta. Đối với người mà nói, hiện tại không có khả năng mà đe dọa, còn đối với ta mà nói, cũng chẳng còn gì để mất cả. Mà ta so với người càng không hy vọng mọi chuyện bị thêm rắc rối gì hơn.”

William lo lắng liếc Diệp Vũ Chân mới cao giọng “Ta nói rồi, tốt nhất nên là như thế.”

Một chiếc du thuyền vĩ đại lộng lẫy thả neo bên bến quần đảo Faroe, hòn đảo nhỏ bốn bề yên tĩnh tựa hồ nghênh đón một dàn khách quý rất có thân phận. Bến tàu dài dằng dặc đỗ cả một hàng Limousine (5) cao cấp, tốp năm tốp ba nhóm khách quý đứng ở bến tàu, bọn họ như là dựng lên đề phòng lẫn nhau, lại vừa như là hàn huyên thân thiết.

“Andrew đến rồi!” Không rõ là ai phát ra một tiếng, cả đám người rộ lên một trận xôn xao nho nhỏ. Đối với gã Hoàng đế bóng tối của châu Âu có liên can tới ván bài lật ngửa mới mẻ gần đây, các vị đầu sỏ hắc đạo đều có vẻ tăng vọt nhiệt tình.

Tăng Vũ Sâm vẫn là bộ dáng không tỉnh ngủ đi đằng sau Andrew. Kể cả y không có được để vào mắt, nhưng vì Andrew là gã dễ gây bỏng nếu đụng chạm, y cũng khó tránh khỏi bị chú ý không ít. Có điều Tăng gia chỉ là một đầu mục hắc đạo người Hoa, lại sớm tan tành mây khói, mặc dù những kẻ này gì cũng nắm được cũng vẫn không đoán ra nỗi thân phận của y.

Andrew rất có phong độ lịch sự, cười tươi rói hỏi bộ phận phụ trách tiếp khách đứng ở phà khẩu “Chuẩn bị thỏa đáng hết cả chưa?”

“Chuẩn bị thỏa đáng hết cả rồi.” Nhân viên tiếp khách kính cẩn trả lời, bên cạnh còn có nhân viên kiểm an, trong tay cầm thiết bị điện tử kiểm tra các vị khách không được mang theo vũ khí.

“Vây lên thuyền thôi!” Andrew hồ hởi, nhận xong kết quả an kiểm rồi sải bước đi lên cầu thang lơ lửng.

Cả người Andrew làm một bộ Tây trang đen, cộng với vóc người cao lớn khôi ngô đạt tiêu chuẩn, tóc bạc, ngũ quan lạnh lùng, đứng giữa những nhân vật nơi đây, gã vẫn cứ nổi trội hơn hẳn, cực kỳ lôi kéo sự chú ý của người khác. Nhưng tiếc là, ngồi cạnh bàn bài trong đại sảnh du thuyền xa hoa, Diệp Vũ Chân liếc cũng chẳng liếc gã lấy một lần.

Nhân viên phục vụ quần áo chỉnh tề đi lại ngược xuôi trong đại sảnh, tay bưng mỹ thực, gặp mỗi một vị khách mới đều mời rượu, đưa một ít thức ăn, nhìn thoáng qua rất giống một buổi tụ hội của giới thượng lưu.

Diệp Vũ Chân mái tóc đen dày, thân người gọn ghẽ, mặc áo sơmi Budd vàng nhạt, tay cầm bài, thoát trông thực nhân nhả, cũng thực chăm chú.

Tăng Vũ Sâm mỉm cười chào hỏi “Hê!”

Diệp Vũ Chân hơi nghiêng đầu, như là không thấy Andrew bên cạnh, chỉ nhìn về phía Tăng Vũ Sâm, ánh mắt cả hai nối với nhau một cách nhẹ nhàng.

Tăng Vũ Sâm vẫn vậy, sơmi đen, mái dài, trang phục đơn giản mà ngẫu hứng.

Andrew rất lấy làm ghen tỵ, nhưng vẫn không thể không bày vẻ phong độ bảo một câu “Cùng yêu dấu, các người tán gẫu trước đi, chúng ta đợi lát nữa gặp.” Đoạn vừa nhắc chân từng bước một vừa ném ánh nhìn lạnh lẽo về phía bên này từ xa.

“Cậu vẫn thế nhỉ?” Diệp Vũ Chân thản nhiên nói.

Tăng Vũ Sâm gãi gãi lông mi, cười “Còn anh thật thay đổi.”

Diệp Vũ Chân thu hồi tầm mắt về, hỏi nhẹ “Tôi thay đổi ở đâu?”

“Nói như nào giờ?” Tăng Vũ Sâm dáo dác chung quanh một chút, sau đó buồn cười nói “Tự nhiên cảm giác vậy. Chắc là lâu không gặp khó được thiếu gia Diệp còn nhớ rõ trước đây tôi trông thế nào, tôi thấy vinh dự lắm.”

Diệp Vũ Chân chậm rãi sửa lại hàng bài trong tay, giương khóe miệng “Hồi trước tôi có xem một bộ phim Hồng Kông, nói về chuyện Tôn Ngộ Không tìm kiếm một bảo vật, tên là Nguyệt Quang Bảo Hạp. Có được

bảo vật nọ, hẳn có thể quay trở lại quá khứ... Nếu cậu có Nguyệt Quang Bảo Hạp, cậu có muốn quay về không?”

Tăng Vũ Sâm hơi thấp đầu xuống, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Diệp Vũ Chân, suy nghĩ một lát mới lắc đầu cười nói “Không biết, tôi rất mãn nguyện với hiện tại, không nghĩ đến chuyện này.”

Y ngừng một chút, cười rộ “Cho dù có Nguyệt Quang Bảo Hạp, tôi cũng không cho rằng nó có thể giúp tôi tìm về được cái gì!”

Diệp Vũ Chân không nói gì cả.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh hai đứa bé, một đứa lười thôi, cặp mắt mông lung buồn ngủ, chìa bàn tay vương vãi với đứa bé mặc Tây trang cỡ nhỏ may thủ công, trông qua đã biết là con nhà thế gia, mà nói “Quái lạ thiệt, tôi đã tự nhủ là tôi ghét anh, thế mà cư nhiên không ghét được, chúng ta kết bạn luôn đi.”

Đứa bé mặc Tây trang trên mặt mang theo ý cân nhắc, lại hơi có ít khinh bỉ nhìn cái tay kia, trong lòng thầm nghĩ, ta đây lại đi làm bạn với người như thế ư... Nếu cậu ta đề nghị thêm lần nữa, ta đây coi như thương hại cậu ta mà cố làm một chút cũng được!

Mà ngay tại thời điểm nó muốn thôi thử thách, đứa bé lười thôi đã chép miệng, thu tay về rồi xoay người bỏ đi, để lại đứa bé mặc Tây trang còn lại sau lưng. Nó há miệng vài lần, rốt cuộc cũng không gọi ra lời kêu cái bóng đáng ghét xa lạ xẹp đi xa dần kia quay về.

Nếu Diệp Vũ Chân có được Nguyệt Quang Bảo Hạp, anh muốn trở lại lúc ấy, và anh sẽ cầm lấy bàn tay của đứa bé lười thôi kia...

Liệu tất cả có khác biệt gì không? Bọn họ vốn đều không hề là bạn.

Diệp Vũ Chân mỉm cười “Cậu nói không sai, giống như tên Tôn Ngộ Không đó. Hẳn tưởng hẳn vì yêu Bạch Cốt Tinh nên trở về quá khứ cứu vãn, rốt cuộc cũng chẳng thay đổi được gì.” (6)

Tăng Vũ Sâm cười cười “Thế cho nên anh là Prince de la Bun, dù cho muốn quay ngược quá khứ, nhưng sự thật là có quay trở lại cũng vô ích, do đó quá khứ ở Nguyệt Quang Bảo Hạp có là bao nhiêu, anh vẫn nên đứng tại hiện tại.”

Diệp Vũ Chân trầm ngâm nhìn quân bài trên tay mình hồi lâu mới quay đầu mỉm cười với Tăng Vũ Sâm “Đúng lắm. Dù chúng ta có nguyện ý hay không, chúng ta đều chỉ có thể có mặt ở hiện tại.”

Tăng gia giao tình với Diệp gia đã trăm năm, Diệp Vũ Chân đối với Tăng gia mà nói, chính là nhân vật cực kỳ quan trọng. Mặc dù Tăng Vũ Sâm chưa bao giờ được cha mình dạy dỗ đến nơi đến chốn như một người kế nghiệp đích thực nhưng cũng không thể nói không biết với Diệp Vũ Chân.

Có lẽ bây giờ, trong nháy mắt, Diệp Vũ Chân trong mắt Tăng Vũ Sâm trở nên tuyệt đối xa lạ. Từ anh thấp thoáng nét ưu thương, tựa như một vùng đất đóng băng không cần thận nút ra một lỗ hổng, sở dĩ điều này vốn không bao giờ có tại trên người anh mới đúng.

Mà trong khi Tăng Vũ Sâm vì sợ hãi mà im bất ngờ môi, cái khe bị nứt như thể đã khép lại trước mặt, Diệp Vũ Chân vẫn là thiếu gia Diệp mà Tăng Vũ Sâm biết, đầy lạnh lùng, lại còn có phần cứng rắn kiên cường hơn cả mọi khi.

Anh tựa hồ hết hứng nói chuyện với Tăng Vũ Sâm, bắt đầu tập trung xem xét thẻ bài trong tay, Tăng Vũ Sâm đành phải ngượng ngịu ho khan đứng dậy đi qua chỗ khác. Đi được vài bước, y mới chợt nhớ, vì sao Diệp Vũ Chân một chữ cũng chưa hề nhắc đến Hứa An Lâm.

“Cùng yêu dấu!” Andrew lập tức mỉm cười bước tới gần Diệp Vũ Chân, chống tay xuống bàn, như vậy gã cứ như đang ôm Diệp Vũ Chân vào trong ngực. Trên thân người Diệp Vũ Chân toát ra mùi sữa tắm dễ chịu làm cho gã trong một khắc thân hồn đảo điên.

“Bỏ đi!” Andrew thấy bài trên tay Andrew liền bật cười “Cơ thể của người rất thấp.”

“Thế à? Còn phải để người xem đã.”

“Người đã quên người đánh bài chán như nào rồi ư?” Andrew vừa cười vừa nghiêng người ngồi cạnh Diệp Vũ Chân, cầm bừa lấy một tấm bài bên cạnh, huýt gió một cái rồi cười nắc nẻ “Ta vừa nói cái gì nhỏ, cưng, ta vừa nói cái gì nhỏ, người chắc chắn thua ta.”

Diệp Vũ Chân nghe xong nhếch mép “Vẫn còn hai quân lật ngược sau cùng mà, chưa thấy mặt bài người đã kết luận như vậy, có phải quá sớm rồi không?”

Andrew trợn mi, gọi nhân viên phục vụ chia bài gần đó “Ok, go on.”

Diệp Vũ Chân nhướn mắt hỏi “Người cùng một bàn với ta sao?”

Andrew hơi nhú mồm, cười nói “Tất nhiên là ta cùng bàn với người.”

Diệp Vũ Chân đóng bộ bài lại, bảo gã “Đừng nóng, nhìn xem khách khứa đông đủ chưa đã.”

Theo một tiếng báo tên khách mới, cơ hồ mọi nhân vật đều đã đủ mặt, trong đó đến đại diện cho Diệp gia chính là Diệp Vũ Tâm.

Hắn mặc một bộ Tây trang thủ công hoàn hảo, dáng người cao mảnh, tướng mạo tuấn mỹ, nhìn qua như là đã được huấn luyện bài bản, rất có phong thái con cháu thế gia, điều này khiến cho hắn tựa hồ hòa nhập được trong cả dòng những nhân vật hắc đạo này.

Nhưng nét mặt Diệp Vũ Tâm lại lộ ra vẻ ngạc nhiên lắm, sự bồn chồn làm hắn giảm đi vài phần ngạo mạn. Hắn thấy Diệp Vũ Chân, ánh mắt mang theo ý định khiêu khích liếc dọc anh một cái.

Mơ hồ vang lên tiếng máy nổ, du thuyền bắt đầu chậm chậm rời cảng lướt ra vùng biển quốc tế.

Cách ăn mặc của William y hệt một vị vương tử chân chính, quần áo thời trang có vệ sĩ vây quanh đi ra. Sự xuất hiện của hắn khiến mọi người có mặt phóng ánh mắt đến nhìn, hắn lại dường như hoàn toàn không coi những người này để vào trong mắt, thẳng tắp đi đến chỗ bàn bài của Diệp Vũ Chân và Andrew.

Lúc ấy Diệp Vũ Chân và Andrew đã tới đoạn cuối cùng của ván bài. Diệp Vũ Chân ném quân bài trong tay xuống, cười lạnh “Xem xem, Andrew, ta nói rồi, chưa tới phút cuối thì chưa biết ai sẽ cười trên bàn bài đâu.”

Andrew lại huýt sáo, nhận ly rượu Sherry trong tay người phục vụ, uống một hớp, chau lại hàng lông mày rậm rạp “Thật bất ngờ một kẻ tay mơ như người cũng thắng được ta.”

Diệp Vũ Chân hơi hột nói “Người còn phải thấy may vì người chưa đặt cược đấy.”

Andrew ghé sát vào Diệp Vũ Chân, dùng thanh âm chứa đầy ẩn ý nói với anh “Chỉ cần người vui, ta đều chấp nhận vì người thua cuộc.”

William đứng bên cạnh một lát, thấy họ thờ ơ mình, gương mặt trắng nõn liền tức giận đỏ phừng phừng, ánh mắt bốc lửa ngó đăm đăm vào Andrew.

“Người đến rồi à?” Cuối cùng Diệp Vũ Chân cũng mở miệng tiếp đón hắn.

Andrew như tỉnh khỏi cơn mê (zai), ngoảnh đầu sang vương tử William “Chào, vương tử, lâu rồi cậu cứ mất hút!”

Thủ hạ từ hướng đằng sau chạy tới hỏi Andrew “Các bậc bô lão đều đang hỏi, khi nào thì bắt đầu đàm phán?”

Andrew hỏi về phía William “Khi nào thì đàm phán?”

William vẽ đoạn chính ngồi xuống một đầu khác của bàn bài, cũng nhận ly rượu phục vụ đưa tới, tỉnh bơ nói “Có gì hay ho để mà đàm phán đây? Ta sẽ trở lại sa mạc, giao hết địa bàn trong tay cho ông. Ông phụ trách kim cương cả châu Âu của ta, nhớ cung cấp cho ta vũ khí súng đạn tốt nhất là được, tiện thể khử vài đứa ngu xuẩn đi hộ ta thôi!”

Andrew nhú mồm, liếm mép, đoạn quay sang bên Diệp Vũ Chân cười bảo “Cưng yêu dấu, người có thấy cái vụ làm ăn này nghe được không?”

Diệp Vũ Chân nhìn vào những ngón tay dài của mình hờ hững đáp “Rất có lợi cho người.”

Andrew gạt mạnh đầu, bảo William “Đối với cậu cũng không có gì là thiệt thòi nữa.” Gã quay qua cười với Diệp Vũ Chân “Nhưng mà này, cưng ơi, vậy còn người? Ta chưa thấy người sẽ được lợi lộc điều gì cả!”

Người bên ngoài tựa hồ đã không còn kiên nhẫn mà chờ đợi thêm, giống như đoán được không chừng Andrew và William đang lén lút giao dịch, bắt đầu lên tiếng kháng nghị.

William lạnh lùng mà rằng “Nghe nói anh ta nắm được một nhược điểm của ông, chỉ cần ông giao ra mật mã kết kim cương, đồng thời cam đoan chia sẻ địa bàn châu Âu cùng ta, anh ta sẽ không tiết lộ một chữ.”

Andrew hơi giương mép cười, lẩm bẩm “Thật vậy sao?”

Tiếng ồn ào từ bên ngoài cơ hồ không còn che giấu được nữa, chỉ thấy Andrew hơi hắt đầu, trên mặt vẽ ra một nụ cười mỉa mai “Là kia chứ gì?”

Theo lời nói mơ hồ không rõ nghĩa của gã, một tiếng súng vang, ả đàn bà góa có sức ảnh hưởng tối cao với giới hắc đạo châu Âu – Joan Jilly – ngã xuống.

Nhất thời toàn sảnh đột nhiên lạnh ngắt như tờ. Andrew giơ thẳng ngón trỏ làm động tác chó có lên tiếng với bọn họ.

Diệp Vũ Chân quay đầu, đối diện với đôi đồng tử màu bạc của Andrew thật lâu, rồi nói “Nếu người không trao mật mã cho ta, ta sẽ nói ngay cho toàn thể ở đây biết, kẻ đứng sau ô dù cho William chính là người.”

Chú thích:

1. Xì gà Cuba được cuốn bằng lá thuốc được tìm thấy trên khắp đất nước Cuba. Thuốc lá ruột, chất gấn và lá áo có thể đến từ các vùng khác nhau của đảo. Mọi sản xuất xì gà ở Cuba đều được kiểm soát bởi chính phủ Cuba, và mỗi thương hiệu đều có thể được cuốn bởi nhiều nhà máy xì gà của Cuba. Những con lăn cuốn xì gà ở Cuba hay “torcedores” được các chuyên gia xì gà cho là những con lăn cuốn xì gà có kỹ thuật hàng đầu thế giới. Torcedores rất được kính trọng bởi xã hội Cuba và văn hóa + du lịch thế giới bởi những điều xì gà cuốn tay rất nghệ thuật của họ.

Bởi sự tràn lan hàng giả, tất cả những hộp và nhãn xì gà Cuba phải được đánh dấu “Hecho en Cuba” (made in Cuba).

Những xì gà làm hoàn toàn bằng tay thì phải thêm dòng “Totalmente a mano” (Completely by hand) nữa.

Bất chấp lệnh trừng phạt thương mại cấm các sản phẩm Cuba của Mỹ, xì gà vẫn là một trong những mặt hàng xuất khẩu của Cuba.

## 2. Vùng biển quốc tế (International water hay trans-boundary waters)

Các vùng màu xanh là vùng biển quốc tế.

Vùng biển quốc tế áp dụng với tất cả các loại bộ phận sau đây của biển: đại dương, hệ sinh thái, các vùng biển và cửa sông, sông, hồ, hệ thống nước ngầm, các tầng ngập nước và vùng ngập nước.

3. Quần đảo Faroe hay Quần đảo Faeroe (còn có các tên gọi khác: Faroes hoặc Faeroes tiếng Faroe:Føroyar, tiếng Đan Mạch: Færøerne, tiếng Ireland: Færeyjar – có nghĩa là “quần đảo cừu”) là một nhóm đảo nằm trong vùng biển Na Uy, phía Bắc Đại Tây Dương, ở giữa Iceland, Na Uy và Scotland.

Quần đảo Faroe là lãnh thổ được chính thức tách ra từ Na Uy từ 1814, sau Hòa ước Kiel ký ngày 14 tháng 1 năm 1814 và trực thuộc Đan Mạch. Quần đảo Faroe có 2 đại biểu trong đoàn đại biểu Đan Mạch tại Hội đồng Bắc Âu (Nordisk Råd).

Theo Luật về chế độ tự trị của quần đảo Faroe của Đan Mạch ngày 31 tháng 3 năm 1948 thì quần đảo này là một lãnh thổ tự trị của Vương quốc Đan Mạch từ năm 1948 và là một thành viên của Cộng đồng vương quốc Đan Mạch (Rigsfællesskab). Theo luật kể trên thì Quần đảo Faroe được tự chủ về mọi lãnh vực, ngoại trừ hai lãnh vực quốc phòng và đối ngoại.

Về văn hóa, người Faroe có mối quan hệ thân thiết với Iceland, Shetland, Orkney, vùng đất Hebrides xa xôi và Greenland.

Bản đồ từ Đan Mạch (Denmark) ra Faroe, khá là xa đây =”=

4. Pizza-headed, là bạn thân của Prince de la Bun.

Cái phim này hay nhĩ (=) tên nào là hoàng tử Dứa Dầu (Prince de la Bun), Trứng Nhân (Egg Tart), Đầu Pizza (Pizza-headed)... =))))))))))

trông đáng yêu gồm:”> giống con rùa:”>

5. Limousine (hoặc Limo): dòng sedan hay saloon thân dài, sẵn liền với sự giàu có xa hoa hay quyền lực cao quý.

6. Mỗi tình loãng quăng xoảng của Tôn Ngộ Không với Bạch Cốt Tinh trong phim mà anh Chân nói ở trên, đại khái là dư lầy:

Chí Tôn Bảo (tức hậu thân của Tôn Ngộ Không) bị Xuân Thập Tam Nương bắt là bởi cô ta đang tìm kiếm một người đàn ông với ba vết bớt ở chân. Em gái cô ta là Bạch Cốt Tinh, một con nhện tinh đẹp gái, ờ, tiết lộ cho anh biết, chúng muốn bắt Đường Tăng ăn thịt để trường sinh. Rồi thì anh Chí Tôn Bảo đã fall in love với Bạch Cốt Tinh, dù cô ta đã biết anh là hậu thân Tôn Ngộ Không, nhưng mà anh không tin == sau rồi thì Phật Như Lai cũng đến giải thích cho anh kế hoạch của chúng.

Tiếp theo, Ngưu Ma Vương cũng vì đang tìm kiếm Đường Tăng nên tấn công nhóm anh Chí Tôn Bảo, đâm ra bọn anh phải trốn vào trong một động sau thác nước. Bạch Cốt Tinh từ chối giết Chí Tôn Bảo nên xảy ra xung đột với bà chị, rồi cuối cùng bị bà hạ độc luôn. Chạy được xong thì anh Chí Tôn Bảo lại quay lại cái động đó để kiếm thuốc giải mà không nói gì với cô ta, để rồi lại bị “tóm” lần nữa. Và trong lúc ấy Bạch Cốt Tinh gặp Ngưu Ma Vương và được “chàng” giải độc. Cũng thời điểm ấy, ở trong động Chí Tôn bảo tìm thấy cái Nguyệt Quang Bảo Hạp đó đó, và lung tung xèng sau thì anh này nhận ra ảnh đích thực là Tôn Ngộ Không. Còn “chàng” Ngưu Ma Vương thì lại đưa chị Bạch Cốt Tinh về hang của “chàng”, chị tự sát vì tưởng bị anh Bảo bỏ rơi vì ảnh này nọ với bà chị thế là ảnh tìm xác chị xong rồi dùng Nguyệt Quang Bảo Hạp “lội dòng quá khứ” định cứu chị, rồi thì cũng cứu được, rồi ảnh bỏ đi và dùng cái Nguyệt Quang Bảo Hạp tiếp nhưng nó lại tổng ảnh về năm trăm năm sau, tèn tèn tiếp tục sang phần 2 phim.

Chán chê mê mãi một đồng tình tiết, thì khi anh Bảo, lúc bấy giờ đã là Tôn Ngộ Không về lại cái hang (đang ở quá khứ rồi nhớ) thì tìm lại được Bạch Cốt Tinh, mà chị này thì vẫn chẳng hay biết gì về tương lai của chị và ảnh, chị đồng ý cười ảnh, nhưng sau chị lại phát hiện ảnh lại yêu Tử Hà tiên tử rồi, thế là chị bỏ đi.

Là vậy đó quệt mồ hôi ngôn tình BE sứt sùi

chuẩn đầu đánh nhau r’ nhớ:”> máu me be bét súng nổ oành oành r’ nhớ:”>

mong là có thể xong Biển Dục được trong tuần này:-< rất=”” may=”” mắn=”” đây=”” là=”” lần=”” cuối=”” cùng=”” mình=”” phải=”” chú=”” thích=”” về=”” cái=”” phim=”” abcxyz=”” kia=”” gào=”” thét=”” sâm=”” tình=”” yêu=”” ôi=”” ôm=”” chặt=”” mỗi=”” lần=”” anh=”” gặp=”” chú=”” là=”” y=”” như=”” rằng=”” 2=”” người=”” diễn=”” mấy=”” cái=”” màn=”” lố=”” bịch=”” lăm=”” ý=”” đúng=”” là=”” trời=”” sinh=”” một=”” đôi=”” “hảo=”” bằng=”” hữu=””>

## 8. Chương 8

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Andrew đánh giá Diệp Vũ Chân từ trên xuống dưới một lượt xong, ra vẻ thực tế hỏi “Dùng cách gì, thư từ hay là radio? Lấy thân phận nào để nói? Nhân viên Interpol hay là... người tình của ta?” Gã nhếch mép “Người nói thử xem, ta sẽ giúp người tham khảo rõ ràng, hoặc ít ra có thể đáng tin hơn một chút.”

Về mặt Diệp Vũ Chân không hề thay đổi, lôi ra một chiếc MP3 để trước mặt Andrew. Andrew bắt cần cầm lấy tai nghe, cười hỏi “Muốn cho ta nghe bài gì đây? Nói người biết ta chỉ yêu opera, nhất là ‘The Phantom of the Opera’”.

Những trong khoảnh khắc giọng nói từ chiếc máy truyền đến, sắc mặt Andrew cứng ngắc. Gã tập trung tinh thần nghe xong một lúc, bên trong là tiếng William đang cùng gã nói chuyện.

“Andrew, tình nhân của ông có một kế hoạch khổng lồ, ông muốn nghe thử không?”

...

“Ý kiến hay! Ta luôn biết Vũ Chân rất giỏi, nhưng không ngờ hẳn lại giỏi nhường vậy.”

“Ông Andrew, ông tuyệt đối không thương tâm gì ư? Trong mắt tên cảnh sát đó, ông chẳng khác một con châu chấu lúc nào cũng có thể bị bóp chết được.”

“Thương tâm? Không không, sao ta lại thương tâm cho được. Ta thích cái vẻ đầy năng lực của hẳn, thích cái kiêu hãnh cao ngạo, tính tình thì xem thường mọi người bất kể là ai. Tưởng tượng đến việc có thể ở cạnh hẳn, ta còn có cảm giác của một thằng nhà quê được vinh dự ăn tối với hoàng tử nữa kìa.”

William oán hận nói “Xem ra ông không tính tới chuyện giáo huấn tên người tình cảnh sát của ông nhỉ!”

“Giáo huấn? Hẳn bày ra một cái chủ ý hay như vậy, ta giáo huấn làm cái gì? Chúng ta làm theo lời hẳn nói đi, ta sẽ bảo lãnh cho William cậu. Nếu tin tức mà Vũ Chân nói có thể cho cậu 30% thành công, cộng thêm vậy cánh của ta nữa, cậu sẽ giữ chắc 80% thắng lợi. Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau chia sẻ châu Âu rồi...”

Đoạn sau là cả một khoảng im lặng, rồi tiếp theo là tiếng thở dồn dập.

Andrew tháo tai nghe, nhìn sang Diệp Vũ Chân “Từ đâu mà người có nó?”

Diệp Vũ Chân không thèm để ý đến gã “Người cho ta rất nhiều đồ chơi điện tử, làm vài cái công dụng thích hợp, sửa một tí là được ngay.”

Andrew gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Vũ Chân, thỉnh linh chủ động kéo Diệp Vũ Chân tới gần, mạnh bạo hôn lên đôi môi anh. Năm ngón tay gã vùi sâu vào mớ tóc của Diệp Vũ Chân, ấn Diệp Vũ Chân càng thêm gần sát mình, hôn đến tận khi ngạt thở gã mới lưu luyến buông tay ra.

“Cưng à, ta yêu người.”

Diệp Vũ Chân chỉ cười lạnh một tiếng, còn chưa trả lời, đã nghe choang một tiếng, một ly rượu ném tới trên đầu Andrew, chiếc ly rơi trên mặt đất vỡ tan nát thành từng mảnh nhỏ William ngồi đầu bàn bên kia, bộ mặt vắn vẹo, cắn răng như muốn ăn sống Andrew.

Andrew hoàn toàn không quan tâm đến, vẫn dáo dạt tình ý đối diện nói với Diệp Vũ Chân “Người sẽ không có cơ hội nói cho người khác, Vũ Chân, ta cam đoan ta đây sẽ lại giấu người ở một nơi ẩn mật hơn cả đảo Cyclades, hơn nữa sẽ không để xuất hiện thêm bất cứ cái của nợ ngoài ý muốn nào nữa.”

“Vũ Chân, cho dù người nắm được nhược điểm của ta cũng không sao hết, người thích thì cứ nắm giữ đi.”

Thấy bả vai Diệp Vũ Chân vừa hơi hơi động đậy, Andrew liền nhoài người cười âm trầm “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, cưng ơi, không thì ta sẽ cho thằng nhãi đó đầu nở hoa đấy.”

Diệp Vũ Chân ngoái lại, bắt gặp cảnh tượng Tăng Vũ Sâm bộ mặt không tỉnh ngủ đang bị ép đầu bên cửa, trên đầu bị dí vài khẩu súng.

“Nói thật, ta không hiểu nổi người lôi Tăng Vũ Sâm về đây làm gì không biết.” Andrew lấy làm xót xa “Ta thật sự không hề thích nhìn thấy nó.”

“Ngài không biết à?” Tăng Vũ Sâm thoáng ngạc nhiên, buồn cười nói “Là do ngài xui xẻo ở cách ta chẳng xa gì cả thôi.”

“Mày câm miệng cho tao!” Andrew quát lớn, thủ hạ của gã tức khắc ngậm miệng, động thủ đánh, Tăng Vũ Sâm quả nhiên biết điều không ho he nữa. (khổ thân anh TT)

Mắt thấy đã nắm được đại thế, Andrew thoải mái bảo:

“Nói đi, cưng yêu, kim cương bốn mươi triệu đang ở đâu. Nếu người chịu nghe lời, ta có thể để thằng oắt này sống thêm mấy ngày nữa.”

Diệp Vũ Chân rút cuộc cũng rời tầm mắt khỏi quân bài trên tay, dừng ở khuôn mặt vui vẻ bởi nắm chắc thắng lợi của Andrew, sau đó mỉm cười.

Diệp Vũ Chân rất ít cười, hầu hết lúc nào mặt mày cũng lạnh nhạt, thậm chí đôi khi còn có một ít nghiêm khắc.

Andrew cơ hồ chưa từng được thấy anh mỉm cười đúng nghĩa. Khi khước miệng Diệp Vũ Chân kéo giãn, hai bên má lộ ra hai bóng trắng rằm, gã có hơi hoảng hốt. (hự, anh Chân có lúm đồng tiền)

Không đợi Andrew chuyển đổi biểu cảm, hàng loạt tiếng nổ mạnh liên tiếp làm cả thuyền lung lay, rung chuyển kịch liệt, người trong đại sảnh trong khoảng thời gian gần ấy cơ hồ đều không vững được chân. Ngay sau đó là tiếng súng dày đặc.

“Chuyện quái gì đấy?” Andrew lấy lại thăng bằng, gầm to.

Bọn vệ sĩ từ bên ngoài chạy vào hét lớn “Ông chủ, ông chủ, là Interpol!”

“Interpol?” Andrew kinh ngạc thốt lên “Sao lại thế được?” Gã chuyển ánh mắt về phía William, dữ dằn trợn trừng với hắn.

William cũng bị kinh hoảng, thét “Con mẹ nó, không liên quan đến ta! Hai hôm nay ta đều chú ý anh ta, cam đoan một cơ hội cho anh ta truyền tin đi cho một con kiến cũng không có.”

Andrew cau mày suy nghĩ trong chốc lát, chợt dừng lại ánh mắt trên nét mặt đang buồn cười của Tăng Vũ Sâm, hỏi Diệp Vũ Chân “Là người để cho thằng ranh con ấy đem Interpol đến, đúng không?”

Diệp Vũ Chân khẽ nâng đầu nhìn gã, trong ánh mắt anh bỗng trở nên thích thú lắm, phì cười “Chuyện có liên quan mật thiết với Diệp Vũ Chân đâu phải chỉ có áo sơmi Budd.”

Andrew trừng mắt với Tăng Vũ Sâm “Mày đã sớm lường trước?”

Tăng Vũ Sâm bày ra bộ mặt bất đắc dĩ “Chính ngài bảo ta cầm miệng mà. Ta vốn cũng định báo sớm sớm cho ngài biết.”

Andrew không khỏi bị ức chế, lại bị Tăng Vũ Sâm cợt nhả, con người màu bạc nhất thời lóe lên ánh hung tợn, khiến người ta không rét mà run.

Lòng ngực gã phập phồng một lúc, rồi bỗng nhiên nhún vai, phẩy phẩy tay ý bảo thả Tăng Vũ Sâm ra. Gã cười khẽ nói “Xét cho cùng ta cũng chỉ là tổ chức party trên thuyền, không đến mức bị tính là phạm pháp đâu nhỉ?”(còn cái xác bà kia chú vừa bắn oành thì sao OO)

“Ít nhất ngài vẫn còn bị dính cái bắt giữ cảnh sát bất hợp pháp đó!” Tăng Vũ Sâm xoa nhẹ nhẹ cái cổ bị áp đầu của y.

“Đấy là do thằng kia làm!”

Andrew sáng khoái lấy tay chỉ vào William.

William cười nham hiểm, không phản bác lại.

Nhóm Interpol không hề bị trì hoãn gì mà chiếm lĩnh xong du thuyền. Cảnh sát chỉ huy giữa cảnh loạn lạc mà vẫn ung dung cỡi tấm che mặt, không ai khác chính là Lâm Long, kẻ mỗi khi cười đều nhuốm đặc tà khí.

“Chào buổi chiều, các vị.” Hắn mỉm cười, lên tiếng.

“Anh cảnh sát, không hiểu thuyền của ta phạm lỗi gì mà anh lại dùng vũ lực chiếm lĩnh.” Andrew bắt chéo hai tay vào nhau “Chúng ta đều là người thuộc xã hội thượng lưu, công dân lương thiện số một, nộp thuế đầy đủ à nha.”

Gã phun ra những lời này, Diệp Vũ Chân chịu chẳng nổi liếc thoáng qua Andrew nói không biết ngượng mồm. Tăng Vũ Sâm thì tặc tặc lưỡi tự thì thào:

“Chả trách Andrew điềm nhiên như không. Da mặt gã có dùng bom nguyên tử nổ cũng không suy suyển được một ly cho nổi.”

Lâm Long nhẹ nhàng nện bước, đi đến trước mặt gã. Dáng người cả hai bình thường đã cao lớn, tuy rằng Andrew khôi ngô hơn, nhưng Lâm Long lại có một loại tà khí tài phiệt kỳ dị, dù khí thế Andrew ác liệt là thế cũng không tài nào áp chế được hắn.

“Thuyền không có phạm tội, ta cũng không dùng vũ lực chiếm giữ các người.”

Lâm Long giương khoe miệng “Ta chỉ là tương đối tò mò, sự kiện của toàn bộ hắc đạo châu Âu sẽ là như nào thôi.”

Hắn phúi phúi vạt áo Andrew, nói “Ông Andrew là một người hiếu khách, chắc sẽ không để bụng một vị khách không mời mà đến đâu nhỉ.”

Andrew thả hai tay ra “Tùy anh định đoạt.”

“Good!”

Lâm Long cười, ngoắc ngoắc đầu nói với Diệp Vũ Chân “Vũ Chân ah Nếu trên tay anh là nước bài tốt thì đừng do dự nữa, thắng ít hay thắng nhiều mà thôi. Anh quá cẩn thận rồi!”

Kể cả Andrew kinh nghiệm sa trường đầy mình, biết lúc này không nên lăm mồm, nhưng vẫn không kìm được mà hỏi “Tại sao người biết hắn có bài tốt?”

Lâm Long ngả đầu nhìn Andrew, hé miệng đáp “Ta đã xem hết mọi tài liệu, hình ảnh của anh ta, thói quen, sở thích của anh ta, ta có thể đọc lầu lầu.”

“Ta nhớ như in tất cả những phân tích bình luận về anh ta. Người nên nhớ đó đều là do chuyên gia quốc tế thực hiện.”

Hắn dùng nòng súng trong tay gõ vào bộ ngực Andrew, sau đó hỏi Andrew một vấn đề “Người có thể vì xem quá nhiều hình ảnh tài liệu của một người mà thích người đó hay không?”

Andrew hơi đẩy nòng súng ra, cười nói “Anh cảnh sát nói vậy xem ra không thích xem phim kịch cho lắm. Ta đã xem rất nhiều nhưng chẳng có rơi vào lưới tình với một diễn viên nào hết.”

“Sâu sắc!” Lâm Long gật gù “Không uống công Vũ Chân tổn công tổn trí cho người như vậy.” Hắn khẽ cười “Mà chỉ tiếc là, ta cứ ngỡ người sẽ minh bạch cảm thụ của ta. Phí hoài người xem nhiều ‘The Phantom of the Opera’ như thế nhưng không hiểu gì về bóng ma Erik cả.”

Hắn ngoảnh đầu sang hỏi Diệp Vũ Chân “Này, Vũ Chân, anh cho rằng Erik trong vở opera đó thích nguyên mẫu của Christine hay là thích vai diễn của cô ta trên sân khấu?”

Diệp Vũ Chân thả quân bài lên mặt bàn, kia rõ ràng là một bộ ba con K.

Anh lạnh lùng nói “Tôi nghĩ tổng giám đốc Johan điều anh đến chắc không phải là để thảo luận ‘The Phantom of the Opera’ với chúng tôi đâu!”

Lâm Long bị giẫm phải đinh, cũng không tức giận, chỉ mỉm cười đồng dạng nói với toàn thể trong đại sảnh “Hôm nay ta đến, quả thật có một nhiệm vụ phải làm.”

Hắn liếc nhanh qua Andrew “Tổ chức Interpol có ý định bồi ra một Hoàng đế hắc đạo, họ cảm thấy người là một nhân tài có năng lực.”

Andrew ho khụ một cái, vẽn vẹo đáp “Đa tạ!”

Lâm Long nhún vai “Dĩ nhiên công lao to lớn nhất thuộc về sự cật lực đề cử của Vũ Chân.”

Dây thần kinh của Andrew không khỏi rung lên bần bật, gã thoáng đưa mắt qua Diệp Vũ Chân vẫn đang không đổi sắc “Hắn luôn không biết... nhìn nhận đúng đắn.”

Lâm Long cười lạnh một tiếng, nói tiếp “Vốn dựa theo kế hoạch thì người đã chiến thắng huy hoàng xong rồi... Chỉ có điều Diệp Vũ Chân không nghĩ vậy.”

“Anh ta thích thống nhất bằng đẳng, không thích chế độ liên minh, anh ta thấy như thế bền chắc hơn... Người có biết, anh ta là người rất cẩn trọng như vậy”

Hắn giơ cao súng trong tay để người bên ngoài nhìn thấy, bật cười “Bỏ lễ đó, anh ta muốn chúng ta ra mặt xử lý sạch gọn những kẻ này, kế tiếp người sẽ đi thống nhất địa bàn của chúng, trở thành một Hoàng đế hắc đạo đúng nghĩa... Đương nhiên đều sẽ thuộc phạm vi quản hạt của tổ chức Interpol.”

Hắn vừa dứt lời, phía dưới ồn ã một trận. Andrew há hốc mồm, Tăng Vũ Sâm thì là vẻ mặt không biết nên cười hay nên khóc, còn William nhin không được bèn hừ lạnh.

Diệp Vũ Chân rút cuộc ngẩng đầu lên phản nộ “Anh điên rồi, Lâm Long!”

Lâm Long nhún vai “Ấy là một ý kiến hay. Nhưng con người tôi không thích quyết định nội bộ, như thế rất độc tài, mà tôi thì lại yêu thích dân chủ.”

Hắn mỉm cười nói “Ta ra chủ ý này cho các người. Các người có tổng cộng mười tám người, hai người một đôi, xếp thành chín bàn bài, thắng thì đi ra, thua thì để đầu lại.”

“Anh dám vi phạm mệnh lệnh?!”

Diệp Vũ Chân dữ dằn đứng lên, không thể tin nổi nhìn về phía Lâm Long.

Lâm Long quay đầu liếm môi, cười ngập tà khí “Tôi thích sự hỗn loạn, Vũ Chân ạ. Dù rằng anh tự nhiên biến thành thủ trưởng của tôi cũng không thể tự tiện sửa đổi niềm yêu thích của tôi...”

Lâm Long ngáp dài, tới gần Diệp Vũ Chân, thấp giọng nói “Quên nói cho anh, trên thuyền đều là người của tôi... là người của gia tộc Gambino. Interpol đều ở hết bên ngoài cơ... Sĩ quan cảnh sát Diệp à.”

Hắn búng tay tách một tiếng, ra lệnh “Mang chín cái bàn bài vào đây!”

Ồi cuối cùng cũng có 1 chương ngăn ngăn k phải chú thích =)

Chương sau là cái chương máu lửa nhất, hiểu theo cả 2 nghĩa luôn nha:”> bắt đầu “ván bài đẫm máu” của anh Long nào:”

## 9. Chương 9

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

Người của Lâm Long động tác rất mau lẹ, không lâu sau đã mang đến chín bàn bài ở nhiều góc khác trên du thuyền gom đến. Lâm Long xua xua nòng súng bảo “Nhanh ngồi vào bàn đi, thưa các quý ngài!”

Diệp Vũ Chân trầm giọng “Lâm Long, anh sẽ phải trả giá vì những chuyện đã gây ra ngày hôm nay.”

Lâm Long không đoái hoài đến lời cảnh báo của Diệp Vũ Chân, nói lại “Anh giận đấy à, Vũ Chân? Anh làm tôi như thế trong phòng thẩm vấn khiến tôi mất mặt xấu hổ lắm chứ... Tôi cũng tức giận vậy thôi.” Hắn quay lại mỉm cười “Con người của tôi, là có nợ phải trả đủ.”

Tất cả người trong sảnh bị hòng súng đen ngòm áp chế đều phải ngồi xuống. William giữ nguyên nét mặt cũng ngồi vào một bàn bài gần đó.

Andrew cười khê “Tốt quá rồi, cảnh sát, người xem, chỗ chín bàn bài đều đầy hết luôn.”

Lâm Long dùng một loại ánh mắt thâm hiểm quan sát Andrew, rồi thì vui vẻ nói “Không sao, ở đây chẳng phải có sẵn một bàn nữa đó ư?”

Andrew ho khụ “Lẽ nào anh cảnh sát cũng muốn làm ván với ta?”

“Tất nhiên không phải ta!” Lâm Long mỉm cười “Nhưng mà người không cần lo lắng, tự nhiên sẽ có người chơi với người thôi!” Hắn đột nhiên xoay sang dùng súng chĩa vào Tăng Vũ Sâm “Tăng Vũ Sâm, ta xem tài liệu nói người là kẻ chơi bài rất được, ta lại chưa được gặp bao giờ, hôm nay hãnh diện để bọn ta mở mang kiến thức chút đi!”

Tăng Vũ Sâm uể oải thở dài, cười nhẹ ngồi xuống bàn bài. Lâm Long hất đầu nhắc nhở Andrew. Andrew hơi động mắt, nhìn như bất đắc dĩ phải ngồi vào theo.

Tăng Vũ Sâm tùy tay chia bài cho Andrew, cười nói “Từ vụ kim cương bốn mươi triệu ngài đều thua ta, ta thật sự rất hoài niệm giờ phút được chơi bài với ngài!”

“Đừng đắc ý quá, lộc vào tay ai còn chưa định được đâu!” Andrew thuận tay nhận bài từ y, oán hận đáp trả.

Mười nhân viên phục vụ nơm nớp lo sợ bị áp tới mỗi bàn. Khóe miệng Lâm Long hơi giương, ra vẻ đạo mạo hô “Bắt đầu đi, các quý ngài.”

“Ta cho mỗi người các người ba jeton, có nghĩa là các người có ít nhất ba cơ hội! Nếu xui xẻo thua cả ba lần, người của ta sẽ đưa người đối diện các người một khẩu súng, bên trong chỉ có một viên đạn. Hẳn có thể xử lý người xong là có thể đi khỏi đây!”

Mọi người đều im thít nghe điều kiện sống còn của chính mình.

Trong đại sảnh bắt đầu nghiêm túc xòe bài. Các đại ca hắc đạo không thể không khởi động ván bài đi kèm với sinh mệnh bản thân, còn Lâm Long đứng một bên như đang xem kịch vui, đảo mắt qua từng người, ngẫu nhiên hắn cũng lấy ánh mắt miết đi miết lại gương mặt Diệp Vũ Chân đang bình tĩnh ngồi bên cạnh bàn bài của Tăng Vũ Sâm và Andrew.

Mọi người đều cẩn thận tính toán nước bài của đối phương, cân nhắc lợi hại. Đột nhiên không gian vang một tiếng súng chấn kinh tất cả. Chỉ thấy một người đàn ông trung niên người Pháp bắn chết một ông già quốc tịch Anh gục trên mặt bàn, sau đó rút lại khẩu súng như thể nó bốc ra lửa đốt bỏng tay.

Lâm Long mỉm cười hất tay, người đàn ông trung niên tái nhợt cả mặt mày nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Thi thể của lão già tóc bạc đầm đìa máu cứ thế ở nguyên đó, như nhắc nhở tất cả hiện thực đang vô cùng chân thật.

Mặc dù các thủ lĩnh hắc đạo đã quen nhìn những màn máu tanh, coi tính mạng kẻ khác là chuyện vặt, nhưng đến khi đối mặt với sinh tử tồn vong của chính mình đều không khỏi toát mồ hôi, trong lòng nảy một ít rất nhỏ run sợ.

Mặt của Diệp Vũ Tâm càng ngày càng trắng. Hắn đứng bật dậy, bởi quá mức kinh hoàng làm lộn cả cái bàn. Hắn lắp bắp nói với khuôn mặt tỉnh như nước của Lâm Long “Ta, ta không muốn chơi nữa!”

Lâm Long tiến đến trước mặt hắn, quan sát nửa ngày mới nói “Ai nói người không muốn chơi là có thể không chơi?”

Sắc mặt Diệp Vũ Tâm cực kỳ khó coi, cà lăm trong miệng “Người, người không có nói... sẽ, sẽ chết như vậy!” Hắn thành linh quát tướng lên với Lâm Long “Ta mặc kệ!”

Lâm Long cười lạnh một tiếng “Người không muốn sống như chó ở cái xóm nghèo đó, muốn hô mưa gọi gió được như anh trai người, sự thật lại chứng minh người vẫn chỉ là thứ tạp chủng do một con \*\*\* sinh ra.”

Diệp Vũ Tâm nâng tay cho Lâm Long một đánh. Âm thanh giòn vang làm cho mí mắt mọi người đều tìm lòng không được mà giật mạnh.

Lâm Long dí súng vào giữa trán hắn, giận điên lên nói “Tao nói cho mày hay, nếu không chơi, tao bắt mày để mạng lại ngay tức khắc.”

“Để tôi chơi thay nó!” Ở bên cạnh Lâm Long, Diệp Vũ Chân nhặt nhéo lên tiếng.

Lâm Long nhìn lướt qua trên bàn Diệp Vũ Tâm chỉ còn lại một jeton, hình hích cười hai tiếng “Diệp Vũ Chân, con người tôi cực kỳ tuân thủ quy tắc trò chơi. Nếu anh chơi sẽ phải đúng luật, tôi giờ còn chưa muốn anh chết. Anh đừng sốt ruột quá thế!”

Diệp Vũ Tâm thở phì phò, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn méo xẹo không ra hình thù gì nữa. Hắn hét lớn “Anh đừng có bày ra cái tác phong người thừa kế chính thống đáng tởm đó nữa. Tôi chẳng mượn anh đến thương hại.”

Diệp Vũ Chân kéo ghế ra ngồi xuống, tỉnh bơ nói “Nếu cậu biết tôi là chính thống, cần gì phải sốt ruột đi gánh vác vận mệnh cho tôi cơ chứ?”

Anh thắng cười với Diệp Vũ Tâm, quay đầu lại thở dài một hơi, dường như thấp thoáng nét ưu thương loăng nhát không lộ dấu vết “Chờ tới khi tôi chết rồi, cậu vẫn có cơ hội lựa chọn xem còn muốn ngồi vào vị trí của tôi không được mà.”

Lâm Long giận dữ đẩy mạnh Diệp Vũ Tâm gần như sắp khóc ra, thở phì phì đi sang bàn của Tăng Vũ Sâm và Andrew, lại treo ngoe phát hiện trên bàn mỗi bên vẫn còn nguyên ba jeton.

“Sao lại thế này?” Về mặt Lâm Long sầm xuống, hỏi.

Andrew bắt đắc dĩ lừa hai bàn tay vào nhau “Ván đầu ta thắng, ván sau hay hơn nó lại may mắn thắng, rồi ta lại thắng ván tiếp hay hơn nữa, đáng tiếc ván hay nhất lại đến lượt nó thắng, đâm ra...”

Lâm Long nghiêm mặt lạnh lẽo nhìn trân trân Tăng Vũ Sâm với Andrew một hồi lâu, tới tận khi cả hai đều thấy lạnh toát sống lưng, hấn mới cười lạnh mà gằn “Hai chúng mày đang giỡn mặt với tao phải không?”

Cả Tăng Vũ Sâm lẫn Andrew cùng khiêm nhường kêu lên “Nào dám!” (ts 2 bố =)))))

Đúng lúc ấy, trong đại sảnh có lác đác vài tiếng súng vang, lại thêm mấy bàn phân định thắng bại xong rồi. Như vậy là ngoài bàn của Diệp Vũ Chân, Andrew và William, chỉ còn lại một bàn cuối.

Nét mặt Lâm Long không gợn thay đổi vầy hai tên lính đánh thuê đến, chỉ vào Tăng Vũ Sâm và Andrew, cười lạnh bảo “Hai thằng này trong hai mươi phút nữa mà không phân xong thắng bại, giết luôn cả hai cho tao.”

Andrew cười khổ “Ai vừa mới nãy còn nói tuân thủ quy tắc ấy nhỉ?”

Tăng Vũ Sâm thở dài sườn sượt a dua “Chắc chắn không phải chúng ta rồi.”

Nguyên bản Lâm Long vốn đã bị chuyện của Diệp Vũ Chân mà điên tiết, hiện tại lại tăng đến cực điểm không thể áp chế được. Hấn vung tay hất cái ghế bên cạnh văng xuống đất “Hai đứa chúng mày đừng có mà vênh váo quá. Nền nhớ tao vẫn còn để chúng mày tiếp tục chơi đã là tuân thủ quy tắc trò chơi lắm rồi.”

Ước chừng không quá mười phút, bàn của Diệp Vũ Chân vang tiếng súng. Diệp Vũ Chân thắng. Đồng thời lúc ấy cơ hồ không sai biệt là mấy, bên bàn William cũng có tiếng súng, William thắng.

Ngay sau đó kẻ thua cuộc của một bàn khác rú lên thảm thiết, điên cuồng chạy ra cửa đại sảnh, lại bị nhóm lính đánh thuê áp tải trở về, bên thắng không thể không run rẩy gờ tay tiến kẻ này đến cuối đường đời.

Có thể cuộc đời đã giết vô số kẻ thù, hoặc nuôi mộng xử lý các thủ lĩnh hắc đạo, thâu tóm địa bàn, nhưng đến giờ phút này cũng không thể tránh khỏi nỗi sợ khôn lường.

“Chúc mừng người!” Lâm Long nhìn sang William, như cười như không, nói.

William cũng cười méo mó lại với Lâm Long, bảo “Cám ơn cảnh sát, giờ thì ta có thể lên trực thắng riêng của ta rồi khỏi đây được rồi chứ?”

“Go!” Lâm Long động động đầu, mỉm cười “Dù sao mười phút nữa cũng xong rồi. Nếu người không muốn đi thuyền này để về thì xin cứ tự nhiên.”

“Ta có thể nghe ông Andrew đây nói nốt hai câu di ngôn được không?” William khách sáo hỏi. (em chơi 2 từ di ngôn ác quá...)

Hấn vuốt lại mái tóc vàng bị rối xù, đến gần Andrew “Thế bài sao rồi?”

Andrew nhìn hờ qua số jeton chỉ còn có hai cái tro trọi, cụp mi nhẩn mày bảo “So far so good!”

William nhướng mắt “Cho đến bây giờ ông vẫn không hối hận?”

“Hối hận cái gì?” Andrew than vãn quan sát bài trong tay.

“Hối hận ông không nên thích Diệp Vũ Chân!” Nét cười thanh tú trên gương mặt William hóa thành lạnh lẽo “Hắn chỉ biết mang đến cho ông muôn vàn phiền phức.”

Andrew lắc đầu quày quặt, còn quay lại trả lời nghiêm túc với William “Ta yêu Diệp Vũ Chân, mãi mãi...” Tay gã phóng ra phía trước thể hiện một đường thẳng tắp, mỉm cười “Sẽ không hối hận!”

Lâm Long hừ lạnh một tiếng.

William thì xanh mặt lại “Được lắm, ta đây sẽ nhớ đến ông thật bình thản mà đối diện với cái giá phải trả!” Nói xong liền không thèm ngoái đầu lại lần nào nữa mà đi khỏi đại sảnh.

Tăng Vũ Sâm nhìn nhìn bài trên tay mình, buột miệng “Thật hay giả?”

“Thật giả cái gì?”

“Ngài thích thiếu gia Diệp?” Khuôn mặt Tăng Vũ Sâm hé ra sau hàng bài lộ nụ cười tươi tắn. (he is so cute T-T just kidding T-T)

“Cũng giống như hần thích mày thôi!” Andrew búng tay tách một cái, gọi một nhân viên phục vụ đến.

Lâm Long cả giận rít “Sắp hết thời gian rồi, mày còn định nhờn gì nữa?”

Andrew bắt đắc dĩ bảo “Một ly rượu Sherry cho ta chắc vẫn có thể chứ?”

Lâm Long giận dữ cười lại “Vậy cho mày coi như một ly rượu tiễn biệt cũng được.”

Andrew đồng tai nghe âm thanh trực thanh bên ngoài lướt đi rồi, mới há mồm thưởng một ngụm rượu vàng óng ánh, cười với Lâm Long “Nếu tao mà là mày, tao sẽ không thả lỏng đó đi!” Gã còn nghiêm trọng nói “Mọi kẻ mà tao quen, hầu hết đều là bọn điên, mà William thì lại là cực phẩm trong số lũ điên đó.”

Lâm Long từ tốn rút súng ra, mỉm cười “Đến giờ rồi, để lại tên William cực phẩm giữa một lũ điên sẽ làm tao nhức đầu lắm, cảm ơn mày đã nhắc nhở, tao sẽ ghi lòng tạc dạ.”

Nòng súng lạnh như băng đặt tại trên đầu Andrew. Gã lại cười khê một tiếng.

Lâm Long thật không tưởng là gã còn cười được, không khỏi gằm ghè “Chết tới nơi rồi mà còn có thể cười, Diệp Vũ Chân ưng mày thật không nhầm đấy.”

“Nhưng mày thì nhầm, với Vũ Chân.” Andrew cười nói.

Lời nói của gã vừa dứt, chỉ nghe Diệp Vũ Chân ở phía sau Lâm Long lạnh lùng lên tiếng “Không được động đây. Anh nên biết tôi là một thiện xạ. Khoảng cách gần như này mà tôi trượt mục tiêu thì chỉ có thể là mơ.”

Lâm Long cười lạnh “Súng trong tay anh bắt quá cũng chỉ là súng anh vừa giết đối thủ, bên trong chỉ có một viên đạn, anh đã sử dụng rồi. Giờ cầm súng hết đạn lại nghĩ sẽ làm tôi sợ ư?”

Andrew lấy làm buồn cười “Chẳng lẽ mày không biết trên dây chuyền của hần có khảm một viên đạn?”

Lâm Long thấy Andrew đang gặp nguy mà vẫn cứ ung dung, lại trông vẻ buồn cười không xê lệch của Tăng Vũ Sâm (anh này thì lúc nào chả thế ==), trán đã không khỏi ứa mồ hôi, gằn khê “Diệp Vũ Chân, anh thật muốn vì con chuột cống này mà giết tôi sao?”

Diệp Vũ Chân ở sau hần thờ ơ đáp “Anh nhìn ai cũng thấy họ giống con chuột. Ấy là bởi anh mới chính là con chuột sống nguyên, chui rúc trong cống ngầm, một con chuột so với ai cũng ghê tởm hơn gấp bội.”

Lâm Long cắn chặt khớp hàm, khuôn mặt anh tuần bởi cố nén tâm tư bùng nổ mà trở nên cứng ngắt.

Andrew ở bên cạnh còn thêm dầu vào lửa “Vui thật, xem ra tao còn phải nhắc nhở mày thêm nhiều lắm. Một, tao sẽ không bao giờ để cho một tay thiện xạ có cơ hội được rờ vào khẩu súng, dù chỉ một viên đạn thôi cũng đã đủ dùng rồi, hai, tao cũng sẽ không đấu võ mồm với Diệp Vũ Chân, bởi vì thế chỉ tổ càng khiến tao có vẻ vô giáo dục thêm thôi...”

Gã nói xong thì cười hi hi gỡ súng trong tay Lâm Long ra.

Diệp Vũ Chân và Andrew cùng áp Lâm Long chậm rãi đi ra ngoài đại sảnh. Diệp Vũ Chân lia mắt nhanh qua Diệp Vũ Tâm vẫn còn đứng ở một bên, gọi “Vũ Tâm, đi!”

Diệp Vũ Tâm lưỡng lự không lên tiếng. Đoàn người còn chưa đi tới cửa đã bị áp suất một trận nổ thật lớn đánh bay trở về.

Du thuyền bắt đầu không ngừng phát nổ dữ dội, mỗi một lần ầm nổ đều cuốn các bộ phận cơ thể người bay múa trên không trung, máu tươi xung quanh phun ồ ạt, lửa bén, bùng lên hừng hực, thiêu đốt mọi thứ đang tồn tại, vô phương dập tắt.

Súng mà Andrew cầm bị văng ra, Lâm Long liền lộn một vòng nhặt lên, nhắm ngay Andrew, nhưng liên tiếp áp suất hết đợt nổ này lại đến đợt nổ khác chấn động chiếc thuyền chao đảo không ngừng.

“Cảnh sát ơi, cho dù chúng ta có thâm cừu đại hận đến đâu, trước mắt vẫn phải hợp tác với nhau thoát thân đi đã.” Andrew cười khổ.

Lâm Long mặt hầm hầm nghĩ một lúc, mới oán hận thu súng về.

Diệp Vũ Chân gắt gao kéo Diệp Vũ Tâm nằm sụp xuống, chờ tiếng nổ mạnh tạm thừa, khói bốc hơi hơn mới trấn tĩnh lại, rồi lúi húi xông ra ngoài. Bọn Andrew cũng chạy theo sát đằng sau.

Cả du thuyền gần như đã bị nổ cho tan tành không ra cái dạng gì, người trên boong tàu đều bị thổi bay, không chết vì nổ cũng bị rơi xuống biển mà chết.

Mà gian nan nhất là mấy báo Interpol cũng vì áp lực nổ mà mắt nhắm mắt tích luôn, Tăng Vũ Sâm không khỏi thở dài thườn thượt.

Miệng y còn chưa thở ra xong, từ lòng bàn chân lại truyền đến chấn động, chỉ nghe Andrew rống “Mau nhảy xuống biển đi!”

Năm người nghe thế liền phóng đến lan can phi mình xuống lòng biển, lại nghe một trận nổ mạnh to đến kinh khủng, khói giữa du thuyền kia rất cuộc cũng phát bung trong lòng lửa đỏ, ngập ngụa đất trời.

Cả một chiếc du thuyền phút chốc trở thành những mảnh lớn nổi lềnh bềnh khắp một vùng biển. Andrew trôi lên, thở dữ dội, đột nhiên lớn tiếng kêu lên “Diệp Vũ Chân, Diệp Vũ Chân!”

“Đây!” Diệp Vũ Chân ôm theo Diệp Vũ Tâm cũng trôi lên khỏi mặt nước, cúi gắt đáp lời. Khuôn mặt Diệp Vũ Tâm tái nhợt, nhìn qua tựa hồ bị sắc khói mà hôn mê.

Tiếp sau đó là Lâm Long, Tăng Vũ Sâm cũng trôi lên. Tăng Vũ Sâm ho sặc sụa, bảo “Andrew, chỗ này cách đảo gần nhất thuộc quần đảo Faroe có xa lắm không?”

“Chắc khoảng mấy trăm hải lý!” Andrew chán chường hồi tưởng.

Sắc mặt ai nấy cũng đều trở nên ảm đạm. Tăng Vũ Sâm bèn quay quắt “Cứ tìm tạm tấm ván gỗ nào đi đã!”

Diệp Vũ Chân cùng Tăng Vũ Sâm vợ được một tấm gỗ lớn na ná sàn thuyền, hợp lực đỡ Diệp Vũ Tâm nằm lên trên, sau đó hai người mỗi người bám vào một bên.

Andrew muốn qua đó, nhưng rõ ràng lại hết chỗ mất rồi, cho nên đành chen chúc trên một cái sòng thuyền cùng với Lâm Long.

Một tên lưu manh theo chủ nghĩa thực dụng như Andrew có thể nói là kỳ phùng địch thủ, nhất thời Lâm Long chưa tìm thấy biện pháp nào để đối phó gã cả, bèn cười lạnh “Hy vọng là lũ thuộc hạ tép riu của mày có thể tìm thấy chỗ này nhanh nhanh một tí.”

Vừa nói xong, hắn đảo mắt một chút nhìn đồng hồ vận động trên biển này, nhớ ra chiếc du thuyền sớm đã bị nhóm lính đánh thuê của hắn sửa đổi lộ trình nhằm thoát khỏi sự truy tung bọn thủ hạ của Andrew. Bây giờ mà bắt bọn chúng nhanh chóng tìm được năm người bèo bọt nổi lơ lửng giữa mặt biển như này, thật cũng không phải là chuyện dễ dàng gì đâu.

Lâm Long thấy mồm miệng đắng ngắt hẳn, rất có cảm giác thẳng căm ăn phải cái cay đắng của hoàng liên (1).

Năm người cứ như vậy bắt đầu di chuyển trên sóng nước, đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng ồ ồ xoắn nước của động cơ trực thăng, khí cuộn khiến cho nước biển gợn sóng cả một mảng. Cả năm đều thấy phần chân hắt. Andrew ngẩng đầu, bắt gặp William đang ngồi ở cửa trực thăng, trong tay cầm loa điện tử.

“Chúng ta ở đây này!” Andrew mừng quá đổi liên tục vỗ cánh tay mình.

“Nếu tao là mày, tao sẽ không kích động như vậy.” Lâm Long lạnh lùng gằn ra.

“Ê, em yêu, lâu quá không gặp! Thật sự là muốn chết ta!”

Andrew lớn tiếng gào thét vào không trung, sau đó cười tủm tỉm nhỏ giọng bảo “Có hy vọng vẫn khá hơn so với không có hy vọng chứ. Cho dù kẻ đến là thằng ngốc cũng tốt hơn là không có ai đến.”

“Không chỉ là thằng điên, hắt còn là một thằng điên cực phẩm.” Lâm Long tà tà cười “Chứ không thì làm gì có đứa nào nổ tan tành một cái du thuyền xong như vậy còn có thể quay lại để nhìn xem.”

“Cuối cùng thì mày cũng chịu hiểu William. Hắt sẽ cảm động lắm đấy.” Andrew phì cười.

“Mày đã sớm biết rồi?” Lâm Long hơi ngạc nhiên hỏi lại.

Andrew chỉ nhún vai “Tao chỉ biết hắt nhất định sẽ nổi điên, nhưng không biết hắt sẽ nổi điên kiểu gì.” Gã cười cười “Dù sao thì lúc hắt đi, tao đã thờ ơ, lúc ấy tao gần như sắp ngủ rồi, cần gì phải để ý nữa.”

Lâm Long ghen lời, rốt cuộc quyết định không đối đáp với Andrew nữa.

Mà William sau hồi lâu chăm chú nhìn Andrew cuối cùng cũng mở miệng. Hắt nói “Thưa ông Andrew cao quý, có thích không?”

“Tạm được.” Andrew cười toe toét “Ít nhất cũng đủ kích thích. Nếu có thể cùng cậu về cái nơi nho nhỏ của cậu đoàn tụ thì hoàn mỹ luôn.”

“Vấn đề vừa rồi, ông có đáp án mới chứ?” William tay cầm loa, nói chuyện từ tốn, trong khi Andrew đã khản cả cổ.

“A?” Andrew lấy làm khó hiểu.

“Hừ!” William cười gằn “Là cái vấn đề ông có hối hận đã thích Diệp Vũ Chân không ấy.”

Andrew bật cười ha ha “Nói cho cậu nghe này, cực cưng William ạ. Cậu biết điều mà ta không muốn làm nhất chính là lừa dối cậu mà.”

Lâm Long giận dữ bảo “Mày làm sao lừa nổi hắt, con mẹ mày, còn giả vờ thảm thiết nổi gì.”

William thật giống như hải lòng với đáp án này, lạnh lùng nói ra “Chấp nhận câu trả lời!” Hắt rướn người đẩy thang dây xuống, phía cuối sợi thang đóng đưa cả một khẩu súng, rồi tuyên bố “Có điều, ta cũng nói cho ông, ta còn một yêu cầu. Nếu ông làm ta vui vẻ được, ta sẽ đưa các ông đi ngay!”

“Nguyện ý cống hiến sức lực!” Andrew hô lớn.

“Bắn chết Diệp Vũ Chân đi. Đạo này không có chuyện gì có thể làm ta vui hơn chuyện giết được hắt. Giết hắt đi, ta sẽ đưa ông về nhà.”

Lâm Long thiếu chút nữa cắn phải lưỡi. Hắt nhin không được cũng lớn tiếng hét “Nếu mày cho rằng cái đáp án gã ta thích Diệp Vũ Chân làm mày hải lòng, rồi lại muốn giết anh ta, thế là ý gì?”

William hừ một tiếng, tỉnh queo trả lời “Thích là một chuyện, còn tính mạng lại là một chuyện khác. Trong hắc đạo không có gì quan trọng hơn mạng của mình. Mạng mình còn chưa lo xong thì còn đòi thích ai?”

“Hắt nói đúng chân lý đó! Trong giới hắc đạo, không gì quan trọng hơn chính bản thân mình!” Andrew nhìn thoáng qua Diệp Vũ Chân, cười nói “William, nói đến ích lợi, Diệp Vũ Chân chính xác có thể đưa ta trở thành Giáo hoàng hắc đạo châu Âu, này đối với cậu cũng có lợi to lắm. Chẳng lẽ cậu vẫn cứ lo lắng ư?”

William cười lạnh, bình thản đáp “Diệp Vũ Chân cũng không phải người độc nhất vô nhị. Ta thấy vị cảnh sát cạnh ông khá đấy, còn hơn Diệp Vũ Chân. Hắt hợp khẩu vị ta hơn.”

Lâm Long nghe xong, mới giữa yên lặng chìm nổi mà hồi phục tinh thần trở lại. Hắn tựa hồ nghĩ thông suốt ra được điều gì đó.

Trước nay hắn nghĩ mình chẳng kiêng nể thứ gì, tới hôm nay đụng phải nhóm người này mới biết được cái gọi là cuồng điên thật sự. Hắn cười cười “Mày cũng tinh mắt lắm.”

“Miễn khách sáo đi!” William phán “Tóm lại các người ai giết Diệp Vũ Chân, ta sẽ cho lên máy bay. Tính nhẫn nại của ta có giới hạn.”

Lâm Long cười mà như không cười gỡ súng xuống, quăng cho Andrew “Đến đi! Mày xuống tay là thích hợp nhất đấy.”

Andrew cau mày nhìn khẩu súng cả buổi, mới hung ác bật cười “Có một người còn thích hợp hơn cả tao cơ!” Gã xoay sang thấy súng qua bên Tăng Vũ Sâm.

Tăng Vũ Sâm không có nhận lấy súng. Khẩu súng trôi tới miếng gỗ sàn thuyền. Y cười bảo “Ngài biết là ta cũng sẽ không làm vậy đâu mà!”

Suốt này giờ Diệp Vũ Chân vẫn không biểu cảm, bây giờ bất chợt mang một vẻ cười lạnh, giận dữ nói “Mẹ nó, đừng có giả vờ giả vịt một lũ với nhau nữa. Muốn ra tay thì tới luôn đi!”

“Luyện tiếc lắm!” Lâm Long thở dài “Cả đời này ta chưa từng xem nhiều tài liệu của ai nhiều như vậy, hiểu ai sâu như vậy.”

Andrew cũng rất nghiêm túc mà gật gù “Luyện tiếc lắm! Cả đời ta chưa từng cùng ai lên giường nhiều như vậy, hơn thế lại còn muốn được làm hẳn nhiều như vậy.” (—)

Lời của gã còn chưa kịp khiến ai phản ứng, Diệp Vũ Tâm vốn đang nằm trên sàn thuyền bất thành linh vọt súng lên, nhắm ngay Diệp Vũ Chân.

Lâm Long không khỏi đành mặt lại. Andrew thì rít ra chữ một tiếng “Shit!”

Diệp Vũ Chân không có biểu cảm lớn như những người khác, chỉ bình tĩnh nhìn thẳng Diệp Vũ Tâm.

Chỉ nghe giọng Diệp Vũ Tâm đầy ắp run sợ “Tôi thật sự căm ghét anh. Anh chen ép tôi tới mức không sao thở nổi, chen ép tôi đến mức vô pháp hô hấp. Chỉ cần anh chết đi, tôi sẽ có thể thở lại được.”

“Nổ súng đi!” Diệp Vũ Chân lạnh lùng phun ra.

“Mẹ mày, mày cứ thử bắn xem, tao cho cả nhà mày sống không nổi tới ngày mai đâu!” Andrew tàn bạo gào lên.

Tăng Vũ Sâm bản chất khoái đùa dai nhện không được muốn nhắc Andrew, rằng Diệp Vũ Chân chính là “cả nhà” của Diệp Vũ Tâm. Mỗi tội tình hình trước mắt đây quả thật nguy kịch quá, lời đến miệng định ra cũng đành phải nuốt xuống trở lại.

“Tôi hiểu. Cậu có thể đến ngày hôm nay, chính là hơn ai hết cậu biết nguyên tắc để sinh tồn là như nào!” Diệp Vũ Chân bình thản nói.

Đôi mắt Diệp Vũ Tâm đỏ ngầu, hắn hét toáng “Anh đừng tưởng thế sẽ làm tôi mềm lòng!”

Chưa nói dứt câu, Diệp Vũ Chân bỗng không chế cổ tay hắn. Súng vang. Trước sự khiếp sợ của mọi người, làn nước trước ngực Diệp Vũ Chân nổi lên một mảng đỏ sẫm.

“Mẹ nhà nó!” Andrew buông luôn cái sống thuyền ra, bì bõm bơi đến ngay chỗ Diệp Vũ Chân.

Lâm Long khe khẽ cười. Tiếng cười kia thật không biết là cười hay khóc.

“Anh, anh ơi!” Diệp Vũ Tâm bừng tỉnh trong kinh hãi, tay hắn tuột xuống, khẩu súng chìm vào trong lòng biển thăm thẳm.

“Xuống dưới, đỡ anh ấy lên!” Vừa nâng Diệp Vũ Chân vừa gục xuống dưới, Tăng Vũ Sâm hướng về phía Diệp Vũ Tâm mà quát.

Diệp Vũ Tâm run run nhảy xuống biển, cùng Tăng Vũ Sâm đưa Diệp Vũ Chân nằm lên ván gỗ.

Andrew vừa lộn tới liền vươn tay bóp lấy gáy Diệp Vũ Tâm. Cánh tay cứng như sắt thép của gã lập tức khiến cho Diệp Vũ Tâm bị một dòng điện mạnh chạy rần rật dọc sống lưng.

“Thả nó ra!” Diệp Vũ Chân lạnh lùng ra lệnh. Tầm mắt của anh cùng giao với Andrew, nhìn nhau thật lâu sau, Andrew mới không cam lòng nhưng vẫn phải buông tha Diệp Vũ Tâm suýt thì bị bóp chết.

William vỗ tay bốp bốp, cười vang “Hay lắm. Tuy nội dung vở kịch hơi khác so với những gì ta nghĩ, nhưng mà thôi mới lạ thế cũng được... Nào lên thôi, nên nhớ... cá mập ở đây hơi bị nhiều đấy.”

Lâm Long nhìn lướt qua Diệp Vũ Chân, rồi động tác nhanh nhẹn trèo lên thang đầu tiên.

Tăng Vũ Sâm gãi gãi lông mi “An Lâm còn đang chờ tôi về ăn cơm tối. Anh còn chuyện gì muốn tôi làm cho không?”

Diệp Vũ Chân gắng gượng lấy tay chỉ vào Diệp Vũ Tâm một bên gần như phát khóc “Đưa nó đi cùng!”

Tăng Vũ Sâm gật đầu, một phen kéo Diệp Vũ Tâm đang hồn phách thất lạc bơi về phía chiếc thang dây.

Chờ đến khi cả hai bọn y đã lên trực thăng xong rồi, Diệp Vũ Chân mới lạnh lẽo hỏi “Người sao còn chưa cút đi!”

“Đi đâu cơ chứ?” Andrew cười cười hỏi lại.

“Hừm, khỏi cần giả vờ cao thượng.” Diệp Vũ Chân ôm lấy vết thương, thở mạnh bảo “Chúng ta chẳng qua chỉ lợi dụng nhau thôi. Kim cương bốn mươi triệu giờ không còn là chuyện quan trọng nữa rồi.”

“Ông rốt cuộc có đi hay không?” William la lớn tiếng vào loa “Đây là cơ hội cuối cùng của ông đó!”

“Cậu cứ thoải mái tí đi, ta còn muốn chơi bởi một lát nữa!” Andrew cười hét lại “Chơi đủ rồi, ta sẽ tự về, hy vọng cậu đừng có nhớ ta quá!”

Khuôn mặt đẹp đẽ của William hé ra vẻ bị chọc giận phát điên rồi. Hắn hung tợn nhìn hai người phía dưới trong chốc lát, mới dừ dừ nói “Ok, nếu ông đã thích thành bữa tối cho cá mập như thế, vậy bái bai!”

Hắn dùng tay khum trước trán làm một cái kính lễ với Andrew “Ta sẽ rất nhớ ông đó, tình yêu ạ, nhất là khi thấy hài cốt của ông.”

“Yên tâm đi!” Andrew cười hồ hồ “Cá mập mà gặp ta thì chẳng biết ai là bữa tối của ai đâu.”

“Đi!” William hung hăng gầm lên ra lệnh. Trực thăng trên đầu hai người tức khắc đổi phương, bay về một hướng xa xa dần.

William ngồi khoanh tay ở đằng trước. Lâm Long vắt vắt nước trên áo mình, mặt không chút thay đổi. Diệp Vũ Tâm thì run run co quắp một bên, chốc chốc lại giật mình. Trong khi đó Tăng Vũ Sâm lại nhàn nhã huyết sáo, lia mắt đánh giá bốn phía, rồi cười cười “Ngắm biển rộng trên trực thăng đúng là có phong vị khác hẳn ngắm trên du thuyền thật.”

Lời này của y, chẳng ai thèm để ý đến, ngay cả William cũng không có một phản ý muốn hiểu nào.

Tăng Vũ Sâm nhún vai, Lâm Long lại mở một cái chủ đề mới. Hắn hỏi “Mày rất thân quen với Diệp Vũ Chân? Mày thực hiểu anh ta sao?”

“Khá thân quen thì là thật, nhưng tôi chưa bao giờ nói là tôi có hiểu thiếu gia Diệp cả.” Tăng Vũ Sâm gãi gãi lông mi mà cười.

“Ồ đấy!” Lâm Long thở dài một hơi, từ tốn nói “Diệp Vũ Chân là một kẻ rất khó nắm bắt. Mỗi một lần mày nghĩ là đã hiểu anh ta rồi, nghĩ tiếp cận được anh ta rồi, nhưng khi mày đi qua đó, lại phát hiện anh ta chỉ là một cái bóng ảo ảnh.”

Tăng Vũ Sâm phớt ra cái mặt hiểu lắm nhìn hắn, rồi hòa nhã nói “Đừng có thử đi tìm hiểu quá sâu sắc một ai nếu người đó không muốn anh hiểu. Thiếu gia Diệp còn hơn cả thế. Anh ấy có một tầng xác ngoài cực kỳ cứng cáp. Trừ phi anh ấy tự nguyện mở nó ra với anh.”

“Xác ngoài cứng cáp?” Lâm Long thì thào nhắc lại.

“Có lẽ là để tự bảo vệ mình, nhưng bởi bảo vệ kỹ quá nên đồng thời cũng trở nên vô cùng áp lực. Kể cả anh ấy thoát nhìn giống cái gì, cũng đều không phải bản chất thật của anh ấy.” Tăng Vũ Sâm cười bảo.

Lâm Long hơi kinh ngạc mà quay qua, nói “Nghe ra thì mày có vẻ hiểu anh ta lắm đấy.”

Tăng Vũ Sâm khẽ cúi, trầm tư trong chốc lát rồi nở nụ cười “Những gì tôi hiểu có khi chẳng phải chính bản thân anh ấy đâu...” Y chỉ nói một nửa rồi thôi. Thực ra y có nhiều chỗ tương tự Diệp Vũ Chân lắm, có lẽ đúng là bởi y hiểu con người mình, thế nên giờ mới có một chút hiểu đến Diệp Vũ Chân.

Lâm Long cũng không hỏi thêm, cách một lúc lâu sau, hắn nghiêng nghiêng đầu, nhìn thoáng qua cổ tay y “Đồng hồ mày đẹp thật.”

Tăng Vũ Sâm quay sang, nhe răng cười nói “Hàng sencond-hand mua trên Ebay đó, dùng cũng còn tốt.”

Lâm Long chẳng để ý, chỉ hơi hột bảo “Hy vọng là dùng được.”

“Là người chọn chết ở đây, đến lúc đó dùng có ca cẩm.” Sau khi bóng dáng trực thăng hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn, Diệp Vũ Chân mất hết sức lực, nhắm nghiền lại hai con mắt.

Chú thích:

#### 1. Cầm mà ăn phải hoàng liên

Hoàng liên là tên một vị thuốc, có vị rất đắng. Kể bị cầm mà ăn phải thì dù khổ sở vì vị đắng cũng không thể kêu la được, do đó “cầm mà ăn phải hoàng liên” được hiểu là có khổ mà không thể nói ra.

Mà chú thích cái này có vẻ hơi thừa nhĩ cơ mà dù nó xuất hiện trong đam mỹ nhiều và cũng được chú thích nhiều rồi, nhưng tớ thấy các bạn ấy vẫn chỉ chú thích cái cây hoàng liên là gì thôi, nên tớ sợ vẫn có ai đó không hiểu câu này...

Nói chung câu này cũng phổ biến lắm./

## 10. Chương 10

Andrew thấp đầu xuống ngắm nhìn khuôn mặt nhợt nhạt kia, theo đến mái tóc đen dày của anh, lông mày, cả đến bờ môi nhàn nhạt, rồi mới thản nhiên phát biểu “Người cũng biết kim cương bốn mươi triệu không tới nổi quan trọng như thế. Lúc trước ta mạo hiểm vì kim cương bốn mươi triệu này mà chui vào nhà giam của William... Ấy là vì người, người làm cho ta cảm thấy đáng để mạo hiểm.”

Diệp Vũ Chân mặc dù lãnh tính, cũng không quá khắt khe mà liếc một tia ôn hòa về phía Andrew.

Có điều Andrew nói xong, lại quay về kiểu xác xược thường ngày, ngạo nghễ nói “Như này là nguy hiểm tương đương hồi đó rồi đó. Dù sao ta cũng không biết trình độ trên giường của ta lại cao đến nhường đấy, có thể khiến cho cả William cũng phải nhung nhớ cam chịu.”

“Thế á?” Diệp Vũ Chân không chịu nổi, mở mắt ra xĩa xối “Thế nên bây giờ người vẫn còn ngâm mình trong nước?”

“A, a!” Andrew phì cười “Là vì ta không nỡ bỏ người.”

Diệp Vũ Chân nhắm mắt lại. Anh lấy tay ôm chặt vết thương của mình, máu tươi nhuộm đỏ những ngón tay thanh mảnh. Andrew nhìn ngón tay anh thật lâu sau, một lúc sau vỗ nhẹ nhẹ vào cánh tay ấy.

Mặc dù Diệp Vũ Chân chẳng định để ý đến gã đâu, nhưng thấy gã nhẫn nại như thế, nên vẫn mở mắt ra, thấp giọng vấn “Muốn gì?”

“Ta muốn biết.” Andrew vừa xoa xoa vừa nói “Phát súng vừa rồi, người có tính chuẩn không, tuy không thương đến tim nhưng lại làm bị thương đến phổi rồi.”

Diệp Vũ Chân nhất thời nghẹn lời, cách một lát mới bắt đầu nói “Không có đâu.”

Andrew bành rộng cái mồm của y, vui vẻ bảo “Giờ cứ chờ Tăng Vũ Sâm tìm người đến cứu đi đã.”

Lúc này đây hai mắt của Diệp Vũ Chân đã hoàn toàn mở to. Hình ảnh Andrew phản chiếu trong đôi con ngươi xoè tròn của anh thoát nhìn có vẻ lãnh khốc, hung hiểm, nhưng anh biết những phút ngẫu nhiên cũng sẽ lộ ra một thứ biểu cảm rất đối xứng bình.

“Đồng hồ mà Tăng Vũ Sâm đeo trên tay, chẳng lẽ không phải là một trong số những trang bị trên biển của Interpol ư? Có bộ phận định vị kinh độ và vĩ độ đúng không? Ta đoán là do Hứa An Lâm trang bị cho.” Andrew hướng về Diệp Vũ Chân hơi hơi nheo mắt.

Diệp Vũ Chân ngửa lên nhìn không trung. Vầng mặt trời xa xa đã dần đổ về phía Tây rồi, nơi ranh giới như chỉ như tơ tận cùng của biển cả nhuộm đỏ xối xả cả một vùng.

Thật lâu sau, anh mới hờ hững bảo “Không biết chắc tỷ lệ được bao nhiêu phần trăm đâu. Nên nhớ, có thể Tăng Vũ Sâm không thoát khỏi tay William được, có thể Tăng Vũ Sâm không thể tìm nổi người thích hợp đến cứu chúng ta. Người xem, trời cũng sắp tối rồi. Những người này căn bản không thể cứu chúng ta kịp nữa...”

Nói tới đây, Diệp Vũ Chân mỉm cười một chút “Có khi cái thời điểm ấy, máu của ta đã sớm hấp dẫn cá mập đến, còn người thì thành bữa tối cho nó rồi.”

Andrew chỉ ừ.

Diệp Vũ Chân thấy gã bỗng dưng không lắm mồm nữa, quay mặt đi hỏi khê “Hối hận à?”

“Hối hận?”

Andrew thoải mái mà cười “Ta chỉ là đang ngắm trời chiều thôi. Hồi bé ta vẫn thường nghĩ, sau này giàu rồi, sẽ sắm một chiếc du thuyền, rồi ôm mỹ nhân thuộc xã hội thượng lưu mà âu yếm, đi ra biển ngắm mặt trời lặn, thế thì lãng mạn biết bao, biết bao, ừm, cao quý biết bao.”

Diệp Vũ Chân lẳng lặng nghe xong mới xen mồm vào “Chỉ một mỹ nhân thôi sao, không thể nào?”

Andrew tắc lưỡi “Ta đâu có nói chỉ có một.”

“Người có dùng số nhiều đâu?”

“Này, ta nghe nói tiếng Trung làm gì có danh từ số nhiều.”

“Nhưng mà giờ người đang nói tiếng Anh cơ mà...”

Hai người chưa từng thử qua tán chuyện phiếm vô ý nghĩa như vậy. Mặt biển càng lúc càng lạnh, ngay cả Diệp Vũ Chân nằm trên ván gỗ cũng bị lạnh đến mức phải cuộn tròn cơ thể. Andrew kê sát mặt lại gần Diệp Vũ Chân, lấy tay ôm đầu anh.

Mà ngoài dự đoán, Diệp Vũ Chân thế mà cũng chẳng đẩy gã ra. Andrew run run cười “Xem ra cứu binh của Tăng Vũ Sâm sẽ không đến rồi... Tuy là ta lúc bé chỉ biết mình sẽ ôm mỹ nhân ngắm tà dương, nhưng mà không nghĩ tới hóa ra kết quả lại chẳng cùng dạng.”

“Thì là có rất nhiều người đoán đúng mở đầu, nhưng lại đoán sai kết quả.” Diệp Vũ Chân nhè nhẹ thở ra.

“Người cũng vậy ư?” Andrew hỏi.

Diệp Vũ Chân rùng mình, cười yếu ớt “Ta giấu một viên đạn trong nữ thần Đất Mẹ là muốn... Một ngày nào đó, ta sẽ dùng chính viên đạn này bắn vào ngực của kẻ thù, báo thù cho cha mẹ ta. Vậy mà đã mười mấy năm qua đi, ta vẫn không có nổi dũng khí.”

“Người nên kể sớm cho ta biết một chút chứ. Giết người là chuyện sở trường nhất của ta.” Andrew bật cười “Nếu biết có cái tên như vậy có thể có thể lấy lòng được người, ta đã đi làm từ lâu rồi.”

“Đó là ông nội của ta.” Diệp Vũ Chân run rẩy bảo.

Andrew nghẹn lời, đành phải cười gượng.

“Mẹ ta không thích cha hãm thân quá sâu vào hắc đạo. Bà vẫn kiên định đề nghị chồng có thể cùng đứa con sống quang minh chính đại. Cha đã đấu tranh giữa mẹ và ông nội trong rất nhiều năm, sau cùng cha vẫn chọn mẹ.”

“Thời điểm cha đã có thể đoàn tụ với mẹ, cũng là lúc ông nội phái người ám sát bà... Một chiếc xe, trong nháy mắt bị nổ cho tan nát... biển trắng hai bàn tay ta.”

Andrew ve vuốt mái tóc của anh, khẽ khàng “Do đó người muốn giết ông nội, rồi lại không thể thực hiện, không phải vì người không đủ dũng cảm... Mà là, đó là điều còn sót lại của người.”

Diệp Vũ Chân không có đáp lời.

Andrew chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất sâu của anh, cách một hồi lâu, Andrew mới nhận ra rằng Diệp Vũ Chân đang khẽ nấc.

Gã càng ôm chặt lấy Diệp Vũ Chân hơn, cười cười “Đời chính là như thế. Kể cả người cất giấu một viên đạn trong chiếc bùa hộ mệnh, muốn dùng nó để báo thù, nhưng đến phút cuối... nó vẫn chỉ là một chiếc bùa hộ mệnh. Nay chẳng qua là trở về nguyên trạng với ý Chúa mà thôi.”

Gã thở dài một hơi “Tiện thể kể người nghe một bí mật. Đời ta, ta đã trải qua cuộc sống kiếm ăn ở thùng rác, nhưng không bị vương bận mẹ cha. Sau đó lại có một linh mục... Ông ta cho ta ăn, đưa cho ta đọc một quyển sách nhằm chán gọi là kinh Thánh...”

Andrew liếm đôi môi khô nứt “Quyển sách đó nói với người ta rằng trên đời có Chúa, có hy vọng, có tương lai. Chỉ cần người tin tưởng, một ngày nào đó, người sẽ được đặt chân lên thiên đường.”

“Thật không ngờ người cũng từng tin ngưỡng, mỗi tội vị linh mục ấy hiển nhiên không thay đổi được người nhiều lắm.” Diệp Vũ Chân chịu đựng cơn rét luân hồi vào trong da thịt mình, run run cố gắng nói.

Andrew nhú lại hàng lông mày “Người nhầm rồi, ông ta hoàn toàn cải biến ta.”

“Hử?”

“Linh mục cho ta ăn, dạy ta đọc Kinh Thánh, cứ thế đã qua mất hai, ba năm. Ta hay nghĩ, nếu mười hai, mười ba năm nữa cứ như vậy, dù ta không thể đảm đương nổi cái trách truyền Đạo, ít nhất cũng có thể đi sửa ống nước, làm một công nhân sửa ống.”

“Một nghề không tồi!” Diệp Vũ Chân mỉm cười.

Andrew thở phào một cái, buồn cười bảo “Giống như người nói đấy. Hầu hết loài người chỉ đoán được mở đầu, nhưng đoán không ra được kết cục.”

“Có một hôm... Lúc ta đi vào nhà thờ, vô tình phát hiện linh mục hít ma túy. Ông ta như một con chó, quỳ trước mặt ma quỷ, cầu xin chúng có thể ban cho một ít thuốc phiện...”

“Người thấy không, ông ta có Chúa làm chỗ dựa, thế mà vẫn quỳ gối dưới chân quỷ ma. Thế mới thấy Chúa so ra với ác quỷ có mạnh hơn gì đâu, phải không nào...”

Hai người im lặng thật lâu, Diệp Vũ Chân mới nhẹ giọng hỏi “Sau đó?”

“Sau đó... Trong một lần ông ta lại lên cơn thèm thuốc, ta vợ ngay khẩu súng lén trộm được, một đạn kết liễu ông ta.” Andrew nhấp hé miệng “Ngày ấy, mưa rơi thật to, hợp với hoàn cảnh cực kỳ.”

“Andrew...” Mãi lát sau Diệp Vũ Chân khẽ gọi.

“Ừm?”

“Người cũng thương ông ta lắm, phải không?”

Andrew hít hà một hơi, mới trở về dáng vẻ bình thường, cười cười “Đúng đấy, mẹ kiếp, ông ta cực giống người, đều là bọn hai mặt chết tiệt.”

“Vẫn có điểm khác đấy...” Diệp Vũ Chân mỉm cười “Sau lưng ta cũng không có Chúa che chở.”

“Nhưng các người đều cho rằng mình có thể chiến thắng dục vọng.”

Diệp Vũ Chân nhẹ nhàng thở dài, hơi hơi khép lại hai mắt “Chúc ngủ ngon, Andrew.”

Andrew bất thành linh kéo mặt anh quay lại, quát “Người mở mắt ra cho ta, không được phép ngủ.”

Diệp Vũ Chân mệt mỏi mở mắt, hé ra ý cười “Người vừa trách ta tư tưởng chiến thắng được dự vọng xong còn gì. Giờ ta tuân hoàn theo nhu cầu thôi.”

“Đừng ngủ!” Andrew dừng lại trong ánh mắt Diệp Vũ Chân, dưới ánh trời nhập nhoạng của một ngày lui tàn, cơ hồ rất khó thấy được vẻ mặt gã, chỉ nghe thấy tiếng gã dịu dàng “Xin người, Vũ Chân, đừng bỏ ta lại. Ta thật lòng yêu người.”

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“Vì sao lại yêu ta?”

Andrew cười nói “Vì người ở trên giường làm cho ta không biết đến cô đơn là gì.”

Diệp Vũ Chân im một lúc, đột nhiên nhắm ngay trên mặt Andrew, mắng một câu: Mẹ nhà người.

Từ đằng xa, loáng thoáng trong gió có tiếng motor truyền đến. Trong đáy mắt le lói một ánh đèn lúc ẩn lúc hiện.

Andrew vui mừng quá đổi, nói liên thanh “Vũ Chân, Vũ Chân, cứu viện tới rồi.”

Diệp Vũ Chân cố hết sức quay qua nhìn, chỉ thấy xa xa có bóng thuyền máy đang dần đến, tiếng người gọi đứt quãng phả lại liên hồi.

“Tổ trưởng, tổ trưởng, anh ở đâu?”

Andrew hơi ngạc nhiên một chút, mới bực tức lắm nhảm “Shit, ra là cái đứa ngu ngốc này. Chẳng trách tìm lâu đến thế.”

Hứa An Lâm bắt gặp Diệp Vũ Chân sắc mặt tái nhợt, trước ngực còn loang lổ máu, sợ tới mức tay chân loạn xạ ngậy, có điều cũng may mắn hẳn tựa hồ đã chuẩn bị chu đáo hết rồi, trên thuyền có đủ dụng cụ cấp cứu, còn có cả thức ăn.

Cố gắng xé lớp áo trước ngực Diệp Vũ Chân, liền thấy một viên đạn găm qua chiếc vòng nữ thần bằng bạc, găm vào ngực của anh. Tuy chảy máu rất nhiều rồi nhưng viên đạn mới chỉ lún vào một phần ba da thịt. Hứa An Lâm lúc này thở phào nhẹ nhõm cực độ, trong tia mắt khinh khỉnh của Andrew mà tăng hết vận tốc chạy về bờ.

“Tổ trưởng... Anh khó tìm khủng khiếp, vừa rồi thật là làm em lo lắng gần chết.”

Trong gió phảng phất tiếng hắng giọng của Diệp Vũ Chân, Andrew càng được đà mắng tới “Tìm suốt cả ngày như vậy, đây là còn có kinh độ và vĩ độ chuẩn xác của Tăng Vũ Sâm rồi đây, thực là cái phế vật mẹ gì không biết.”

Hứa An Lâm nhả lại đôi lông mày thanh tú, quay sang bảo “Sao người cũng ở trên thuyền vậy? Ai cho người lên? Còn nói thêm một câu nữa thì lập tức biến xuống biển cho ta!”

Andrew nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng, cư nhiên không dám cãi lại. Gã tự xưng là trùm sò hắc đạo, vô lại kiêu vô sỉ, thế mà lần nào gặp tên vô năng Hứa An Lâm là y như rằng lần đó bị úp cho cả đồng kính ngạc.

Diệp Vũ Chân chỉ cười khê, tiếp theo tự nhiên ho sù sụ mà cười ha ha, Hứa An Lâm cũng nở nụ cười theo, Andrew đành phải gượng gạo nặn ra một nụ cười cùng cho nó có. Gió ào ạt trên biển rộng lạnh buốt vắng tiếng cười của họ đi vang thật xa, rồi rất nhanh tiêu tán trong không trung \*\*\*g lộng.

Khi Hứa An Lâm và Tăng Vũ Sâm đáp máy bay về, Tăng Vũ Sâm ngồi ở ghế vùng và vùng vắng liên tục, mà Hứa An Lâm lại như có tâm sự khác, không để ý đến hành vi quấy rối kỳ cục của Tăng Vũ Sâm. (nhõng nhẽo yêu thế:)(( muốn đề anh ra đếp quá đi đi đi đi đi:)((

“An Lâm ” Tăng Vũ Sâm rút cuộc nhẫn nại không được.

“Chuyện gì?”

“Cái kết sát là do cậu tráo đúng không?”

Tăng Vũ Sâm tỏ vẻ bức bối “Ngay từ đầu cậu đã đổi kim cương bốn mươi triệu thành giả, đến lúc bọn tôi tới lấy đi, thì cái kết kim cương bị cướp đi đó đều là giả, đúng không? Với cả... Cậu còn giấu nó, đến tận khi Diệp Vũ Chân bảo cậu giao về cho anh ta, đúng không?”

“Ừa đúng rồi!” Hứa An Lâm gật gật đầu.

Tăng Vũ Sâm không nghĩ Hứa An Lâm lại thừa nhận thẳng tuột như thế. Y ứ ở “Cậu làm gì mà cho tới bây giờ vẫn không nói cho tôi biết một chữ nào?”

Đôi lông mày xinh đẹp của Hứa An Lâm hơi nhíu, khó hiểu hỏi lại “Cậu có hỏi đâu, mà cái kết giả vẫn ở yên chỗ Andrew còn gì.” (=)))

Tăng Vũ Sâm mở to hai mắt “Sao cậu lại tráo kết sắt?”

“Tổ trưởng bảo tôi tráo.”

Tăng Vũ Sâm nhìn vẻ mặt đúng tình hợp lý của Hứa An Lâm mãi, mới bắt lực nói “Cậu nói cậu muốn làm nghề gì là một phần của ánh mặt trời, mà cuối cùng cậu là làm việc cho tổ chức Interpol hay là làm việc cho Diệp Vũ Chân đây?”

Hứa An Lâm khẽ ngửa đầu suy nghĩ một chút, mới u mê hỏi lại “Có gì khác nhau sao?” (=))))))))))))))

Tăng Vũ Sâm lập tức vô lực mà tê liệt vật ra ghế. (khổ thân anh quá =)))

Bất luận như thế nào, bọn họ lại về Nam Phi, tiếp tục làm thầy giáo. Tăng Vũ Sâm bình thường vẫn sẽ tâm tình yên vui, thỉnh thoảng nhớ tới Diệp Vũ Chân thì mới nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Có vài lúc Hứa An Lâm lại thở dài nhắc đến Diệp Vũ Chân “Không biết tổ trưởng sao rồi? Anh ấy cứ thích chuyện gì cũng giấu trong lòng như thế, không biết có chịu được không.”

Tăng Vũ Sâm nhàm chán cười nhẹ “Anh ta có kim cương bốn mươi triệu cơ mà, sao mà suy kém cho được!”

Thế là Hứa An Lâm lại bày ra cái bộ dạng sao-cậu-toàn-lấy-tâm-tiểu-nhân-ra-độ-phúc-quân-tử-thế-nhĩ.

Buổi sáng của một ngày nào đó, bọn họ nhận được bưu kiện nước ngoài.

Khi Tăng Vũ Sâm bóc lớp vỏ bọc bên ngoài ra, bên trong lộ đến một viên kim cương màu lam, viên kim cương tinh khiết màu lam vượt quá số đo ba mươi carat, được khảm trong bạc cao cấp bằng công nghệ cao siêu kỹ lưỡng. Nếu nói đây là một vật trang sức hoa lệ sang trọng thì chẳng thà nói đây là thứ trân phẩm nghệ thuật độc nhất còn hơn.

Hứa An Lâm kêu lớn “Wa, kim cương to thế.”

Tăng Vũ Sâm cầm lấy kim cương trong tay giơ lên cao (rồi một con chim bay qua cấp mắt LOL), dưới ánh nắng chói chang của vùng đất Nam Phi, ánh ngọc càng trở nên lóa mắt, đẹp đến độ khiến người ta không mở mắt nổi. Thứ ánh sáng tỏa ra ấy giống hệt một đóa hoa nở rộ.

Tăng Vũ Sâm mỉm cười nói “Nó được gọi là Hoa Hồng Lam Đam Mê, là do Diệp Vũ Chân gửi tới.”

“Tổ trưởng?” Hứa An Lâm khó hiểu hỏi “Sao anh ấy lại gửi kim cương quý như thế cho cậu?”

Tăng Vũ Sâm hé ra nụ cười nhẹ “Vì nó vốn là của mẹ tôi, là vật đính ước mà người kia tặng cho mẹ. Mẹ tôi yêu nó như tính mạng mình. Nhưng rồi về sau người kia nói chỉ cho mẹ mượn xem thôi, nên cha lấy nó từ mẹ rồi trả lại cho người kia.”

Y ngoảnh đầu cười với Hứa An Lâm “Và viên kim cương được cất trong cái kết sắt đó.”

Hứa An Lâm đến gần y, nói nhỏ “Đừng nghĩ nhiều nữa, Tăng Vũ Sâm, người kia đã chết rồi, là do cả hai ta cùng giết. Tôi nghĩ tổ trưởng gửi nó đến, có lẽ để cậu giữ lại làm kỷ niệm dài lâu.”

Hai người im lặng thật lâu, Hứa An Lâm mới lại nói “Tôi đoán chừng phải chăng năm đó tổ trưởng đã có được Hoa Hồng Lam Đam Mê nên mới bảo tôi đi tráo cái kết sắt?”

Tăng Vũ Sâm nhẹ nhàng ừ, một lúc sau mới nói khẽ “Diệp Vũ Chân là người khó ai có thể hiểu cho thấu.”

Hứa An Lâm ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định không phát biểu thêm ý kiến nữa.

Có điều là vài ngày sau, Tăng Vũ Sâm đem kim cương ra bán đấu giá, thật là thu được một quả lãi to.

Hứa An Lâm nhìn đến cái mặt dào dạt đắc ý của Tăng Vũ Sâm bèn lầm bầm “Còn dám kêu tổ trưởng khó hiểu. Tôi thấy cậu khó hiểu cũng chẳng kém đâu. Lúc trước thì lao lực còn chết hụt mấy lần, thế mà giờ không tí quý trọng nào bán phứt đi luôn.”

Tăng Vũ Sâm bật cười há há “Đúng là bởi vì cố sức rồi đến lúc xong xuôi, mới phát hiện sự quý trọng đã chôn trong lòng từ lâu rồi, cho nên còn giữ lại hình thức để làm gì. Cậu có biết một quả thu hoạch tuyệt vời như vậy, trường học của bọn mình có thể rực rỡ đến mức nào không...”

Nghe xong, Hứa An Lâm cũng phần chần, còn nghiêm túc bàn bạc với Tăng Vũ Sâm trước nhà, rồi cả hai cùng nhau chạy đi càng lúc càng thật xa.

Các nhánh rẽ của các đại bang phái hắc đạo châu Âu cơ hồ đều bị tiêu diệt, thế cục cũng không như Diệp Vũ Chân đã dự đoán, rằng Andrew sẽ thống nhất hắc đạo, và hắc đạo sẽ phải chịu giới hạn trong khuôn khổ.

Ngược lại, thế cục lại thành ra cực kỳ hỗn loạn. Các đại bang phái bận bịu đấu đá lẫn nhau, rồi thì nội đấu. Dù cho hỗn loạn kiểu này cũng không thể lung lay được địa vị của Andrew, nhưng thuốc phiện lần tội ác đều giống nhau cả, vĩnh viễn không có một phút giây nào biến mất trên nhân gian.

Lúc William nhận được điện thoại của Andrew, có vẻ vui lắm. Hắc chân thành nói hắc thật mừng vì còn được gặp lại Andrew, như thể kẻ bỏ rơi lại Andrew trên biển cho cá mập xơi không phải là hắc vậy.

Bất quá Andrew tựa hồ cũng tiếp nhận thành ý, tiếp tục hợp tác cũng hắc buôn lậu kim cương, chỉ là không còn vụng trộm với nhau nữa.

Đôi khi Andrew cũng chờ mong hắc đạo châu Âu lại gây ra vụ gì, vì lúc ấy Diệp Vũ Chân sẽ xuất hiện.

Họ cứ duy trì sự thất thường này, nhưng mà như thường lệ vẫn cứ gặp nhau, tùy theo hứng mà sẽ làm tình.

Mỗi sáng Andrew tỉnh giấc, đều thấy Diệp Vũ Chân ngồi bên cửa sổ nhìn ra xa xôi. Dù cho chỉ có thể nhìn trông thấy mái tóc đen tuyền của anh, Andrew vẫn cảm thấy, một Hoàng đế hắc đạo đang nắm biết bao quyền hành thống trị, chuyện đáng giá nhất chính là có thể được nhìn thấy sĩ quan cảnh sát Diệp.

Những lính đánh thuê và nhân viên Interpol tham gia hành động ngày hôm đó đều bị nổ chết hết, tự nhiên cũng không có ai đi tố cáo Lâm Long. Diệp Vũ Chân cũng không, quy kết hết sự việc thành hành động nội đấu hắc bang.

Bởi vì họ đã tiêu diệt được số thủ lĩnh hắc bang mà xưa nay chưa từng nhiều như thế, nên với số nhân lực tổn hại cũng được coi là lấy công chuộc tội.

Nhưng Lâm Long dường như tan biến khỏi cuộc đời. Không một ai biết hắc đã đi đâu.

Song, có một ngày, Diệp Vũ Chân xem diễn ở nhà hát Her Majesty's, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một phục vụ phòng thượng khách mặc Tây phục màu đen đi vào.

“Thưa ngài, có một quý ngài tặng cho ngài một đĩa hoa quả và một tấm thiệp. Xin chúc mừng.” Nhân viên phục vụ nho nhã lễ độ báo.

Diệp Vũ Chân ý bảo cứ để đó, chờ nhân viên phục vụ lui ra rồi, anh mới mở tấm thiệp, trên đó có viết:

Ai mới là Erik? Chúng tôi đều ái mộ sự tự do không vương bận của Christine, cho nên yêu Christine. Không phải Christine quyết định ai là Erik, mà là Erik quyết định ai là Christine.

Nore Erik của anh.

Diệp Vũ Chân chỉ mỉm cười, đặt tấm thiệp xuống cạnh đĩa trái cây. Diễn biến vở diễn trên sân khấu đã đến hồi cao trào.

Bóng ma Erik cất cao tiếng hát:

Night time sharpens, heightens each sensation. (Trong đêm khuya, mỗi một cảm giác đều dần dần sống lại.)

Darkness wakes and stirs imagination. (Bóng tối cũng tỉnh lại và kích thích những ảo giác.)

Silently the senses abandon their defenses. (Trong lặng câm mọi cảm quan đều buông xuống phòng bị.)

Helpless to resist the notes I write. (Không thể kháng cự được sức mê hoặc dưới ngòi bút âm nhạc của ta đâu.)

For I compose the music of the night. (Bởi vì ta viết ra những nốt nhạc thuộc về đêm tối.)

Slowly, gently, night unfolds its splendor. (Từ từ thôi, nhẹ nhàng thôi, đêm đen sẽ phơi bày nét hoa lệ.)

Grasp it, sense it, tremulous and tender. (Nắm lấy nó đi, cảm nhận nó đi, thật nhỏ nhoi mà lại thật rung động.)

Hearing is believing, music is deceiving. (Nghe được nhạc khúc chân thật như thế, nhưng thứ âm nhạc này quá vừa thật vừa ảo làm sao.)

Hard as lightning, soft as candle light. (Mãnh liệt như chớp tia, dịu êm như ánh nến.)

Dare you trust the music of the night? (Em có dám tin vào âm nhạc của đêm tối không?)

Close your eyes for your eyes will only tell the truth. (Hãy nhắm lại đôi mắt của em, bởi vì ánh mắt em chỉ biết nói lên sự thật.)

And the truth isn't what you want to see. (Mà sự thật cũng không phải là điều em muốn thấy.)

In the dark it is easy to pretend. (Bóng tối sẽ ngụy trang đi nó dễ dàng thôi.)

Toàn văn hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-duc-hai>*